

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΛ. Β΄ ΗΧΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. δ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου γ΄, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον, τὸ Δογματικόν. Ἦχος πλ. β΄.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον· τὴν σὴν γὰρ ἄχραντον ὑποδὺς γαστέρα, ὁ πάντων Δημιουργός, ἐγένετο σὰρξ, οὐ τραπείς τὴν φύσιν, οὐδὲ φαντάσας τὴν οἰκονομίαν, ἀλλὰ τῇ ἐκ σοῦ ληφθείσῃ, λογικῶς ἐμψυχωμένη σαρκί, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ εἶναι λαβούσῃ, ἐνωθεὶς καθ' ὑπόστασιν ὄθεν εὐσεβῶς, ἐν δύο φύσεσιν ἐπιδηλουμέναις, τὴν διαφορὰν ποιούμεθα. Αὐτὸν ἰκέτευε σεμνὴ Παναγία, καταπέμψαι ἡμῖν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τό, Καταξίωσον κ.λπ., ψάλλομεν τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν Τὴν ἀνάστασίν σου Χριστὲ Σωτήρ, καὶ εἶτα τὰ παρόντα Προσόμοια.

Στιχηρὰ τῆς Θεοτόκου. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. \Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Ὅρκω ὡς ὑπέσχετο, τῷ σῷ προπάτορι πάλαι, Θεὸς ὑπερχρόνιος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων τετελείωκε, προελθὼν Ἄχραντε, ἐκ γαστροῦ σου θείας· καὶ γὰρ ὄντως ἐξανέτειλεν, ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ δρακί συνεχῶν τὰ πέρατα· ὄν περ κάμοι εὐίλατον, ποιήσον ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, Παρθένε Μαρία, αὐτοῦ τῆς Βασιλείας με τυχεῖν, δι' ἀρετῶν ἀνουψώσεως, καὶ παθῶν νεκρώσεως.

Στίχ. \Ἄκουσον, θύγατερ καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πατρός σου· καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Νοὸς καθαρότητι, ὁ Ἡσαΐας Παρθένε, πόρρωθεν προέφησε ποιητὴν τῆς κτίσεως τεξομένην σε, ὧ σεμνὴ Πάναγνε· σὺ γὰρ ὠφθης μόνη, ἐξ αἰῶνος παναμώμητος· διὸ σου δέομαι, τὴν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον καὶ λάμπσως, θείας κοινωνόν με ἀνάδειξον, Κόρη τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ στάσεως αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, ὅταν καθίσῃ ὡς γέγραπται, κρῖναι κόσμον ἅπαντα.

Στίχ. \Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλοῦσιοι τοῦ λαοῦ.

Θανάτου κατάλυσις, διὰ τοῦ τόκου σου ὠφθη· σὺ γὰρ Κόρη πέφυνας, τῆς ἀφθάρτου ζωῆς, ἐνδιαίτημα· διὸ σοῦ δέομαι, ἐν σειραῖς τοῦ ἄδου, τῶν παθῶν

μου κατακείμενον, σὺ ἐξανάστησον, καὶ πρὸς εὐφροσύνην με ἔγειρον. Καλῶς με χειραγωγήσον, πρὸς τὴν μακαρίαν ἀντίδοσιν, καὶ τῆς ἀνωλέθρου, καὶ θείας καταξίωσον χαρᾶς, ἔνθα τρυφή ἢ αἶδιος, φῶς τε τὸ ἀνέστερον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, Δογματικόν.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, τὴν παναγίαν Παρθένον, καὶ Θεοτόκον ἀνευφημήσωμεν, τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας τὸ χωνευτήριον, τῶν ἀπορρήτων θαυμάτων τὸ ἐργαστήριον· ἐν αὐτῇ γὰρ γέγονε καινά· ὁ ἄναρχος ἄρχεται, ὁ Λόγος παχύνεται, ὁ Θεὸς ἄνθρωπος γίνεται, ἵνα Θεὸν τὸν ἄνθρωπον ἀπεργάσῃται, οὐ τροπῆ τῶν φύσεων, ἀλλ' ἐνώσει τῇ καθ' ὑπόστασιν· προέρχεται γὰρ εἷς ἐκ δύο τῶν ἐναντίων, ἐν δυοῖν τελείαις ταῖς φύσεσιν, ἀδιαιρέτως γνωριζόμενος, θεληματικῶς τε καὶ ἐνεργητικῶς, καθ' ἑκατέραν οὐσίαν, ὁ αὐτὸς τὸ ἀληθὲς πιστούμενος, τῆς σωτηρίου οἰκονομίας, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ ἰλασμόν, εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ ἄδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνήλθες, ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθημένους, συναναστήσῃς σεαυτῷ, ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος, ὁ πηγάζων ζωὴν ἐξ οἰκείου φωτός· Παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστός, θάνατον πατήσας, καθὼς εἶπεν ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐδώρησατο, ἵνα πάντες κραυγάζοντες, τὸν ὕμνον οὕτως εἴπωμεν· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον φῶς, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὲ Κύριε τὸν ὄντα, ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἁμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ οὐρανῷ; αὐτὸς κατοικεῖς· ἐν τῷ ἄδῃ; ἐπάτησας θάνατον· εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σὲ καταφεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἰκετεύομεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἔτερα Στιχηρὰ, Ἀνατολικά.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ καυχώμεθα, καὶ τὴν ἀνάστασίν σου, ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Διὰ παντὸς εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, θανάτῳ θάνατον ὤλεσε.

Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε, ὅτι κατήργησας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἀνεκαίνισας ἡμᾶς διὰ τοῦ Σταυροῦ σου, δωρούμενος ἡμῖν ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν.

Ἡ ταφή σου Κύριε, τὰ δεσμὰ τοῦ ἄδου συντρίψασα διέρρηξεν· ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις, τὸν κόσμον ἐφώτισε· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Στίχ. Ἐνεδύσατο ὁ Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Τὸ Ἀναστάσιμον. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ἀνάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

Τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο· Ἐνεδύσατο ὁ Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο.

Πύλας συντρίψας χαλκᾶς, καὶ μοχλοὺς τοῦ ἄδου συνθλάσας, ὡς Θεὸς παντοδύναμος, γένος ἀνθρώπων πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, ὑμνοῦντες βοῶμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Ῥεύσεως ἡμᾶς τῆς πάλαι, Χριστὸς ἐπανορθῶσαι θέλων, Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τάφῳ τέθειται· ὃν Μυροφόροι γυναῖκες, μετὰ δακρύων ζητοῦσαι, θρηνοῦσαι ἔλεγον· Οἴμοι Σωτήρ τῶν ἀπάντων! πῶς κατεδέξω τάφῳ οἰκῆσαι; οἰκήσας δὲ θέλων, πῶς ἐκλάπη; πῶς μετετέθη; ποῖος δὲ τόπος τὸ σὸν ζωηφόρον, κατέκρυψε σῶμα; Ἄλλὰ Δέσποτα, ὡς ὑπέσχου, ἡμῖν ἐμφάνηθι, καὶ παῦσον ἀφ' ἡμῶν, τὸν ὀδυρμὸν τῶν δακρύων. Θρηνοῦσαις δὲ

αὐταῖς, ἄγγελος πρὸς αὐτὰς ἐπεβόησε· Τὸν θρῆνον παυσάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις εἶπατε, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ.\Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Σταυρωθεὶς ὡς ἠβουλήθης Χριστέ, καὶ τὸν θάνατον τῆ ταφῆ σου σκυλεύσας, τριήμερος ἀνέστης, ὡς Θεὸς μετὰ δόξης, τῷ κόσμῳ δωρούμενος, ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἀγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνημᾶ σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν· καὶ ἴστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἀχραντὸν σου σῶμα. Ἐσκύλευσας τὸν ἄδην, μὴ πειρασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ· ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωὴν. Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Ὁ τὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα, ἦλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσίᾳ βουλῆ, λάμπας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀδὰμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχαρήτέ μοι, ὅτι εὐρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμὴ. Ὁ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας, δόξα σοι.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῆ

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῷ

Κανῶν Τριαδικός, οὔ ἢ ἀκροστιχίς·

Τὸν ἕκτον ὕμνον προσφέρω σοι, Θειότης.

Ἦχος πλ. β´. Ὡδὴ α´. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Τρεῖς ὑποστάσεις ὑμνοῦμεν θεαρχικάς, ἐνιαίας φύσεως, ἀπαράλλακτον μορφήν, ἀγαθὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῶν πταισμάτων ἰλασμόν, ἡμῖν δωρούμενον.

Ὁ ὑπερούσιος μόνος καὶ τριλαμπής, χαρακτηῆρσι Κύριε, ἐν ταυτότητι μορφῆς, πεφυκῶς συνέτισον ἡμᾶς, καὶ ἀξίωσον τῆς σῆς, θείας ἐλλάμψεως.

Νυμφοστολήσας ὁ Παῦλος τὴν ἐξ ἔθνῶν, Ἐκκλησίαν ἕνα σε, τρισυπόστατον Θεόν, προσκυνεῖν ἐδίδαξεν ἐξ οὗ, καὶ δι' οὗ περ καὶ ἐν ᾧ, τὰ πάντα γέγονε.

Θεοτοκίον.

Ἐκ τῆς γαστρὸς σου προῆλθεν ὁ νοητός, Θεοτόκε Ἥλιος, καὶ κατηύγασεν ἡμᾶς, τριφαοῦς θεότητος αὐγαῖς· ὄν ὑμνοῦντες εὐσεβῶς, σὲ μακαρίζομεν.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Κοσμήσας τρίφωτε Θεέ, τάξεις τὰς οὐρανίους, παρεσκεύασας μέλπειν, τρισαγίαις σε φωναῖς· δέξαι μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς, ἀνυμνοῦντας, σοῦ τὴν ἀγαθότητα.

Τὴν μόνην ἄτρεπτον τριπτήν, σύμμορφον ἐνιαίαν, θεαρχίαν ὑμνοῦντες, λιτάζομέν σε θερμῶς, ἀμαρτημάτων πολλῶν, καταπέμψαι, νῦν ἡμῖν συγχώρησιν.

Ὁ νοῦς ὁ ἄναρχος Πατήρ, σύμμορφε Θεοῦ Λόγε, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ θεῖον, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐθές, τοὺς ἀνυμνοῦντας πιστῶς, τὸ σὸν κράτος, φρούρησον ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον.

Νομὴν ἀνέστειλε φθορᾶς, ἄνθρωπος κατ' οὐσίαν, γεγονῶς ὁ Θεός μου, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Ἄγνη, καὶ τοὺς γενάρχας τῆς πρίν, καταδίκης, μόνος ἠλευθέρωσε.

Κάθισμα. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δέσποτα Θεέ, ἐπίβλεψον οὐρανόθεν· ἴδε τὴν ἡμῶν, ταπεινώσιν ὡς οἰκτίρμων, καὶ σπλαγχνίσθητι Φιλάνθρωπε Πανάγαθε· οὐδαμόθεν γὰρ ἐλπίζομεν, συγχωρήσεως τεύξασθαι, τῶν κακῶν ὧν ἡμάρτομεν· διὸ γενοῦ μεθ' ἡμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Δέσποινα ἄγνη, ἐπίβλεψον οὐρανόθεν· ἴδε τῶν ἡμῶν, τραυμάτων τὰς ἀλγηδόνας, καὶ σπλαγχνίσθητι Πανάχραντε, καὶ ἴασαι τοῦ συνειδότης τὸν καύσωνα, τῷ σῶ ἐλέει δροσίζουσα, καὶ βοῶσα τοῖς δούλοις σου· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ῥδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ἵψοῦ διάνοιαν, Μονὰς ἢ τρίφωτος, καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν, σῶν ὑμνητῶν, θᾶπτον ἀναβίβασον, καὶ τῆς ἐλλάμπεως τῆς σῆς, καὶ λαμπρότητος ἀξίωσον.

Μετασχημάτισον, καὶ μεταμόρφωσον, ἐκ κακίας πάσης, πρὸς ἀρετὴν, μόνη ἀσχημάτιστε, καὶ ἀναλλοίωτε Τριάς, καὶ σαῖς αἴγλαις καταλάμπρυνον.

Νοήσας πρότερον, σοφῶς υπέστησας, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις, λειτουργικάς, σοῦ τῆς ἀγαθότητος, ἢ τρισυπόστατος Μονάς· μεθ' ὧν δέξαι μου τὴν αἴνεσιν.

Θεοτοκίον.

Ὁ φύσει ἄκτιστος, Θεὸς αἰῖδιος, τὴν κτιστὴν τῶν ἀνθρώπων, προσειληφῶς, φύσιν ἀνεμόρφωσεν, ἐν τῇ ἀγία σου γαστρὶ, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ἦδὴ ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Νοοῦντες φύσιν θεαρχικὴν, προνοητικὴν καὶ σωστικὴν, πάντων ὑπάρχουσαν Δέσποτα, τρίφωτόν τε μίαν πρὸς σὲ ὀρθρίζομεν, συγχώρησιν αἰτοῦντες, τῶν παραπτώσεων.

Πατὴρ ὁ ἀναρχος καὶ Θεός, καὶ ὁ συναἰδιος Υἱός, Πνεῦμα τὸ ἅγιον στήριζον, μοναρχικωτάτη, Τριάς τοὺς σοὺς ὑμνητάς, καὶ πάσης ἐπηρείας, ῥῦσαι καὶ θλίψεως.

Ῥυθμίζων λάμπησι θεουργοῖς, καὶ πρὸς εὐαρέστησιν τῆς σῆς, τρισυποστάτου θεότητος, Ἦλιε τῆς δόξης, καθοδηγῶν με αἰεὶ, τῆς θείας Βασιλείας, μέτοχον ποιήσον.

Θεοτοκίον.

Ὁ πάντα φέρων καὶ συντηρῶν, τῇ παντοδυνάμῳ σου χειρὶ, Λόγε Θεοῦ ἀναλλοίωτε, φρούρει καὶ συντήρει, τοὺς σὲ δοξάζοντας, πρεσβείαις τῆς τεκούσης, σὲ Θεομήτορος.

Ἦδὴ στ΄. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σοφίαν καὶ σύνεσιν, Θεαρχία τριφαῆς, τοῖς ὑμνηταῖς σου δώρησαι, καὶ τοῦ κάλλους ἀκτίσι ταῖς φωτουργοῖς, τῆς σῆς ἀγαθότητος, καταλάμπεσθαι πάντας καταξίωσον.

Φῶς τὸ ἀδιαίρετον, κατ' οὐσίαν τριλαμπές, παντοκρατὲς ἀπρόσιτον, τὰς καρδίας καταύγασον τῶν πιστῶς, αἰνούντων τὸ κράτος σου, καὶ πρὸς θεῖαν ἀγάπην ἀναπτέρωσον.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ κατεσκήνωσεν, Ἀειπάρθενε σαφῶς, ὁ συνοχεὺς καὶ Κύριος, τῶν ἀπάντων καὶ μίαν τρισσολαμπῆ, μορφήν τῆς θεότητος, προσκυνεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰσηγήσατο.

Κάθισμα. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Πάτερ καὶ Υἱέ, σὺν Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, βλέπον εἰς ἡμᾶς, τοὺς πίστει σε προσκυνοῦντας, καὶ δοξάζοντας τὸ κράτος σου Εὐσπλαγχνε, σὺν τοῖς

πυρίνοις οἱ πῆλινοι· ἄλλον γὰρ πλήν σου οὐκ οἶδαμεν· καὶ βόησον τοῖς ὑμνοῦσί σε· Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Βλέψον εἰς ἡμᾶς, πανύμνητε Θεοτόκε, λάμψον φωτισμόν, καρδίαις ἔσκοτισμέναις, καὶ καταύγασον τὴν ποιμνὴν σου Πανάχραντε· ὅσα γὰρ θέλεις καὶ δύνασαι, ὡς Μήτηρ οὔσα τοῦ Κτίστου σου· καὶ βόησον τοῖς αἰτοῦσί σε· Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ῥωμαλέαν μοι διάνοιαν πρυτάνευσον, τρίφωτε χαρακτηῆρσι Μονάς, τοῦ φυλάττειν σου καὶ τηρεῖν, τὰς θείας ἐντολάς, καὶ πάντοτε ψάλλειν σοι πιστῶς. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὡς ταυτότητι τῆς φύσεως ὑμνούμενος, ἀφράστως ἐνιαῖος Θεός, τοῖς προσώποις δὲ τῆς τριάδος, φέρων ἀριθμόν, συντήρησον ἅπαντας ἡμᾶς, ἀπὸ ποικίλων πειρασμῶν, καὶ περιστάσεων.

Συμφυῆ καὶ συναΐδιον δοξάζομεν, ἓνα σε κατ' οὐσίαν Θεόν, ἰδιότησιν ἀσυγχύτως, ὑποστατικαῖς, Τριάς τὸ διάφορον ἀπλῶς, προβαλομένη ἐν μορφῇ, ἀπαραλλάκτω σαφῶς.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεός ὁ ὑπερούσιος προσείληφεν, Ἄχραντε ἐκ γαστρὸς σου ἀγνῆς, τὸ ἡμέτερον φιλανθρώπως, φύραμα σαφῶς, καὶ πάντας ἐδίδαξε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Ἰλασμόν τῶν πταισμάτων, θᾶπτον παράσχου μοι, καὶ παθῶν πολυτρόπων, τὴν ἀπολύτρωσιν, σύμμορφε Τριάς, καὶ μονὰς τρισυπόστατε, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θελητῆς τοῦ ἐλέους, καταγγελλόμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων, πάντας ἐλέησον, τρίφωτε μονάς, καὶ Τριάς ὁμοούσιε, τοὺς δοξολογοῦντας τὴν σὴν μεγαλωσύνην.

Ἐκ φωτὸς αἰδίου, φῶς συναΐδιον, τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, Λόγον σὺν Πνεύματι, τῷ ἐκπορευτῷ, φωτὶ πίστει δοξάζομεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰατρὸν τοῖς ἀνθρώποις, Ἄχραντε τέτοκας, παντοδύναμον Λόγον, Χριστὸν τὸν Κύριον, τῆς προγονικῆς, πληγῆς πάντας ἰώμενον, τοὺς ὑπερυψοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦδη θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ὅραν αἱ τάξεις Χερουβείμ Δέσποτα, κάλλους τοῦ σοῦ τὴν δόξαν οὐ δυνάμεναι πτέρυξι, κατακαλυπτόμεναι ἀπαύστως τριπτόν, ὕμνον ἀναβοῶσι, τὸ τρισυπόστατον, τῆς σῆς θεαρχίας ἐνικῆς, κράτος δοξάζουσαι.

Τὰς σὰς ἐλλάμψεις ἄδυτε Ἥλιε, σῶν οἰκετῶν παράσχου ταῖς καρδίαις καὶ φώτισον, τὰς ψυχὰς καὶ λύτρωσαι πταισμάτων πολλῶν, μόνε Παντελεῆμον, καὶ τρισυπόστατε, καὶ τῆς ἀκηράτου σου ζωῆς, ἡμᾶς ἀξίωσον.

Ἡ φῶς μοναδικὸν καὶ τρισήλιον, καὶ φωτουργὸν Θεότης πεφυκυῖα καταύγασον, τοὺς πιστῶς σε μέλποντας καὶ τῆς ζοφερᾶς, ῥῦσαι κακοπραγίας, καὶ καταξίωσον, τῶν φωτεινοτάτων σου σκηνῶν, ὡς ὑπεράγαθος.

Θεοτοκίον.

Σοφῶς τὸν ἄνθρωπον πρὶν διέπλασεν, ὁ σὸς Υἱὸς Παρθένε καὶ φθαρέντα ἀνέπλασε, διὰ σοῦ Πανύ-μνητε καὶ θείου φωτός, αἴγλης τῆς ἀνεσπέρου, πάν-
τας ἐπλήρωσε, τοὺς σὲ Θεοτόκον ἀληθῆ, ἀεὶ δοξάζον-
τας.

ΕΝ Τῶ ΟΡΘῶ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα. Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. β'.

Τοῦ τάφου ἀνεωγμένου, τοῦ ἄδου ὄδυρομένου, ἡ Μαρία ἐβόα, πρὸς τοὺς κεκρυμμένους Ἀποστόλους· Ἐξέλθετε οἱ τοῦ ἀμπελῶνος ἐργάται, κηρύξατε τὸν τῆς ἀναστάσεως λόγον· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Κύριε, παρίστατο τῷ τάφῳ σου, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ ἔκλαιε βοῶσα, καὶ κηπουρὸν σε νομίζουσα ἔλεγε· Ποῦ ἔθηκας τὴν αἰώνιον ζωὴν; ποῦ ἔκρυψας τὸν ἐπὶ θρόνου Χερουβείμ; οἱ γὰρ τοῦτον φυλάσσοντες, ἀπὸ τοῦ φόβου ἀπενεκρώθησαν· ἢ τὸν Κύριόν μου δότε μοι, ἢ σὺν ἐμοὶ κραυγάσατε· Ὁ ἐν νεκροῖς, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναστήσας, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προϊστορεῖ ὁ Γεδεὼν τὴν σύλληψιν, καὶ ἐρμηνεύει ὁ Δαυῖδ τὸν τόκον σου, πανύμνητε Θεοτόκε· κατέβη γὰρ ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον, ὁ Λόγος ἐν τῇ γαστρὶ σου· καὶ ἐβλάστησας ἄνευ σπορᾶς, γῆ ἁγία τοῦ κόσμου τὴν σωτηρίαν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἀναστάσιμα.

Ἡ ζωὴ ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο, καὶ σφραγίς ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο· ὡς βασιλέα ὑπνοῦντα, στρατιῶται ἐφύλαττον Χριστόν· καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ, ἄορασίᾳ πατάξας, ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα.

Προϊστορεῖ ὁ Ἰωνᾶς τὸν τάφον σου, καὶ ἐρμηνεύει Συμεὼν τὴν ἔγερσιν, τὴν ἔνθεον ἀθάνατε Κύριε· κατέβης γὰρ ὡσεὶ νεκρὸς ἐν τῷ τάφῳ, ὁ λύσας ἄδου τὰς πύλας· ἀνέστης δὲ ἄνευ φθορᾶς, ὡς Δεσπότης τοῦ κόσμου εἰς σωτηρίαν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίσας τοὺς ἐν σκότει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστόν τὸν Θεὸν ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Ἄμωμον καὶ τὰ Εὐλογητάρια,

ἢ Ὑπακοή.

Τῷ ἐκουσίῳ καὶ ζωοποιῷ σου θανάτῳ Χριστέ, πύλας τοῦ ἄδου συντρίψας ὡς Θεός, ἠνοιξας ἡμῖν τὸν πάλαι Παράδεισον· καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐρρύσω ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Ἀντίφωνον Α΄.

Ἐν τῷ οὐρανῷ τοὺς ὀφθαλμούς μου αἴρω, πρὸς σὲ Λόγε· οἴκτειρόν με, ἵνα ζῶ σοι.

Ἐλέησον ἡμᾶς τοὺς ἐξουθενημένους, καταρτίζων εὐχρηστα, σκευὴ σου Λόγε.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἄγιῳ Πνεύματι, πανσωστικῆ αἰτία· εἴ τιτι τοῦτο κατ' ἀξίαν πνεύσει, τάχει ἐξαίρει τῶν τῆς γῆς, πτεροῖ, αὔξει, τάττει ἄνω.

Ἀντίφωνον Β΄.

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, οὐδεὶς ἡμῶν ἀντισχεῖν ἠδύνατο, ἐχθροῦ πάλαισμα· οἱ νικῶντες γὰρ ἔνθεν ὑψοῦνται.

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μὴ μου ληφθήτω ἡ ψυχὴ, ὡς στρουθίον Λόγε· οἴμοι! πῶς μέλλω τῶν ἐχθρῶν ῥυσθῆναι, φιλαμαρτήμων ὑπάρχων;

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἄγιω Πνεύματι, ἐνθέωσις τοῖς πᾶσιν, εὐδοκία σύνεσις, εἰρήνη καὶ ἡ εὐλογία· ἰσουργὸν γὰρ τῷ Πατρὶ ἔστι καὶ Λόγω.

Ἀντίφωνον Γ΄.

Οἱ πεπιοιθότες ἐπὶ Κύριον, ἐχθροῖς φοβεροί, καὶ πᾶσι θαυμαστικοί· ἄνω γὰρ ὀρώσιν.

Ἐν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν, ὁ τῶν δικαίων κληρὸς, ἐπίκουρόν σε ἔχων, Σῶτερ οὐκ ἐκτείνει.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἄγιω Πνεύματι, τὸ κράτος ἐπὶ πάντων· ὅπερ αἱ ἄνω στρατηγίαι προσκυνοῦσι, σὺν πάσῃ πνοῇ τῶν κάτω.

Προκείμενον.

Κύριε, ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου, καὶ ἐλθέ εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Στίχ. Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ πρόσχες.

Πᾶσα πνοή, Εὐαγγέλιον Ἐωθινόν, τὸ ἐνδιάτακτον. Εἶτα Ἀνάστασιν Χριστοῦ, κ.λπ., ὡς ἔθος. (Ὅρα σελ. 17).

Κανὼν ὁ Ἀναστάσιμος.

Ἦχος πλ. β΄. Ὡδὴ α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴ-

» χνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμε-

» νον Θεῶ, ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόα ἄσωμεν.

Τροπάρια.

Ἐκτεταμέναις παλάμαις ἐπὶ Σταυροῦ, πατρικῆς ἐπλήρωσας, εὐδοκίας ἀγαθέ, Ἰησοῦ τὰ σύμπαντα· διό, ἐπινίκιον ὠδὴν, σοὶ πάντες ἄδομεν.

Φόβῳ σοι ὡς θεραπαινὶς ἡ τελευτή, προσταχθεῖσα πρόσεισι, τῷ Δεσπότη τῆς ζωῆς, δι' αὐτῆς βραβεύοντι ἡμῖν, ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὴν ἀνάστασιν.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς, ἐδείχθης Δέσποινα.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Κύματι θαλάσσης.

Βήματι Πιλάτου, παρίσταται θέλων, ἀνόμω κρίματι, ὡσπερ κριτὸς ὁ Κριτής, καὶ ἐκ χειρὸς ἀδικίας, εἰς τὸ πρόσωπον ῥαπίζεται, ὁ Θεὸς ὃν φρίπτουσιν, ἡ γῆ καὶ τὰ οὐράνια.

Ἦπλωσας τὰς θείας, παλάμας σου Σῶτερ, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου, καὶ ζωηφόρῳ Σταυρῷ, καὶ συνηγάγω τὰ ἔθνη, εἰς ἐπίγνωσίν σου Δέσποτα, προσκυνοῦντα Κύριε, τὴν ἔνδοξόν σου σταύρωσιν.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἰστατο δακρύων, πηγὰς ἀφιεῖσα, ἡ Ὑπεράμωμος, ἐν τῷ Σταυρῷ σου Σωτήρ, τὰς ἐκ πλευρᾶς σου ῥανίδας, τῶν αἱμάτων καθορῶσα Χριστέ, καὶ τὴν σὴν ἀνείκαστον, συμπάθειαν δοξάζουσα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Μήτηρ Θεοῦ, τὴν ἄφθονόν μοι δὸς χάριν.

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Μεταλαβοῦσα ἡ Εὐὰ τῆς τοῦ φυτοῦ, παρηκόου βρώσεως, ἐπεισάγει τὴν ἀράν· ἀλλ' αὐτὴν διέλυσας Ἀγνή, εὐλογίας ἀπαρχήν, Χριστὸν κυήσασα.

Ἡ μαργαρίτην τῆς θείας ἐξ ἀστραπῆς, τὸν Χριστὸν κυήσασα, τῶν παθῶν μου τὴν ἀχλύν, καὶ πταισμάτων τάραχον Ἀγνή, διασκέδασον φωτί, τῆς σῆς λαμπρότητος.

Τὴν τῶν ἐθνῶν προσδοκίαν ὁ Ἰακώβ, τὸν ἐκ σοῦ σαρκούμενον, προεώρα μυστικῶς, νοεροῖς τοῖς ὄμμασι Θεόν, τὸν ῥυσάμενον ἡμᾶς, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ἐκλελοιπότην ἀρχόντων ἐκ τῆς φυλῆς, τοῦ Ἰουδα Πάναγνε, ὁ Υἱός σου καὶ Θεός, προελθὼν ἡγούμενος τῆς γῆς, τῶν περάτων ἀληθῶς, νῦν ἐβασίλευσεν.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑ-

» ψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στε-

» ρεύσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Τροπάρια.

Θεὸν σταυρούμενον σαρκί, καθορῶσα ἡ κτίσις, διελύετο φόβῳ· ἀλλὰ τῇ συνεκτικῇ, παλάμῃ τοῦ δι' ἡμᾶς, σταυρωθέντος, κραταιῶς συνέχετο.

Θανάτῳ θάνατος λυθείς, κεῖται δαίλαιος ἄπνους· τῆς ζωῆς γὰρ μὴ φέρων, τὴν ἔνθεον προσβολήν, νεκροῦται ὁ ἰσχυρός, καὶ δωρεῖται, πᾶσιν ἡ ἀνάστασις.

Θεοτοκίον.

Τοῦ θεοῦ τόκου σου Ἀγνή, πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα, μένεις ἀειπάρθενος.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων.

Τάφῳ τριημερεύσας, ἀνέστησας ζωοποιῶ ἐγέρσει, τοὺς πρὶν θανατωθέντας· οἱ καταδίκης λυόμενοι, χαρμονικῶς ἠγάλλοντο· Ἴδοὺ ἡ λύτρωσις, ἦλθες Κύριε κραυγάζοντες.

Δόξα τῇ σῇ ἐγέρσει, Σωτῆρ ἡμῶν· ὅτι ἡμᾶς ἐξ ἄδου, φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου, ἐρρύσω ὡς παντοδύναμος· καὶ μελωδοῦντες λέγομεν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, ὡς ἔβλεπας πιρωσκόμενον λόγχῃ, ἐτρώθης τὴν καρδίαν, ὑπεραγία Πανάμωμε, καὶ θαμβουμένη ἔλεγες· Τί σοι ἀπέδωκε, τέκνον δῆμος ὁ παράνομος;

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Ῥευστὴν μου σάρκα καὶ θνητὴν, πάναγνε Θεομήτορ, ἐκ γαστρός σου ἀφράστως, προσλαβὼν ὁ Ἄγαθός, καὶ ἀφθαρτίσας αὐτήν, αἰωνίως, ἑαυτῷ συνέδησε.

Θεὸν σαρκούμενον ἐκ σοῦ, καθορῶντες Παρθέने, ἐξεπλήττοντο φόβῳ, τῶν Ἀγγέλων οἱ χοροί, καὶ ὡς Μητέρα Θεοῦ, ἀσιγήτοις, ὕμνοις σε ἐδόξαζον.

Ἐξέστη ὄρος νοητόν, βλέπων σε ὁ προφήτης, Δανιὴλ ἐξ οὗ λίθος, ἐτμήθη ἄνευ χειρῶν, καὶ τῶν δαιμόνων βωμούς, Θεομήτορ, κραταιῶς συνέτριπεν.

Οὐ σθένει λόγος σε βροτῶν, οὔτε γλῶσσα Παρθέने, εὐφημῆσαι ἀξίως· ἐκ σοῦ γὰρ ἄνευ σπορᾶς, ὁ ζωοδότης Χριστός, σαρκωθῆναι, Πάναγνε ηὐδόκησε.

Ἦδη δ'· Ὁ Εἰρμός.

» Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σε-

» πτὴ Ἐκκλησία, θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα,

» ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Τροπάρια.

Τὸ ξύλον ἦνθησε, Χριστὲ τῆς ὄντως ζωῆς· ὁ Σταυρὸς γὰρ ἐπάγη, καὶ ἄρδευθεῖς, αἷματι καὶ ὕδατι, ἐξ ἀκηράτου σου πλευρᾶς, τὴν ζωὴν ἡμῖν ἐβλάστησεν.

Οὐκ ἔτι ὄφεις μοι, ψευδῶς τὴν θέωσιν, ὑποβάλλει· Χριστὸς γάρ, ὁ θεουργός, τῆς ἀνθρώπων φύσεως, νῦν ἀκωλύτως τὴν τρίβον, τῆς ζωῆς μοι ἀνεπέτασεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄντως ἄφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε, θεοπρεποῦς, πέφυκε κυήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, Ἀειπάρθενε μυστήρια.

Κανῶν Σταυροαναστάσιμος.

Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν.

Τὸν τίμιον Σταυρόν σου σέβομεν, καὶ τοὺς ἥλους Χριστέ, καὶ τὴν ἁγίαν λόγην, σὺν τῷ καλάμῳ στέφανον, τὸν ἐξ ἀκανθῶν· δι' ὧν ἐκ τῆς τοῦ ἄδου, φθορᾶς ἐρρύσθημεν.

Τάφος Σωτῆρ σε ὑπεδέξατο, ἐκουσίως νεκρόν, ὑ-

πὲρ ἡμῶν ὀφθέντα, ἀλλ' οὐδαμῶς δεδύνηται, Λόγε κατασχεῖν· ὡς Θεὸς γὰρ ἀνέστης, σώζων τὸ γένος ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ ἀειπάρθενε, ἡ Σωτῆρα Χριστόν, βροτοῖς ἀποτεκοῦσα, κινδύνων καὶ κολάσεων, λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς προσφεύγοντας πίστει, τῇ θείᾳ σκέπη σου.

Κανῶν τῆς Θεοτόκου.

Χριστὸς μου δύναμις.

Ἦμνοῦμεν Ἄχραντε, σὲ τὴν πανάμωμον, διὰ σοῦ οἱ σωθέντες, καὶ εὐσεβῶς, μέλλοντες κραυγάζομεν· Εὐλογημένη ἡ Θεόν, Ἀειπάρθενε κυήσασα.

Τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, Παρθένε τέτοκας, τοῖς ἐν σκότει τοῦ βίου, διὰ σαρκός, φαῖνον παμμακάριστε, καὶ τοῖς ἕμνοῦσί σε χαράν, Ἀειπάρθενε ἐπήγασας.

Ἡ χάρις ἦνθησεν, ὁ νόμος πέπταται, διὰ σοῦ Παναγία· σὺ γὰρ Ἀγνή, τέτοκας τὸν Κύριον, τὸν παρεχόμενον ἡμῖν, ἀειπάρθενε τὴν ἄφεισιν.

Νεκρόν με ἔδειξε, φυτοῦ ἀπόγευσις· τῆς ζωῆς δὲ τὸ ξύλον, ἐκ σοῦ φανέν, Πάναγνε ἀνέστησε, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με κατέστησε.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων

» σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι

» Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πται-

» σμάτων, ἀνακαλούμενον.

Τροπάρια.

Ἵποχωρεῖ μοι τὰ Χερουβεῖμ, νῦν καὶ ἡ φλογίνη ῥομφαία, Δέσποτα νῶτά μοι δίδωσι, σὲ ἰδόντα Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ληστῆ ὁδοποιήσαντα, τὸν Παράδεισον.

Οὐκ ἔτι δέδοικα τὴν εἰς γῆν, Δέσποτα Χριστέ ἐπιστροφήν· σὺ γὰρ ἐκ γῆς με ἀνήγαγες, ἐπιλεησμένον, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν, πρὸς ὕψος ἀφθαρσίας, τῇ ἀναστάσει σου.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, ὁμολογοῦντας διάσωσον· σὲ γὰρ προστασίαν, ἀκαταμάχητον, κεκτήμεθα τὴν ὄντως, θεογεννήτριαν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Θεοφανείας σου Χριστέ.

Βρῶσει τοῦ ξύλου ἐν Ἐδέμ, ἀπατηθεὶς εἰς φθορὰν κατώλισθεν, ὁ γενάρχης παρακούσας Κύριε, ἐντολῆς τῆς σῆς ὑπεράγαθε· ἀλλὰ τοῦτον διὰ Σταυροῦ, πάλιν ἀνήγαγες εἰς τὸ πρῶτον κάλλος, ὑπήκοος τῷ Πατρί, Σῶτερ γενόμενος.

Τῷ σῷ θανάτῳ Ἀγαθέ, τὸ τοῦ θανάτου κράτος ἠφάνισται, καὶ πηγὴ ζωῆς ἡμῖν ἀνέβλυσε, καὶ ἀθανασία δεδῶρηται· διὰ τοῦτό σου τὴν ταφήν, καὶ τὴν ἀνάστασιν πίστει προσκυνοῦμεν, δι' ἧς ὡς Θεός, πάντα ἐφώτισας.

Θεοτοκίον.

Ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς, καὶ ποιητὴς τῶν ἀπάντων Κύριος, ἐν τῇ σῇ Πανάμωμε κατώκησεν, ἀπορρήτως μήτρα δοξάσας σε, ὑπερτέραν τῶν οὐρανῶν, ἀγιωτέραν τε ταγμάτων αὐλῶν· διὸ νῦν οἱ ἐπὶ γῆς, σὲ μακαρίζομεν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Ἀγνεῖα λάμψασα τηλαυγῶς, θεῖον ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότη Πανύμνητε γέγονας· σὺ γὰρ μόνη Μήτηρ Θεοῦ ἐδείχθης, ἀγνή, ἀγκάλαις ὥσπερ βρέφος, τοῦτον βαστάσασα.

Φοροῦσα κάλλος τὸ νοητόν, τῆς ὠραιότητας σου ψυχῆς, νύμφη Θεοῦ ἐχρημάτισας, κατεσφραγισμένη τῇ παρθενίᾳ, Σεμνή, καὶ φέγγει τῆς ἀγνείας, κόσμον φαιδρύνουσα.

Θρηνεῖτω σύστημα δυσσεβές, τῶν μὴ κηρυπτόντων σε, διαρρήδην ἀγνήν Θεομήτορα· σὺ γὰρ πύλη θείου φωτὸς ἐδείχθης, ἡμῖν, τὸν ζόφον τῶν πταισμάτων, διασκεδάζουσα.

Ἰδὴ στ'· Ὁ Εἰρμός.

- » Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν
- » πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσ-
- » δραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν
- » μου Πολυέλεε.

Τροπάρια.

Σταυρούμενος Δέσποτα, τοῖς μὲν ἥλοις τὴν ἀράν, τὴν καθ' ἡμῶν ἐξήλειψας, τῇ δὲ λόγῃ νυτπόμενος τὴν πλευράν, Ἄδὰμ τὸ χειρόγραφον, διαρρήξας τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας.

Ἄδὰμ κατενήνεκται, δι' ἀπάτης πτερνισθείς, πρὸς τὸ τοῦ ἄδου βάραθρον· ἀλλ' ὁ φύσει Θεὸς τε καὶ συμπαθής, κατήλθες πρὸς ἔρευναν, καὶ ἐπ' ὤμων βαστάσας συνανέστησας.

Θεοτοκίον.

Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Κανῶν Σταυροαναστάσιμος.

Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη.

Χριστοκτόνος, καὶ προφητοκτόνος, ἔφθον Ἑβραίων ἢ πληθῆς· ὡς γὰρ Προφήτας πάλοι, ἀληθείας μυστικὰς ἀκτίνας, κτεῖναι οὐκ ἔδεδοίκει καὶ νῦν τὸν Κύριον, ὃν ἐκήρυττον ἐκεῖνοι τότε, φθόνῳ βαλλόμενοι ἔκτειναν· ἀλλ' ἡμῖν, γέγονε ζωὴ αὐτοῦ ἢ νέκρωσις.

Συνεσχέθης, ἀλλ' οὐ κατεσχέθης, Σῶτερ ἐν τῷ μνήματι· εἰ γὰρ καὶ ἐκουσίως, ἀπεγεύσω τοῦ θανάτου Λόγε, ἀλλ' ἀνέστης ὡς Θεὸς ἀθάνατος, συνεγείρας δεσμίους τοὺς ἐν ἄδῃ, καὶ χαρὰν γυναιξίν ἀντὶ λύπης τῆς πρίν, αὐταῖς συμπαθῶς ἀνταλλαξάμενος.

Θεοτοκίον.

Ἄτιμόν σου, καὶ ἐκλεῖπον ὥφθη, εἶδος σαρκὸς παρὰ βροτούς, ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, τῆς θεότητος καὶ γὰρ οὐσία, ὡραῖος κάλλει τῷ Δαυΐδ ἐδείκνυσο· ἀλλὰ ῥάβδῳ σου τῆς Βασιλείας, ἐχθρῶν συντρίψας ἰσχύν, ἔλεγεν ἡ Ἄγνη, ὦ Υἱέ μου καὶ Θεέ τάφου ἀνάστηθι.

Κανῶν τῆς Θεοτόκου.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ὁ μέγας προέγραψεν, ἐν προφήταις Μωϋσῆς, σὲ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν καὶ στάμνον συμβολικῶς, σημαίνων τὴν σάρκωσιν, τὴν ἐκ σοῦ τοῦ Ὑψίστου Μητροπάρθενε.

Νεκροῦται ὁ θάνατος, καταργεῖται καὶ φθορά, τὸ τοῦ Ἀδὰμ κατάκριμα, τῷ καρπῷ σου ὦ Δέσποινα προσβαλῶν· ζωὴν γὰρ ἐγέννησας, ἐκ φθορᾶς λυτρουμένην τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ νόμος ἠσθένησε, καὶ παρῆλθεν ἡ σκιά, τῆς ὑπὲρ νοῦν καὶ ἔννοιαν, ἀναφανείσης χάριτος τῆς ἐκ σοῦ, Παρθένε κυήσεως, τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος πολυύμνητε.

Κοντάκιον. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῇ ζωαρχικῇ, παλάμῃ τοὺς τεθνεώτας, ἐκ τῶν ζοφερῶν, κευθμώνων ὁ ζωοδότης, ἀναστήσας ἅπαντας Χριστὸς ὁ Θεός, τὴν ἀνάστασιν ἐβράβευσε, τῷ βροτείῳ φυράματι· ὑπάρχει γὰρ πάντων Σωτήρ, ἀνάστασις καὶ ζωὴ, καὶ Θεὸς τοῦ παντός.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν ταφὴν σου Ζωοδότα, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνοῦμεν, ὅτι τὸν ἄδην ἔδησας Ἀθάνατε, ὡς Θεὸς παντοδύναμος, καὶ νεκροὺς συνανέστησας, καὶ πύλας τοῦ ἄδου συνέτριψας, καὶ κράτος τοῦ θανάτου καθεῖλες ὡς Θεός. Διὸ οἱ γηγενεῖς δοξολογοῦμέν σε πόθῳ τὸν ἀναστάντα, καὶ καθελόντα ἐχθροῦ τὸ κράτος τοῦ πανώλους, καὶ πάντας ἀναστήσαντα τοὺς ἐπὶ σοὶ πιστεύσαντας, καὶ κόσμον λυτρωσάμενον ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ὄφους, καὶ ὡς μόνον δυνατόν, ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ λυτρωσάμενον ἡμᾶς· ὅθεν ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς τὴν ἀνάστασίν σου, δι' ἧς ἔσωσας ἡμᾶς, ὡς Θεὸς τοῦ παντός.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος

» τοῖς ὀσίοις παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον,

» πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλο-

» γητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ὁδυρόμενος τῷ πάθει σου ὁ ἥλιος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἐπὶ πᾶσαν, Δέσποτα τὴν γῆν, τὸ φῶς συνεσκότασε βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἠμφιάσαντο Χριστέ τῇ καταβάσει σου, φέγγος τὰ καταχθόνια· ὁ προπάτωρ δὲ θυμηδίας, ἔμπλεως ὀφθείς, χορεύων ἐσκίρτησε βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Διὰ σοῦ Μῆτερ Παρθένε φῶς ἀνέτειλε, πάση τῇ οἰκουμένη φαιδρόν· τὸν γὰρ κτίστην σὺ τῶν ἀπάντων, τέτοκας Θεόν· ὃν αἶτησαι Πάναγνε ἡμῖν, καταπεμφθῆναι τοῖς πιστοῖς, τὸ μέγα ἔλεος.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ἐφραστον θαῦμα.

Ὡ ξένου τρόπου! τὸν Ἰσραὴλ ὁ ῥυσάμενος, ἐκ δουλείας τῆς τοῦ Φαραῶ, σταυροῦται ἐκῶν, ὑπ' αὐτοῦ καὶ λύει σειράς, ἀμπλακημάτων· ὧ πίστει μελωδοῦμεν· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σὲ τὸν Σωτῆρα, ἐν τῷ Κρανίῳ ἐσταύρωσαν, παρανόμων παῖδες ἀσεβεῖς, τὸν πύλας χαλκᾶς, καὶ μοχλοὺς συνθλάσαντα, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εὔας τῆς πάλαι, ἐλευθερίαν κυήσασα, τῆς κατάρας λύεις τὸν Ἀδὰμ, Παρθένε ἀγνή· διὸ μετ' Ἀγγέλων σε, νῦν τῷ Υἱῷ σου ὑμνοῦμεν καὶ βοῶμεν· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Νεανίας τρεῖς ἢ κάμιнос οὐκ ἔφλεξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ σὲ μὴ φλέξαν, ὤκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας ἐδίδαξε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Μακαρίζουσι τὰ πέρατα σὲ Πάναγνε, Μῆτερ ὡς προεφήτευσας, φωτιζόμενα φωτοβόλοις, λάμπησι ταῖς σαῖς, καὶ χάριτι μέλποντα βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὁλεθρίους μὲν ὀδόντας μοι ἐνέπειρεν, ὄφις ὁ πονηρότατος· ἀλλ' αὐτοὺς ὁ σὸς Θεομητορ, ἔθλασεν Υἱός, ἰσχὺν δὲ μοι δέδωκε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἰλαστήριον τῆς φύσεως σὺ πέφυκας, μόνη Θεομακάριστε· τὸν ἐπ' ὤμων γὰρ Χερουβεὶμ, καθήμενον Θεόν, ἀγκάλαις βαστάζουσα βοᾷς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις, δρόσον ἐπήγασας, καὶ δι-
- » καίου θυσίαν, ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾷς,
- » Χριστέ μόνω τῷ βούλεσθαι· σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς
- » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ἰουδαίων τὸν πάλαι, προφητοκτόνον λαόν, θεοκτόνον ὁ φθόνος, νῦν ἀπειργάσατο, σὲ ἐπὶ Σταυροῦ, ἀναρτήσαντα Λόγε Θεοῦ· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὐρανίους ἀψίδας, οὐ καταλέλοιπας, καὶ εἰς ἄδην φοιτήσας, ὅλον συνήγειρας, κείμενον Χριστέ, ἐν σαπρία τὸν ἄνθρωπον, σὲ ὑπερυψοῦντα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐκ φωτὸς φωτοδότην, Λόγον συνέλαβες, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως, τοῦτον δεδόξασαι· Πνεῦμα γὰρ ἐν σοί, Κόρη θεῖον ἐσκήνωσεν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ἔκστηθι φρίπτων οὐρανέ.

Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν ἦλθεν ἐπὶ γῆς, τοῦ ἄδου τὴν ἰσχὺν χειρώσασθαι, διὰ Σταυροῦ καὶ ταφῆς, καὶ πάντας διεγείρει κραυγάζειν· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πέπαυται ἄδου τυραννίς, καὶ τὸ βασίλειον, ἐξουδένωται λοιπόν· Σταυρῷ γὰρ ἐπὶ γῆς πηγνύμενος, ὁ ἐπὶ πάντων Θεός, τὴν τούτου δυναστείαν καθεῖλεν· ὃν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦ τῆς ἀφράστου σου Χριστέ, φιλανθρωπότητος, καὶ ἀρρήτων ἀγαθῶν! ἐμὲ γὰρ καθορῶν ὀλλύμενον, ἐν τῇ τοῦ ἄδου φρουρᾷ, τὰ πάθη ὑπομείνας ἐρρύσω· διὸ σε εὐλογοῦμεν, τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις.

Διαχρύσω ἐσθῆτι, ὥσπερ βασίλισσαν, ὁ Υἱός σου λαμπρύνας, αἶγλη τοῦ Πνεύματος, σὲ ἐκ δεξιῶν, αὐτοῦ ἔστησε Πάναγνε· ὄν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ θελήματι μόνω, κόσμον πηξάμενος, ἐξ ἀχράντου σου μήτρας, σάρκα δανείζεται, ἄνωθεν αὐτήν, ἀναπλάσαι βουλόμενος· ὄν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Συναφείας τοῦ Λόγου, πρὸς με τὸν ἄνθρωπον, ἐνδιαίτημα θεῖον, Πάναγνε πέφηνας, λάμψασα σαφῶς, παρθενίας λαμπρότησιν· ὄθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χρυσαιγῆ σε λυχνίαν, προδιετύπωσε, δεξαμένην ἀφράστως, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, γνώσει τῇ αὐτοῦ, καταυγάζον τὰ σύμπαντα· ὄθεν σε ὑμνοῦμεν, Ἄγνη εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥῶδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Θεὸν ἄνθρωποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὄν οὐ τολμᾷ
- » Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε
- » ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὄν μεγα-
- » λύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς, σὲ μακα-
- » ρίζομεν.

Τροπάρια.

Παθῶν ἀμέτοχος σὺ διέμεινας, Λόγε Θεοῦ σαρκὶ προσομιλήσας τοῖς πάθεσιν, ἀλλὰ λύεις τῶν παθῶν τὸν ἄνθρωπον, πάθεσι χρηματίσας, πάθος Σωτῆρ ἡμῶν· μόνος γὰρ ὑπάρχεις ἀπαθής, καὶ παντοδύναμος.

Φθορὰν θανάτου καταδεξάμενος, διαφθορᾶς ἐτήρησας τὸ σῶμά σου ἄγευστον· ἢ δὲ σὴ ζωοποιὸς καὶ θεία ψυχὴ, Δέσποτα ἐν τῷ ἄδῃ, οὐ καταλέλειπται· ἀλλ' ὥσπερ ἐξ ὕπνου ἀναστάς, ἡμᾶς συνήγειρας.

Τριαδικόν.

Θεὸν Πατέρα Υἱὸν συνάναρχον, πάντες βροτοὶ ἐν χεῖλεσιν ἀγνοῖς μὲν δοξάζομεν, τὴν δὲ ἄρρητον καὶ ὑπερένδοξον, Πνεύματος παναγίου, δύναμιν σέβομεν· μόνη γὰρ ὑπάρχεις πανσθενής, Τριάς ἀχώριστος.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες, ὡς θνητὸς Ζωοδότα, ἀλλὰ τοῦ ἄδου τὴν ἰσχύν, διέλυσας Χριστέ, συνεγείρας νεκροὺς οὓς πρὶν κατέπιε· καὶ ἀνάστασιν πᾶσι, παρέσχες ὡς Θεός, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, σε μεγαλύνουσιν.

Ἀγαλλιάσθω ἡ κτίσις, καὶ ἀνθείτω ὡς κρίνον· ὁ γὰρ Χριστὸς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἠγέρθη ὡς Θεός. Ποῦ σου θάνατε νῦν τὸ κέντρον; κράζομεν· ποῦ σου ἄδη τὸ νίκος; καθεῖλέ σε εἰς γῆν, ὑψώσας τὸ κέρασ, ἡμῶν ὡς εὐσπλαγχνος.

Σταυροθεοτόκιον.

Φέρεις τὸν φέροντα πάντα, καὶ κατέχεις ὡς βρέφος, ἐν ταῖς χερσὶ τὸν ἐκ χειρός, ρυόμενον ἡμᾶς, πολεμίου ἐχθροῦ ἄχραντε Δέσποινα· καὶ ὄρας ἐπὶ ξύλου, ὑψούμενον Σταυροῦ, τὸν ἐκ βόθρου κακίας, ἡμᾶς ὑψώσαντα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Ἀστὴρ ἐκλάμπων αὐγαῖς θεότητος, ἐξ Ἰακώβ τοῖς ζόφῳ κρατουμένοις ἀνέτειλε, διὰ σοῦ νῦν Πάναγνε Χριστὸς ὁ Θεός, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃ φωτιζόμενοι, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς, σὲ μακαρίζομεν.

Ἔρωσθεὶς δυνάμει τῆ σῆ καὶ χάριτι, σοὶ τὴν ὠδὴν προθύμως ἐκ καρδίας ἀνέθηκα· ἀλλὰ ταύτην πρόσδεξαι Παρθένε ἀγνή, χάριν ἀντιδιδούσα, σοῦ τὴν πολύφωτον, ἐκ τῶν ἀκηράτων θησαυρῶν, Θεομακάριστε.

Ἰστὸς ἐδείχθης σαφῶς θεότευκτος, ἐν ᾧ στολὴν τοῦ σώματος ὁ Λόγος ἐξύφανε, θεουργήσας τὴν ἐμὴν Παρθένε μορφήν· ἦν περ ἐνδεδυμένος, πάντας διέσωσε, τοὺς ἐκ διανοίας καθαρᾶς, σὲ μεγαλύνοντας.

Νεκροῖς ἀνάστασις νῦν δεδώρηται, διὰ τῆς σῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου κηρύσεως, Θεοτόκε πάναγνε· ζωὴ γὰρ ἐκ σοῦ, σάρκα περικειμένη, πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου ἀμειδές, σαφῶς διέλυσε.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. β΄.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις, ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἡ ταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ἠνοιξε, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις, ἡμῶν καὶ ἀνάστασις· ἐλέησον ἡμᾶς.

Αὐτόμελον.

Τριήμερος ανέστης Χριστέ, ἐκ τάφου καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τὸν προπάτορα ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν ἀνάστασιν.

Ἔτερα Στιχηρά, Ἀνατολικά.

Κύριε, μέγα καὶ φοβερὸν ὑπάρχει, τῆς σῆς ἀναστάσεως τὸ μυστήριον· οὕτω γὰρ προῆλθες ἐκ τοῦ τάφου, ὡς νυμφίος ἐκ παστάδος, θανάτῳ θάνατον λύσας, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐλευθερώσῃς· ὅθεν ἐν οὐρανοῖς, Ἄγγελοι χορεύουσι, καὶ ἐπὶ γῆς ἄνθρωποι δοξάζουσι, τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην, εὐσπλαγχνίαν σου Φιλάνθρωπε.

Ὡ παράνομοι Ἰουδαῖοι, ποῦ εἰσὶν αἱ σφραγίδες, καὶ τὰ ἀργύρια, ἃ ἐδώκατε τοῖς στρατιώταις; οὐκ ἐκλάπη ὁ θησαυρός, ἀλλὰ ἀνέστη ὡς δυνατός· αὐτοὶ δὲ κατησχύνθητε, ἀρνησάμενοι Χριστόν, τὸν Κύριον τῆς δόξης, τὸν παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν· αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Σφραγισθέντος τοῦ μνήματος, πῶς ἐσυλήθητε Ἰουδαῖοι, φύλακας καταστήσαντες, καὶ σημεῖα θέντες; τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, προῆλθεν ὁ Βασιλεύς· ἢ ὡς νεκρὸν παραστήσατε, ἢ ὡς Θεὸν προσκυνήσατε, σὺν ἡμῖν μελωδοῦντες· Δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Τὸ ζωοδόχον σου μνῆμα, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀδυρόμεναι κατέλαβον Κύριε· καὶ μύρα βαστάζουσαι, τὸ σῶμά σου τὸ ἄχραντον, μυρίσαι ἐπεζήτησαν· εὔρον δὲ φωτοφόρον Ἄγγελον, ἐν τῷ λίθῳ καθήμενον, καὶ πρὸς αὐτὰς φθεγγόμενον καὶ λέγοντα· Τί δακρύετε, τὸν ἐκ πλευρᾶς, πηγάσαντα τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν; τί ἐπιζητεῖτε, ὡσπερ θνητόν, ἐν μνήματι τὸν ἀθάνατον; δραμοῦσαι δὲ μᾶλλον, ἀπαγγείλατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς, τῆς αὐτοῦ ἐνδόξου ἀναστάσεως, τὴν παγκόσμιον χαρμονήν· ἐν ἧ καὶ ἡμᾶς Σωτὴρ φωτίσας, δώρησαι ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ Ἐωθινὸν τῆς Κυριακῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἵπερευλογημένη ὑπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη καὶ τό, κατὰ τὸ Τυπικόν, Ἀναστάσιμον Τροπάριον (βλ. σελ. 23) Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ γέγονεν.

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοί.

Μνήσθητί μου, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου, καὶ σῶσόν με, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Διὰ ξύλου, τὸν Ἀδὰμ ἀπατηθέντα, διὰ ξύλου Σταυροῦ πάλιν ἔσωσας, ληστὴν βοῶντα· Μνήσθητί μου Κύριε.

Ἄδου πύλας, καὶ μοχλοὺς συντρίψας Ζωοδότα, νεκροὺς ἀνέστησας ἅπαντας,
Σωτὴρ βοῶντας· Δόξα τῇ ἐγέρσει σου.

Μνήσθητί μου, ὁ τὸν θάνατον σκυλεύσας, τῇ ταφῇ σου, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου,
χαρᾶς τὰ πάντα, πληρώσας ὡς Εὐσπλαγχνος.

Μυροφόροι, ἐν τῷ μνήματι ἐλθοῦσαι, τοῦ Ἀγγέλου κραυγάζοντος ἤκουον·
Χριστὸς ἀνέστη, φωτίσας τὰ σύμπαντα.

Τὸν ἐν ξύλῳ, τοῦ Σταυροῦ προσηλωθέντα, καὶ τὸν κόσμον ἐκ πλάνης
ῥυσάμενον, συμφώνως πάντες, Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα, καὶ Υἱὸν δοξολογοῦμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λέγοντες· Τριάς
ἅγια, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ ἀρρήτως, ἐπ' ἐσχάτων συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον,
Παρθένε σῶζε, τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ Δεσποτικά.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὁ πάντων βουλόμενος, οὐχὶ τὸν θάνατον Λόγε, ἀλλὰ τὴν μετάνοιαν, τῶν
ἡμαρτηκότων σοι, πολυεύσπλαγχνε, Χριστέ καὶ Κύριε, καὶ ποιῶν ἔλεος, μετ'
ἐμοῦ ἀεὶ τοῦ δούλου σου, μετανοοῦντί μοι, καὶ τὴν τῶν κακῶν μου
συγχώρησιν, δι' ὧν σε παρεπίκρανα, ἐξαιτεῖν τολμῶντι συμπάθησον· ἐν ἐμοὶ
γὰρ δεῖξεις, τὴν ἄβυσσον τῶν θείων οἰκτιρμῶν, ἐὰν ἀνάξιον ὄντα με, σώσης
ὡς φιλόανθρωπος.

Ὁ μόνος Φιλόανθρωπος, ὁ πάντας θέλων σωθῆναι, καὶ καλῶν ὡς
εὐσπλαγχνος, τοὺς λελυπηκότας σε, πρὸς μετάνοιαν, μὴ μνησθῆς Δέσποτα,
μηδ' ἀμῶς δέομαι, τῆς αἰσχύνης τῶν ἀτόπων μου, ἔργων ὧν ἔπραξα, φεῦ! τῶν
ὀφθαλμῶν σου ἀπέναντι, μὴ φρίξας ὁ πανάθλιος, τὸ τῶν σῶν χειρῶν
ἀναπόδραστος· ὅθεν νῦν προσπίπτω, στενάζων καὶ πενθῶν καὶ νοητῶς, τῶν
σῶν ποδῶν ἐφαπτόμενος, τοῦ λαβεῖν συγχώρησιν.

Δέξαι μου τὴν δέησιν, ὁ πάντας θέλων σωθῆναι, καὶ μὴ ἀπορρίψης με, ἀπὸ
τοῦ προσώπου σου, τὸν ἀνάξιον, τὸν πολλὰ πταίσαντα, ὑπὲρ πᾶσαν φύσιν,
τῶν ἀνθρώπων ἐκ νεότητος· διὸ προσπίπτω σοι, κλίνων μου τὸ γόνυ σὺν
δάκρυσιν· σπλαγχνίσθητι ἐλέησον, δεῖξον ἐν ἐμοὶ τὰ ἐλέη σου, Κύριε τῆς δόξης·
ἐλέους ὁ Πατὴρ καὶ οἰκτιρμῶν, μὴ με ἀπόσῃ τὸν ἄθλιον, τὸν παρακαλοῦντά
σε.

Ἔτερα Στιχηρά, τῶν Ἀσωμάτων, ὅμοια.

Ἦχον ἑορτάσιμον, ἀγγελικαί σοι χορεΐαι, ἀσιγήτοις στόμασιν, αἰωνίως μέλπουσιν, Ὑπεράγαθε, σοῦ τρανώς βλέπουσαι, τὸ ὠραῖον κάλλος, καὶ τῆς αἴγλης ἐμφορούμεναι, τῇ πρὸς τὰ χεῖρονα, νεύσει οὐδαμῶς ἐμφερόμεναι, ἀεὶ δὲ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, μᾶλλον ἀκλινῶς ἀνανεύουσαι, καὶ τὰς πανολβίους, δεχόμεναι προθύμως ἀστραπάς, ἐν παρῶρησιν πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τείχισον τὴν ποιήνην σου, ἀγγελικαῖς προστασίαις, ὃ τὰ τούτων τάγματα, λόγῳ συστησάμενος, καὶ βουλήματι, πειρασμὸν ἅπαντα, καὶ βαρβάρων θράσος, ἐκδιώκων καὶ αἰρέσεων· τῷ σῶ γὰρ αἵματι, ταύτην ἀληθῶς ἐξηγόρασας, καὶ νόμου τὸ κατάκριμα, καὶ τῆς ἁμαρτίας ἐξήλειψας· ὅπως λυτρωθεῖσα, τῶν νῦν παρενοχλούντων λυπηρῶν, ἐν ὀρθοδόξῳ φρονήματι, Σῶτερ μεγαλύνη σε.

Ἀρχαὶ Κυριότητες, καὶ Σεραφεῖμ σὺν τοῖς Θρόνοις, Χερουβεῖμ τὰ ἄχραντα, Ἄγγελοι Ἀρχάγγελοι, τὸν σεβάσμιον, καὶ σεπτὸν θρόνον σου, καὶ τὴν θεῖαν δόξαν, μετὰ δέους περιέπουσι· Δυνάμεις πᾶσαι δέ, σὺν ταῖς Ἐξουσίαις γεραίρουσι, τὴν σὴν μεγαλοπρέπειαν, καὶ τῆς σῆς προνοίας τὸ ἄφραστον, καὶ τὴν ἐν τοῖς οὐρανοῖς σοφίαν σου θαυμάζουσι Χριστέ, καὶ παρῶρησιν πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Γνώμη ὀλισθήσας τε, καὶ ὑποκύψας τῷ πλάνῳ, ἀπάτη Θεόνυμφε, πρὸς τὴν ὑπερθαύμαστον, εὐσπλαγχνίαν σου, καὶ θερμὴν δέησιν, παναγία Κόρη, καταφεύγω ὃ πανάθλιος· δεσμοῦ με λύτρωσαι, τῶν πειρατηρίων καὶ θλίψεων, καὶ σῶσόν με Πανάμωμε, τῶν δαιμονικῶν ἐπιθέσεων· ἵνα σε δοξάζω, καὶ πόθῳ ἀνυμνῶ καὶ προσκυνῶ, καὶ μεγαλύνω σε Δέσποινα, τὴν ἀειμακάριστον.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ´.

Ἴδου δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δοῦλοι Κυρίου.

Στίχ. \Οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Κατανυκτικά.

Μετάνοιαν οὐ κέκτημαι, ἀλλ' οὐδὲ πάλιν δάκρυα· διὰ τοῦτο, ἱκετεύω σε Σωτήρ, πρὸ τέλους ἐπιστρέψαι, καὶ δοῦναί μοι κατάνυξιν, ὅπως ῥυσθήσωμαι τῆς κολάσεως.

Στίχ. \Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτερῆσαι ἡμᾶς.

Ἐν τῇ φρικτῇ παρουσίᾳ σου Χριστέ, μὴ ἀκούσωμεν Οὐκ οἶδα ὑμᾶς· τὴν γὰρ ἐλπίδα, ἐπὶ σοὶ τῷ Σωτῆρι ἐθέμεθα, εἰ καὶ τὰ σὰ προστάγματα οὐ πράττομεν, διὰ τὴν ἀμέλειαν ἡμῶν· ἀλλὰ φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν δεόμεθα.

Στίχ. \Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν πιστοί, τὴν οὐράνιον παστάδα, καὶ πύλην σφραγισθεῖσαν ἀληθῶς· Χαῖρε δι' ἧς ἀνεβλάστησεν ἡμῖν, ὁ Σωτὴρ ὁ τῶν ἀπάντων, Χριστὸς ὁ ζωοδότης καὶ Θεός· κατάβαλε Δέσποινα τοὺς τυράννους, ἀθέους ἐχθροὺς ἡμῶν, τῇ χειρὶ σου ἄχραντε, ἡ ἐλπίς Χριστιανῶν.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ Πρωῖ

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῷ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα. Κατανυκτικά.

Ἦχος πλ. β'.

Ἐννοῶ τὴν ἡμέραν τὴν φοβερὰν, καὶ θρηνῶ μου τὰς πράξεις τὰς ῥυπαράς· πῶς ἀπολογήσομαι, τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ; ποία δὲ παρῶρησίᾳ ἀτενίσω τῷ Κριτῇ, ὁ ἄσωτος ἐγώ; Εὐσπλαγχνε Πάτερ, Υἱὲ μονογενές, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐλέησόν με.

Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον ὃν διέθου, ὅταν καθίσῃς Ἐλεῆμον, κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι, μὴ δημοσιεύσης μου τὰ κεκρυμμένα, μηδὲ κατασχύνῃς με ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων, ἀλλὰ φεῖσαί μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς καὶ σκέπη καὶ λιμὴν, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, Θεοκυῆτορ ἀγαθή, προστασία τοῦ κόσμου, ἰκέτευε σὺν Ἀσωμάτοις ἐκτενῶς, ὃν ἔτεκες φιλανθρωπότατον Θεόν, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Κατανυκτικά.

Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοὶ τὴν ἰκεσίαν ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθήσαμεν· μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς Εὐσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαὸς σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀρχὴ σωτηρίας, ἡ τοῦ Γαβριὴλ προσηγορία, πρὸς τὴν Παρθένον γέγονεν· ἤκουσε γὰρ τὸ Χαῖρε, καὶ οὐκ ἀπέφυγε τὸν ἀσπασμόν· οὐκ ἐδίστασεν, ὡς ἡ Σάρρα ἐν τῇ σκηנῇ, ἀλλ' οὕτως ἔλεγεν· Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου.

Μετὰ τὴν γ΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Κατανυκτικόν.

Ψυχὴ ῥαθύμως τὴν ζωὴν, διανύουσα πᾶσαν, ἡμέραν κρίσεως φρικτὴν, κατὰ νοῦν οὐ λαμβάνεις· ἀνάνηψον, καὶ τὴν μετάνοιαν ἐλοῦ· ἐπίστρεψον, καὶ βόησον Χριστῷ· Οἰκτίρμον, μὴ μνησθῆς ἡμῶν, πολλῶν ἁμαρτιῶν, ἐν ὥρᾳ καταδίκης.

Μαρτυρικόν.

Φῶς δικαίους διὰ παντός· οἱ γὰρ Ἅγιοι ἐν σοὶ φωτισθέντες, καταλάμπουσιν ἀεὶ ὡς φωστῆρες, λύχνον ἀσεβῶν σβέσαντες· ὧν ταῖς εὐχαῖς Σωτῆρ ἡμῶν, σὺ φωτιεῖς λύχνον μου Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὑπερένδοξον τοῦ Θεοῦ Μητέρα, καὶ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων ἀγιωτέραν, ἀσιγήτως ὑμνήσωμεν, καρδίᾳ καὶ στόματι, Θεοτόκον αὐτὴν ὁμολογοῦντες, ὡς κυρίως γεννήσασαν Θεὸν σεσαρκωμένον, καὶ πρεσβεύουσιν ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κανὼν Κατανυκτικός, οὔ ἢ ἀκροστιχὶς μετὰ τῶν Θεοτοκίων·

Τῶν ὀμμάτων μου Χριστέ, τὸν κλαυθμὸν δέχου. Ἴωσήφ.

Ἦχος πλ. β΄. Ὠδὴ α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ αἰσθητὸς Φαραῶ, κατεποντίσθη πανστρατί,

» Ἰσραὴλ δὲ διελθὼν, ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης, ἀνεβόα·

» Κυρίῳ, τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Τὸν ἐμπεισόντα Χριστέ, ληστῶν εἰς χεῖρας πονηρῶν, καὶ πληγαῖς
ψυχοφθόροις, ἡμιθανῆ γενόμενον, συμπαθείας ἐλαίῳ, θεραπεύσας
οἰκτείρησον, ἵνα δοξάζω σε.

Ὡς ἁμαρτήσας πολλά, σπήλαιον γέγονα ληστῶν· ὁ τεχθεὶς ἐν σπηλαίῳ,
δακρύων ὄμβρους δίδου μοι, καὶ καθάρισον ὄπως, τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος,
ναὸς γενήσωμαι.

Μαρτυρικά.

Νεανικῶς τὸν ἐχθρόν, καταβαλόντες Ἀθληταί, θεοπλόκοις ἀληθῶς, στεφάνοις
ἐκοσμήθητε, καὶ Θεῷ ἐν ὑψίστοις, μετ' Ἀγγέλων παρίστασθε, δόξης
πληροῦμενοι.

Οἱ τῶν αἱμάτων βυθῷ, τὸν Φαραὼ τὸν νοητόν, ἀ-
ποπνίζαντες ποτέ, σεπτοὶ Μεγαλομάρτυρες, πρὸς
γῆν ἐπαγγελίας, οὐρανόθεν μετέβητε, Χριστὸν δοξάζοντες.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Μαρτύρων Ἀγνῆ, μετὰ θείων Προφητῶν, μετὰ πάντων Ἀγγέλων, τὸν
Κτίστην τῶν ἀπάντων, ἐκδυσώπει σωθῆναι, τοὺς πιστῶς σε δοξάζοντας, καὶ
μεγαλύνοντας.

Κανὼν τῶν Ἀσωμάτων, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς μετὰ τῶν Θεοτοκίων·

Ἐκτη πέφυκε τῶν νόων μελωδία. Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Ἐπουρανόθεν χορείας ἀνευφημῶν, τὴν τερπνὴν εὐπρέπειαν, ταῖς αὐτῆς
φωτιστικαῖς, ἀστραπαῖς φαιδρύνεσθαι βῶν, ἱκετεύων σε Χριστέ, τὸν μόνον
εὐσπλαγχνον.

Κατακοσμήσας τῷ Λόγῳ καὶ τῷ ἐκ σοῦ, παναγίῳ Πνεύματι, τῶν Ἀγγέλων τοὺς
χορούς, σὲ τὸν πάντων αἴτιον ὑμνεῖν, παρεσκεύασας αὐτούς, ὡς
παντοδύναμος.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἄγνη, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς, ἐδείχθης Δέσποινα.

Ῥῶδη γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ στερόρᾳ τῆς πίστεώς σου πέτρα, τὸν λογισμὸν

» ἐδράσας τῆς ψυχῆς μου, στερέωσον Κύριε· σὲ γὰρ

» ἔχω Ἀγαθέ, καταφυγὴν καὶ στερέωμα.

Τροπάρια.

Μετανοεῖν Χριστῷ συνεταξάμην, καὶ τῶν κακῶν ἀφίσταμαι οὐδόλως· τί γένωμαι τύφλωσιν, περικείμενος πολλήν; Υἱὲ Θεοῦ σύ με οἴκτειρον.

Ἀποσκοπῶν Θεοῦ μακροθυμίαν, ἐκδραπανάω ζωὴν τῇ ῥαθυμίας, καὶ δέδοικα ὀτάλας, μὴ ἐξαίφνης ἢ τομῆ, ἢ τοῦ θανάτου προφθάσῃ με.

Μαρτυρικά.

Τοὺς διωγμοὺς τοὺς πόνους τοὺς κινδύνους, ὥσπερ τρυφὴν οἱ Μάρτυρες ποθοῦντες, ἠγάλλοντο βλέ-

ποντες, διανοίας ὀφθαλμοῖς, τὴν δι' αἰῶνος ἀπό-

λαυσιν.

Ὡς τῇ στερόρᾳ τῆς πίστεως ἐν πέτρα, τὸν λογισμὸν ἐδράσαντες πανσόφως, μοχλεύσεσιν Ἅγιοι, πολυτρόπων αἰκισμῶν, οὐκ ἀνετράπητε Μάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Νέος ἡμῖν Παράδεισος ἐδείχθης, ζωῆς Ἄγνη τὸ ξύλον μέσον ἔχων· ἐξ οὗ φαγῶν Ἄχραντε, τῆς νεκρώσεως Ἀδάμ, τῆς πονηρᾶς ἀπολύεται.

Κανῶν τῶν Ἀσωμάτων. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Ἡ πᾶσαν φύσιν λογικὴν, ἐκ μὴ ὄντων βουλήσει, πλαστοουργήσασα Φύσις, τρισαγίας ἐν φωναῖς, ὑμνολογεῖται τριποῖς, ἐν προσώποις καὶ δοξολογεῖται πιστῶς.

Πηγάζων σὺ τὸ ἀγαθόν, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, καὶ πλουσίως ἐκχέων, τῇ μεθέξει ἀγαθούς, τοὺς ἀσωμάτων χορούς, τῶν Ἀγγέλων, ἔδειξας Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ἐδόθη ἄφεις ἡμῖν, διὰ σοῦ Θεοτόκε· ὁ γὰρ νόμου Δεσπότης, ὁ ἐκ σοῦ σωματωθεὶς, τὰ πάθη ὑπὲρ ἡμῶν, ὑπομείνας, πάντας ἐλυτρώσατο.

Ὡδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκάλυπεν οὐρανοῦς, ἡ ἀρετὴ σου Χριστέ, καὶ τῆς

» σῆς αἰνέσεως Κύριε, τὰ πάντα πεπλήρωται.

Τροπάρια.

Μὴ κατακρίνης ἡμᾶς, τοὺς ππαίοντάς σοι πολλά· ἀλλὰ τῷ συνήθει σου Δέσποτα, ἔλεει οἰκτείρησον.

Ὁδὸς ὑπάρχων ζωῆς, θανατηφόρους ὁδοῦς, Σῶτερ ἀμαρτίας ἐκκλίνειν με, αἰὶ καταξίωσον.

Μαρτυρικά.

Ἵφάπτουσαν αἰκισμῶν, καθυπελθόντες πυράν, δρόσω θείου Πνεύματος Μάρτυρες, ἐμείνατε ἄφλεκτοι.

Χειμάρρουν θείας τρυφῆς, τρυφᾶτε περιφανῶς, Μάρτυρες αἱμάτων τοῖς ρεύμασιν, αὐτὴν κληρωσάμενοι.

Θεοτοκίον.

Ῥαθύμως μου τὴν ζωὴν, ἐκδαπανήσας Ἀγνή, πρὸς τὴν σὴν προστρέχω ἀντίληψιν· οἰκτείρησον σῶσόν με.

Κανῶν τῶν Ἀσωμάτων. Χριστός μου δύναμις.

Φθορᾶς ἀπρόσδεκτον, τὴν φύσιν ἔχοντες, οἱ θειότατοι Νόες, σοῦ τὸν σεπτόν, θρόνον περιέπουσιν, ἀθανασίας σε πηγὴν, κληρωσάμενοι Φιλάνθρωπε.

Ἵπὸ τοῦ Πνεύματος, ἀγιαζόμενοι, τῶν Ἀγγέλων οἱ δῆμοι, πρὸς τὸ κακόν, μένουσιν ἀκίνητοι, ταῖς πρὸς τὸ πρῶτον ἀγαθόν, ἀναβάσει θεούμενοι.

Θεοτοκίον.

Κατάρα λέλυται, ἡ τῆς προμήτορος, διὰ σοῦ Θεομητορ· σὺ γὰρ ἡμῖν, ἄχραντε Πανάμωμε, τῆς εὐλογίας τὴν πηγὴν, τὴν ἀέναον ἐκήσας.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τὸ φῶς ἀνατέλλων τῷ κόσμῳ Χριστέ, φώτισον

» τὴν καρδίαν μου, ἐκ νυκτός σοι κραυγάζοντος, καὶ

» σῶσόν με.

Τροπάρια.

Ἰεσσαὶ ἐκ τῆς ρίζης βλαστήσας Χριστέ, ξήρανον τὰ βλαστήματα, τῶν παθῶν μου φυτεύων μοι, τὸν φόβον σου.

Στεναγμὸν ὡς ὁ τελώνης κτησώμεθα, καὶ κακῶν ἀποσχώμεθα, στεναγμὸν ὅπως φύγωμεν, αἰώνιον.

Μαρτυρικά.

Τετρωμένοι τῷ θείῳ σου ἔρωτι, τιπρωσκόμενοι ἔχαιρον, ταῖς βασάνοις οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε.

Ἐκ περάτων τοῦ σώματος οἱ Μάρτυρες, ἐναθλοῦν-τες κεκράγατε, καὶ Χριστὸς τῆς φωνῆς ὑμῶν, εἰσήκουσε.

Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον Πύλην ὑμνήσωμεν, δι' ἧς πάντες εἰσέρχονται, ἁμαρτωλοὶ πρὸς εἰσόδους, συγχωρή-

σεως.

Κανῶν τῶν Ἀσωμάτων. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Χερουβείμ, βλέπων ὁ Προφήτης σε, Παντεπόπτα τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, ἐπιβεβηκότα, διὰ συμβόλων τὴν σὴν, μυεῖται δεσποτείαν, καὶ κυριότητα.

Ταῖς μυριάσιν ὁ Δανιήλ, καὶ ταῖς χιλιάσι σε, τῶν Ἀγγέλων κυκλοῦμενον Δέσποτα, βλέπων ἠνωμένην, τὴν τῶν ἀνθρώπων μορφήν, τὸ κράτος σου τῆς δόξης, μεμυσταγώγηται.

Θεοτοκίον.

Ἵραϊος κάλλει ὁ σὸς Υἱός, παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν γηγενῶν, ὤφθη πανύμνητε Δέσποινα· Λόγος γὰρ ὑπάρχει, τοῦ ἐπὶ πάντων Θεοῦ, εἰ καὶ φύσιν ἀνθρώπου, ἐκ σοῦ ἀνέλαβε.

Ἰδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ κήτει καταποθείς, τῷ τῆς ἁμαρτίας, κραυγάζω

» σοι Χριστέ· ὡς τὸν Προφήτην, ἐκ φθορᾶς με ἔλευ-

» θέρωσον.

Τροπάρια.

Ὁ ὀμματώσας τυφλοὺς, τῆς ψυχῆς μου ἄνοιξον, ὄμματα ὅπως, τὸ φῶς σου βλέψω, καὶ παθῶν σκότους ῥυσθήσωμαι.

Ναμάτων ζωοποιῶν, μετανοίας ἔμπλεων, ποιήσον Οἰκτίρμον, τὴν ψυχὴν μου, ποταμοὺς διδοὺς δακρύων μοι.

Μαρτυρικά.

Κοιλάδες μαρτυρικάί, κρίνα ἰαμάτων, ἐκφύουσι καὶ πάντων, τὰς καρδίας, εὐσεβῶν εὐωδιάζουσι.

Λυόμενοι αἰκισμοῖς, σῶμα τὸ φθειρόμενον, Ἰ-

γιοι τῷ πρόθῳ, τοῦ Δεσπότη, τὴν καρδίαν συνεδή-

σατε.

Θεοτοκίον.

Ἁγία Μήτηρ Θεοῦ, τὴν βεβηλωθεῖσαν, καρδίαν μου πράξεσιν, ἐναγέσι, συμπαθεία σου ἀγίασον.

Κανῶν τῶν Ἀσωμάτων.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Νοὸς καθαρότητι, καταβαίνοντας ὁρῶν, ὁ Ἰακῶβ

ἐν κλίμακι, τοὺς Ἀγγέλους σου Δέσποτα τηλαυγῶς, τὴν σὴν ἐδιδάσκετο, ἐν σαρκὶ παρουσίαν προδηλότατα.

Νοήσας τὴν ἔνθεον, τῶν Ἀγγέλων καὶ φαιδρὰν, παρεμβολὴν ἠγάλλετο, ὁ θεράπων σου Δέσποτα Ἰσραήλ, εὐρύθμως χορεύουσαν, καὶ τὴν ἄρρητον δόξαν περιέπουσαν.

Θεοτοκίον.

Ἵρέων ὑπέρτερον, οὐρανίων ἀληθῶς, ἀγγελικῶν δυνάμεων, ἀνεδείχθη τὸ ὄρος τὸ ἐμφανές, σὴ γαστήρ χωρήσασα, τῆς θεότητος αἴγλην Κόρη Δέσποινα.

Ἐδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τῶν ὀσίων σου παίδων, τὸν ὕμνον ἔπακούσας,

» καὶ τὴν κάμινον καιομένην δροσίσας, εὐλογητὸς

» εἶ Κύριε.

Τροπάρια.

Ἵπὸ τῆς ἄγαν κακίας, τὸν νοῦν ἀπετυφλώθην, καὶ οὐκ ἔβλεψα μετανοίας τὸ φέγγος· Χριστὲ Σωτῆρ μου σῶσόν με.

Θαρήρων τῆ σῆ εὐσπλαγχνία, προσπίπτω σοι Οἰκτίρμον, ἐξαιτούμενος τῶν κακῶν μου τὴν λύσιν· μή με παρίδῃς Δέσποτα.

Μόνος ἐγὼ ἐγυμνώθην, ἐξ ἔργων δικαιούντων· μόνος ἔπραξα πᾶσαν ἄτοπον πρᾶξιν· μόνος Χριστέ με οἴκτειρον.

Μαρτυρικά.

Ὁ ὑπερκόσμιον δόξαν, ἐνδύσας τοὺς Ἁγίους, ἀθλήσαντας ἐν τῷ κόσμῳ πρεσβείαις αὐτῶν, Χριστέ Σωτὴρ σῶσόν με.

Νομοθεσίας ἀδίκου, δικαίου νόμου ὄντες, θεῖοι φύλακες κατεπτύσατε πίστει, νομίμως ἐναθλήσαντες.

Θεοτοκίον.

Δούλου μορφὴν ὑποδύντα, Δεσπότην Κόρη τίκεις· ὃν ἰκέτευε τῶν παθῶν τῆς δουλείας, Ἁγνή ἐλευθερώσαί με.

Κανῶν τῶν Ἀσωμάτων.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ὡραιότητι φαιδρύνεσθε πανάγιοι, Ἄγγελοι τοῦ Παντοκράτορος, πλησιάζοντες τῆ ἀφράστῳ, δόξῃ ἀκραιφνῶς, καὶ πόθῳ κραυγάζοντες αὐτῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Νοερῶς περὶ σὲ Δέσποτα στρεφόμενοι, Ἄγγελοι τὴν ἀκατάληπτον, φωτοφάνειαν αἰδίως, δέχονται τὴν σὴν, ὕμνοῦντες καὶ λέγοντες αἰεὶ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Μετὰ σοῦ Εὐλογημένη ὁ ἀσώματος, Κύριος ἔφη ὁ Γαβριήλ· τὴν φθαρεῖσαν γὰρ ἀναπλάσαι, φύσιν βουληθεῖς, τὴν μήτραν σου ὤκησεν Ἁγνή· Εὐλογημένη ἢ Θεόν, σαρκὶ κυήσασα.

Ὡδὴ ἡ´. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ὄσιοί σου παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, τὰ Χερουβεῖμ

» ἐμιμήσαντο, τὸν τρισάγιον ὕμνον βοῶντες· Εὐλο-

» γεῖτε ὕμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Ἐζήλωσα ἀσπλάγχνου πλουσίου τρόπους, καὶ παρορῶ μου πτωχεύσαντα, τὸν νοῦν πρὸ θυρῶν τῆς μετανοίας, κακίᾳ ἠλκωμένον Χριστέ· μή με εἰς πῦρ πέμψῃς ἄσβεστον.

Χειμῶνι καὶ σαββάτῳ καλῶν ἀργίας, μή με τοῦ βίου ἀνέτοιμον, λάβης χειμῶνα τῆς ἁμαρτίας, ὁ καταπαύσας Λόγε, ἀλλ' ἐπιστροφὴν θεῖαν δίδου μοι.

Μαρτυρικά.

Οἱ Μάρτυρες τὴν πλάνην καταπατοῦντες, τῇ ἀπλανεῖ πίστει ἄπασαν, βασάνων ἤνεγκαν τρικυμίαν, εὐλογοῦντες ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες τὸν Κύριον.

Ἐφάπτουσαν βασάνων σβέσαντες φλόγα, ὑπομονῆς δρόσω Ἅγιοι, ὕλην ἐφλέξατε ἀσεβείας, ζήλω θείας ἀγάπης, πυρούμενοι καλλίνικοι Μάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Ἐπάρχουσα Ἀγγέλων ἀγιωτέρα, Θεὸν πανάγιον τέτοκας, ὑπερβαλλόντως ἁγιασθεῖσα, Θεοτόκε Παρθένε, διό μου τὴν ψυχὴν ἁγίασον.

Κανῶν τῶν Ἀσωμάτων.

Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Ἐλισσαῖον ὡς πάλαι, σοῦ τὸν θεράποντα, στρατιαῖς Ἀσωμάτοις, περιετείχισας, οὕτω δὴ καὶ νῦν, Χριστέ τὴν Ἐκκλησίαν σου, σὲ ὑπερυψοῦσαν τείχισον εἰς αἰῶνας.

Λυτρωθῆναι πταισμάτων, καθικετεύσατε, Ἀρχιστράτηγοι θεῖοι, ὡς παριστάμενοι, θρόνῳ τῷ σεπτῷ, τοὺς ἐν πίστει δοξάζοντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὡς Μητρὶ καὶ Παρθένω, Χαῖρέ σοι κράζομεν, Γαβριὴλ σὺν τῷ θείῳ, Θεομακάριστε· Λόγον γὰρ ἡμῖν, Θεοῦ σαρκὶ γεγέννηκας· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἡ τὸ Χαῖρε δι' Ἀγγέλου δεξαμένη, καὶ τεκοῦσα

» τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, Παρθένε σῶζε τοὺς σὲ μεγα-

» λύνοντας.

Τροπάρια.

Ἰωσήφ μὲν σωφρονήσας σιποδότης, ἐγνωρίσθη· ἐγὼ ἄσωτεύων δέ, λιμῷ κρατοῦμαι ἐναρέτων πράξεων.

Ὡς ὁ Πέτρος μεταγνοὺς Χριστέ δακρύω, ὡς ὁ τελώνης στενάζω ὡς ἄσωτος, ἐκ βάθους κράζω· Ἡμαρτον συγχώρησον.

Μαρτυρικά.

Συμμαχία τοῦ Θεοῦ καταβαλόντες, τὴν κακίαν Σοφοὶ τοῦ ἀλάστορος, στεφάνους νίκης ἐξ ὕψους ἐδέ-ξασθε.

Ἡ ἀγία τῶν σεπτῶν Μαρτύρων μνήμη, ἀγιάζει ἐν ἀγίῳ Πνεύματι, τοὺς ὀρθοδόξως αὐτὴν ἀγιάζοντας.

Θεοτοκίον.

Φώτισόν με ἁμαρτία σκοτισθέντα, ἀπαθείας τὸ φῶς ἢ κυήσασα, ἵνα ὑμνῶ σε ἀγνὴ Ἀειπάρθενε.

Κανῶν τῶν Ἀσωμάτων.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Δαυῖδ προφήτη τῷ σῶ ὡς ἔπαυσας, τὸν σὸν λαὸν πατάσσοντα ῥομφαία σου Ἄγγελον, οὕτως Οἰκτίρμον βράβευσον εἰρήνην Χριστέ, πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις, τὸν ἐπικείμενον, νῦν ἐπικουφίζων πειρασμόν, ὡς πολυέλεος.

Ἰδὼν λαοῦ σου Χριστέ τὴν κάκωσιν, ὡς ἰατρὸς ψυχῶν τε καὶ σωμάτων θεράπευσον, προστασίαις Δέσποτα τῶν σῶν λειτουργῶν, τῶν νῦν περικυκλούντων, σὲ τὸν Παντάνακτα, φωναῖς τε ἀπαύστοις ὡς Θεόν, δοξολογούντων σε.

Θεοτοκίον.

Ἀρχαὶ Ἀρχάγγελοι Κυριότητες, καὶ Σεραφεῖμ Δυνάμεις Ἐξουσίαι καὶ Ἄγγελοι, Θρόνοι πολυομμάτοις σὺν τοῖς Χερουβεῖμ, νῦν τὸν δεδοξασμένον, τόκον σου σέβοντες, σὲ Παρθενομήτορ εὐλαβῶς, ἀεὶ δοξάζουσι.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Κατανυκτικά.

Τὰ τῆς καρδίας μου τραύματα, ἐκ πολλῶν ἁμαρτημάτων φυέντα μοι, ἰάτρευσον Σωτήρ, ὁ τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατρός, παρέχων τοῖς αἰτοῦσι, πταισμάτων τὴν συγχώρησιν ἀεὶ· παράσχου μοι δάκρυα μετανοίας, διδούς μοι τὴν λύσιν τῶν ὀφλημάτων, Κύριε, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρωῖ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν ὧν εἶδομεν κακά· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Γυμνὸν με εὐρών τῶν ἀρετῶν ὁ ἐχθρός, τῷ βέλει τῆς ἁμαρτίας ἔτρωσεν· ἀλλὰ σὺ ὡς ἰατρὸς ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, ὁ Θεὸς καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. \Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων σου, πᾶσα ἡ κτίσις ἐορτάζει, οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται, σὺν τοῖς ἀνθρώποις. Αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀρχαγγελικὸν λόγον ὑπεδέξω, καὶ χερουβικὸς θρόνος ἀνεδείχθης, καὶ ἐν ἀγκάλαις σου ἐβάστασας Θεοτόκε, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Μνήσθητί μου, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου, καὶ σῶσόν με, ὡς ὁ μόνος φιλόνητος.

Πάριδέ μου, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ, πεπραγμένα Ἰησοῦ φιλόνητε, καὶ σωζομένων, μερίδι με σύνταξον.

Ὁ λαμπρύνας, τῶν Ἀγγέλων τὰς χορείας, ταῖς ἐκείνων Χριστὲ παρακλήσεσι, τὸ ὀπτικόν μου, τῆς καρδίας φώτισον.

Μαρτυρικόν.

Πᾶσαν πείραν, ἀλγεινῶν ὑπενεγκόντες, ἄθλοφόροι τὰ ἄλγη καὶ τραύματα, τὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀεὶ θεραπεύετε.

Δόξα.

Τὴν Τριάδα, τὴν ἁγίαν προσκυνοῦμεν, ὑμνουμένην Ἀγγέλων στρατεύμασιν, αὐτῇ βοῶντες· Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λύτρωσαί με, τοῦ πυρὸς τοῦ αἰωνίου, καὶ βασάνων τῶν ἀποκειμένων μοι, Θεογεννητορ, ὅπως μακαρίζω σε.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾷ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ Δεσποτικά.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλος ἐκ νεότητος, ταῖς ἡδοναῖς ἐδουλώθην, τῆς σαρκὸς καὶ γέγονα, παθῶν καταγώγιον, τυρανούντων με, τῆς ψυχῆς ὅλως δέ, ἀλογήσας Σῶτερ, ἐντολῶν

σου κατεφρόνησα· ἀλλὰ ὁ πλάσας με, καὶ εἰδῶς ἡμῶν τὴν ἀσθένειαν, ὁ μόνος ἀναμάρτητος, δός μοι τὴν συγχώρησιν Εὐσπλαγχνε, ὧν περ ἐν ἀγνοίᾳ, καὶ γνῶσει αἰσθητῶς καὶ νοητῶς, ἀπὸ νεότητος ἡμαρτον, μόνε Εὐσυμπάθητε.

Τίς ἐκ τοῦ θανάτου με, τῆς τλαιπώρου σαρκός μου, ρύσεται καὶ σώσει μου, τὴν ψυχὴν ἀπήμονα, καὶ ἀπείραστον; τυραννεῖ βία γάρ, εὐπαθοῦσα αὕτη, καὶ ψυχῆς κατεξανίσταται, καὶ θλίβει πάλιν δέ, ἀσθενοῦσα οἴμοι τῷ τάλανι! Ἀντέχειν οὖν οὐ δύναμαι, πρὸς τὴν ταύτης Σῶτερ ἀσθένειαν· ἀλλ' ὧ Ποιητά μου, μὴ δώσης νικηθῆναι τῷ χοῖ, τὸ πνεῦμα ὃ μοι ἐνέπνευσας, ὡς αὐτὸς εὐδόκησας.

Ὅταν τῇ προστάξει σου, ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ σαρκίου, βουληθῆς χωρίσαι μου, τὴν ψυχὴν Ἀθάνατε, τότε φεῖσαί μου, προσηνῆ Ἄγγελον, χαροπῶς βλέποντα, ἀποστείλας παραλήψεσθαι, καὶ διασώσασθαι, ἀπὸ τῶν ἀρχόντων τοῦ σκότους με· εὐκόλως δυναμοῦντά με, τοῦ εὐθυπορῆσαι τὴν ἄνοδον, τὴν ἐν τῷ ἀέρι, καὶ φθάσαι εἰς προσκύνησιν τοῦ σοῦ, θρόνου φρικτοῦ ἀκατάκριτον, Θεὲ ὑπεράγαθε.

Ἔτερα Στιχηρά, τοῦ Προδρόμου.

Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Ὁ κατεγνωσμένος ἐν ἀσωτεία, σοὶ τῷ ὑπὲρ λόγον δεδοξασμένῳ, προσπίπτω καὶ δέομαι, ἐκ βάθους τῆς καρδίας· ἴδε τὴν θλίψιν τῆς ψυχῆς μου, τῆς χαρᾶς ὁ προλάμπας· ἴδε τὰ ἔλκη τῆς καρδίας, μετανοίας ὁ κήρυξ· καὶ παράσχου μοι τὴν σωτηρίαν, διὰ τῆς θείας πρεσβείας σου Πρόδρομε, καθικετεύων τὸν Κύριον.

Ὅλος ἐν κακία κατεγνωσμένος, ὅλος ἀπογνώσει βεβυθισμένος, αὐτὸς πονηρότατος, καὶ ζοφερὸς ὑπάρχω· ὅλως κατεστιγμένος ὅλος, ἐξ ἡδονῶν ἀτόπων, ὅλως δεινῶς κατεφθαρμένος, καὶ κατηχρειωμένος· σοῦ τοῖς ἴχνεσι προσπίπτω Μάκαρ· μὴ ἀπορρίψης, ἀλλὰ σῶσον Ἰωάννη με, φίλε Κυρίου καὶ Πρόδρομε.

Ῥῦσαι τὴν ψυχὴν μου πικροῦ θανάτου, τοῦ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν πταισμάτων, πανεύφημε Πρόδρομε, καὶ ζώωσον ἐν ἔργοις, θείοις Χριστοῦ τῶν προσταγμάτων, πρεσβειῶν σου δυνάμει· παῦσον πολέμους ἀοράτως, τοὺς ἐμὲ πολεμοῦντας, καὶ ὁδήγησον ὁδοῖς εὐθείαις, τῆς αἰωνίου καὶ σωτηρίου καταπαύσεως, ταῖς πρὸς Θεὸν ἰκεσίαις σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σύμβολον ὀργῆς ἐστὶ, μνησικακία θυμὸς τε, τῆς ὀργῆς ἐμφάνεια, δι' ὧν καὶ τῶν ὑβρεων, τὰ ἀλλόκοτα, ἀναιδῶς ἄλλονται, τοῦ οἰκτροῦ στόματος, τὸν ἐν τούτοις ἐνεργούμενον, ποιοῦντες ἔνοχον, πυρὸς τῆς γεέννης ὡς γέγραπται·

διὸ ψυχὴ γρηγόρησον, φεῦγε τὸν θυμὸν τὸν πικρὸν τὴν ὀργὴν, μῆνιν καὶ τὴν ὕβριν, καὶ πᾶσαν τὴν δυσώδη ἐκδρομὴν, τῇ Θεοτόκῳ κραυγάζουσα· Δέσποινά μου σῶσόν με.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Κύριος εἰσακούσεται μου ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτόν.

Στίχ. Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαί με εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης μου, ἐν θλίψει ἐπλάτυνάς με.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Κατανυκτικά.

Μετάνοιαν οὐ κέκτημαι, ἀλλ' οὐδὲ πάλιν δάκρυα· διὰ τοῦτο, ἰκετεύω σε Σωτήρ, πρὸ τέλους ἐπιστρέψαι, καὶ δοῦναί μοι κατάνυξιν, ὅπως ῥυσθήσωμαι τῆς κολάσεως.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτερῆσαι ἡμᾶς.

Ἐν τῇ φρικτῇ παρουσίᾳ σου Χριστέ, μὴ ἀκούσωμεν Οὐκ οἶδα ὑμᾶς· τὴν γὰρ ἐλπίδα, ἐπὶ σοὶ τῷ Σωτῆρι ἐθέμεθα, εἰ καὶ τὰ σὰ προστάγματα οὐ πράττομεν, διὰ τὴν ἀμέλειαν ἡμῶν· ἀλλὰ φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν δεόμεθα.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Οἱ μαρτυρήσαντες, διὰ σὲ Χριστέ, πολλὰς βασά-

νους ὑπέμειναν, καὶ τέλειον ἀπέλαβον, τὸν στέφανον ἐν οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, ὑπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνη, ἢ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Πρωΐ

ΕΝ Τῷ ΟΡΘῶ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα. Κατανυκτικά.

Ἦχος πλ. β΄.

Ἐννοῶ τὴν ἡμέραν τὴν φοβερὰν, καὶ θρηνῶ μου τὰς πράξεις τὰς ῥυπαράς· πῶς ἀπολογήσομαι, τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ; ποία δὲ παρῴρησά ἀτενίσω τῷ Κριτῇ, ὁ ἄσωτος ἐγώ; Εὐσπλαγγνε Πάτερ, Υἱὲ μονογενές, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐλέησόν με.

Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον ὃν διέθου, ὅταν καθίσῃς Ἐλεῆμον, κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι, μὴ δημοσιεύσῃς μου τὰ κεκρυμμένα, μηδὲ καταισχύνης με ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων, ἀλλὰ φεῖσαί μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρός, ἄνευ μητρὸς γεννηθέντα, Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐπ’ ἐσχάτων τῶν χρόνων, ἐκήσας σεσαρκωμένον ἐξ ἀγνῶν, αἱμάτων σου Θεοκυῆτορ ἄνευ ἀνδρός· ὃν αἴτησαι δωρήσασθαι, ἡμῖν ἁμαρτιῶν, ἄφεσιν πρὸ τοῦ τέλους.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Κατανυκτικά.

Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἱκεσίαν ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν· μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ’ ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγγνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαός σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν σὴν καὶ μόνην φοβερὰν, προστασίαν αἰτοῦμεν· σπλαγχνίσθητι εἰς ἀπροστάτευτον λαόν· δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Μετὰ τὴν γ΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Τοῦ Προδρόμου. Ἐλπίς τοῦ κόσμου.

Ζωῆς ὡς ἔδειξας ὁδοῦς, τοῖς λαοῖς Ἰωάννη, βοῶν· Εὐθύνατε ὑμῶν, τὰς καρδίας Κυρίῳ· διάσωσον πολυαμάρτητον ψυχὴν, κατάνυξον πεπτωρωμένον λογισμόν, καὶ ῥῦσαι κολάσεως, μελλούσης σαῖς εὐχαῖς, Πρόδρομε τοῦ Σωτῆρος.

Μαρτυρικόν. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Ἀθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, τυραννικαὶ αἰκίσεις ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας, καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης· ἐξέστησαν τυράννους, καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθεῖλον τὸν βελίαιρ, ὁμολογία Χριστοῦ. Ὁ ἐνισχύσας αὐτούς, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολλὰ τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν Θεοτόκε πταισμάτων· πρὸς σὲ κατέφυγον Ἀγνή, σωτηρίας δεόμενος· Ἐπίσκεψαι τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν, καὶ αἶτησαι τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, δοθῆναί μοι τὴν ἄφεσιν, ὧν ἔπραξα δεινῶν, μόνη εὐλογημένη.

Κανῶν Κατανυκτικός, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς μετὰ τῶν Θεοτοκίων τῆς α' καὶ τῆς θ' μόνον ὡδῆς·

Λυτρω(τὰ Χρ)ιστέ, κούφισόν με πταισμάτων. Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β'. Ὠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

- » Βοηθὸς καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν·
- » οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεὸς τοῦ πα-
- » τρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν· Ἐνδόξως γὰρ δεδό-
- » ξασται.

Τροπάρια.

Λυτρωτά μου Ἰησοῦ, ὡς ἐλυτρώσω πολλῶν πταισμάτων, πόρνην τὴν ποτέ, μεταγνοῦσαν καλῶς, κάμῃ δυσωπῶ σε, τῶν ἀμέτρων μου κακῶν, ὡς ἐλεήμων λύτρωσαι.

Ἐποπλέων Ἰησοῦ, ἐν ματαιότητι διανοίας, βίου τὸ δεινόν, τοῦτο πέλαγος φεῦ! πολλοῖς ναυγίοις, περιέπεσα· ἐξ ὧν, ἀπολυτρώσας σῶσόν με.

Μαρτυρικά.

Τοὺς γενναίους Ἀθλητάς, τοῦ ἀλλοτρίου τοὺς καθαιρέτας, τοὺς καρτερικῶς, ἐναθλήσαντας, καὶ στέφος λαβόντας, ἐκ Θεοῦ νικητικόν, περιχαρῶς τιμήσωμεν.

Ῥητορεύοντες σοφῶς, ἐν παρρησίᾳ Θεοῦ τὸν λόγον, ῥήτορας δεινούς, ἐνικήσατε, καὶ πᾶσαν ἰδέαν, ἐνεγκόντες ἀλγεινῶν, μεγάλως ἐδοξάσθητε.

Θεοτοκίον.

Ἦφθης πύλη τῆς ζωῆς, θανάτου πύλας τῶ τοκετῶ σου, κλείσασα Ἀγνή·
ῶφθης γῆ ἐκλεκτή, δι' ἧς ἀνυψώθη, ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοῦς, τὸ τῶν ἀνθρώπων
φύραμα.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου,

οὗ ἡ ἀκροστιχὶς μετὰ τῶν Θεοτοκίων μέχρι μὲν τῆς ζ' ὠδῆς κατ' Ἀλφάβητον,
τῆς δὲ η' καὶ τῆς θ' ὠδῆς· Ἔπος Ἰωσήφ.

Ὁ αἰσθητὸς Φαραώ.

Ἄγγελος θεῖος τὴν σὴν, γέννησιν ἄγγελε Θεοῦ,

προμηνύει τῶ πατρί· μεθ' οὗ ἡμῶν μνημόνευε, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, τοῦ εὐρεῖν
ἡμᾶς ἔλεος, ἅγιε Πρόδρομε.

Βλαστὸς ὑπάρχων τερπνός, ἐρήμου Πρόδρομε Χριστοῦ, ἐν ἐμοὶ τὴν
ἀπαύστως, βλαστάνουσας ἀμέλειαν, ἐκ ριζῶν ἀνασπάσας, μετανοίας
προσφέρειν με, καρποὺς εὐόδωσον.

Γαστήρ στειρεύουσα σε, καρπογονεῖ πανευκλεῶς, γονίμους καρδίας, τὰς πρὶν
ἀκάρπους δεῖξαντα· ἀλλὰ πίστει βοῶ σοι· Βαπτιστὰ τοὺς ἀκάρπους μου,
λογισμοὺς ἔκτιλον.

Θεοτοκίον.

Δόλω ἀπαύστως ὁ ἐχθρός, θηρεύει με ὁ πονηρός· τῆς αὐτοῦ με ἐνέδρας,
Πανάμωμε ἐξάρπασον, καὶ ποιεῖν τοῦ Δεσπότη, Θεοτόκε εὐόδωσον, μόνον
τὸ θέλημα.

Ἦδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου,

» σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι μόνος, Ἅγιος

» ὑπάρχεις καὶ δίκαιος.

Τροπάρια.

Ἰλέω σου ὄμματι, ἡνίκα μέλλω ἐνώπιόν σου, παραστήναί τε καὶ κρίνεσθαι,
πρόσβλεψόν μοι, μόνε εὐδιάλλακτε Κύριε.

Στενάζοντα δέξαι με, ὡς τὸν τελώνην ψυχῆς ἐκ βάθους, καὶ μετάνοιάν μοι
δώρησαι, ἀμαρτίας, πάσης με Σωτὴρ ἀπαλλάττουσαν.

Μαρτυρικά.

Τοῖς ρεύμασιν Ἅγιοι, τῶν παναγίων ὑμῶν αἱμάτων, ἐναγῶς λύθρον
φερόμενον, ἀπεπαύσατε, δαίμοσι, ποτε ἐπιβώμιον.

Ἐν Πνεύματι Ἅγιοι, ἐρρίζωμένοι τῷ παναγίῳ, κατεστρέψατε σεβάσματα, ἀπωλείας, πάντας πρὸς τὴν πίστιν στηρίζοντες.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Ἄχραντε, τὸν συνοχέα παντὸς τοῦ κόσμου· διὰ τοῦτο ἰκετεύω σε·
Λύτρωσαί με, πάσης συνεχούσης κολάσεως.

Κανῶν τοῦ Προδρόμου.

Ἐν τῇ στερόρᾳ τῆς πίστεώς σου.

Ἐπιστροφὴν ὁδοῦ πεπλανημένης, δίδου μοι νῦν καὶ ἔκτεινόν μοι χεῖρα,
μακάριε Πρόδρομε, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, διηνεκῶς θαλαττεύοντι.

Ζῶ ἀμελῶς καὶ ἡ τομὴ ἐγγίζει· ταῖς σαῖς λιταῖς ἀνάνευσίν μοι δίδου, αἰοῖδιμε
Πρόδρομε, μὴ ὡς ἄκαρπος εἰς πῦρ, ἀποπεμφθῆσωμαι ἄσβεστον.

Ἡ φοβερὰ ἡμέρα ἐπὶ θύραις, καὶ χαλεπὰ περὶ κείμαι φορτία· ἐξ ὧν με
ἐλάφρυνον, τοῦ Κυρίου Βαπτιστά, ταῖς καθαραῖς σου δεήσεσι.

Θεοτοκίον.

Θρόνος Θεοῦ ἐδείχθη Θεοτόκε, ἐν ᾧ σαρκὶ καθίσας τοῦ ἀρχαίου, ἐξήγειρε
πτώματος, τοὺς ἀνθρώπους ἐν φωναῖς, χαριστηρίοις ὑμνοῦντάς σε.

Ῥδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε

» καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτε-

» σθαι, καὶ ἀνθρώποις δεῖκνυσθαι καὶ ἔλεγεν· Ἀκή-

» κοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· δόξα τῇ δυνά-

» μαι σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Κρουνούς μοι δακρύων δίδου, ξηραίνοντας τῶν παθῶν μου τὰς ἀναβλύσεις,
καὶ τῆς ἁμαρτίας πάντα βόρβορον, ἀποπλύνοντας οἰκτίρμον Κύριε, καὶ
παύοντας πυρὸς γεέννης αἰωνιζούσης, τὴν φλόγα μοι τὴν ἄσβεστον.

Οὐ παύομαι ἐπιξέων, τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου φιληδονίαις· μένω δὲ
ἀναίσθητος εἰς αἴσθησιν, ἑμαυτοῦ ἐλθεῖν μὴ προαιρούμενος· τί γένωμαι καὶ τί
ποιήσω; Χριστὲ οἰκτίρμον, οἴκτειρον καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικά.

Ἵδάτων τῆς ἀπωλείας, καὶ κλύδωνος τῆς κακίας τῆ κυβερνήσει, τῆ ἐνθέω
Μάρτυρες αἰοίδιμοι, πίστει ὑποπλέοντες τὸ ἄστατον τὸν ἄκλυστον, τῆς
Βασιλείας τῆς οὐρανόου, ὄρμον κατελάβετε.

Φωστῆρες τῆς εὐσεβείας, λαμπτήρες τῆς ἀληθείας γεγεννημένοι, φέγγει τῶν
ἀγώνων ἐμειώσατε, σκότος ἀθεΐας πολυώδυνον, θαυμάτων δὲ ταῖς
φрукτωρίαις παθῶν ὁμίχλην, Μάρτυρες σκεδάζετε.

Θεοτοκίον.

Ἐπτάφωτόν σε λυχνίαν, τὸ πῦρ τῆς θεογνωσίας φέρουσαν Κόρη, ὁ Προφήτης
πάλαι προεώρακε, φαῖνον τοῖς ἐν σκότει κινδυνεύουσι, Πανάμωμε τῆς
ἀγνωσίας· διὸ βοῶ σοι· Φώτισόν με δέομαι.

Κανῶν τοῦ Προδρόμου.

Ἀκήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου.

Ἰάτρευσον Πρόδρομε, τὴν πληγωθεῖσαν ληστῶν ἐφόδοις, ἰκετεύω σε καρδίαν
μου δραστηρίω, θείας σου φαρμάκω δεήσεως.

Κατάβαλε Πρόδρομε, τὴν ἔτι ζῶσαν ἐν τῇ ψυχῇ μου, ἀμαρτίαν καὶ ἀνάνευσιν
νῦν μοι δίδου, πρὸς τὰς ἡδονὰς ὀλισθαίνοντι.

Λιμὴν ἡμῖν φάνηθι, χειμαζομένοις ἐν τῷ πελάγει, τῷ τοῦ βίου τὸ κλυδώνιον
μεταβάλλων, ὅλον εἰς γαλήνην Πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Μὴ κρίνης με Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα μου δυσωπῶ σε, ἀλλὰ ἴλεώς μοι φάνηθι·
δυσωπεῖ σε, σὺν τῷ Βαπτιστῇ ἢ Τεκοῦσά σε.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον

» δέομαι, καὶ ὁδήγησον κάμέ, ἐν τοῖς προστάγμα-

» σί σου, καὶ δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τὸ θέλημά

» σου.

Τροπάρια.

Ἴδου ὁ τὸ τάλαντόν σου κρύψας Χριστέ, ὀκνηρὸς δοῦλός σου, καὶ σχολάσας
πονηραῖς, τῶν παθῶν ἐργασίαις, ἐγὼ ὑπάρχω· διὸ, μὴ με εἰς πῦρ ἐκπέμψης.

Σὸς υἱὸς γενόμενος ἐν χάριτι, εὔσπλαγχνε Κύριε, ἐδουλώθην τῷ ἐχθρῷ, καὶ
σοῦ ἀπεμακρύνθην, ζήσας ἀσώτως· διὸ, ἐπιστρέψας με σῶσον.

Μαρτυρικά.

Οἱ Μάρτυρες ἴσταντο πρὸ βήματος, θώρακα πίστεως, περιφέροντες· διό, τοῖς βέλεσι τῆς πλάνης, τρῶσαι αὐτοὺς ὁ δεινός, οὐκ ἴσχυσε βελίαρ.

Νεκρούμενοι σώμασιν οἱ Μάρτυρες, πάσας ἐνέκρωσαν, μεθοδείας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ πρὸς ζωὴν ἀγήρω, μετέβησαν ἐν χαρᾷ, στέφος λαβόντες νίκης.

Θεοτοκίον.

Πύλη ἀδιόδευτε διάνοιξον, πύλας μοι δέομαι, μετανοίας ἀληθοῦς, καὶ ἐκ πυλῶν τοῦ ἄδου, ἐξάρπασόν με Ἄγνη, ἡ πάντων ὁδηγία.

Κανῶν τοῦ Προδρόμου.

Πρὸς σὲ ὀρθρίζω.

Ναὸς ἐγένου, μάκαρ τῆς Τριάδος, καὶ ναῶ σου ἀγίω, ἰδοὺ συνηθροισμένοι, ἐν πίστει θερμῇ, δυσωποῦμέν σε Πρόδρομε· ῥῦσαι ἡμᾶς, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων μακάριε.

Ξενώσας πάσης, ἀρετῆς τὸν νοῦν μου, σὲ τὸν ξένην τεμόντα, ὁδὸν ἐν βίω Μάκαρ, νῦν ἐκδυσωπῶ· τῷ τῶν ὅλων Θεῷ με οἰκείωσον, βελτιῶν με ἀρίσταις ἐπιδόσεσιν.

Ὁ καταδύσας, ταῖς τοῦ Ἰορδάνου, προχοαῖς τοῦ ἐλέους, τὴν ἄβυσσον Προφήτα, τὰς βρύσεις πολλάς, τῶν παθῶν μου πρεσβείαις σου, ξήρανον, ὀχετοὺς μοι δακρύων παρεχόμενος.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη, θεαῖς ἀγλαΐαις, τὸν Ὁραῖον ἐν κάλλει, ἐκύησας Παρθένε· αὐτὸν οὖν ἀεὶ, ἐκδυσώπει σωθῆναι ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σε δοξάζοντας.

Ἦδὴ στ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα

» Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ ἄδου κατωτάτου, καὶ

» ἀνήγαγεν, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου.

Τροπάρια.

Μὴ δείξης με δαιμόνων ἐπίχαρμα, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ φρικτῇ· μὴ ἀκούσω τότε, φωνῆς παραπεμπούσης, εἰς τὸ πῦρ Χριστέ, Ἰησοῦ τὸ τῆς γεέννης.

Ἐβύθισε βυθῷ παραπτώσεως, ὁ τῶν δικαίων με ἐχθρός, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, προστρέχω τῷ πελάγει· Ἰησοῦ πρὸς ὄρμον, ζωῆς νῦν ἴθυνόν με.

Μαρτυρικά.

Πόνων πολλῶν ἀρότρῳ νεώσαντες, ψυχῆς τὴν αὐλακα Σοφοί, τῷ ἐνθέῳ σπόρῳ, τῆς πίστεως πολύχουν, μαρτυρίου στάχυν, σαφῶς καρποφορεῖτε.

Τοῖς τραύμασι κατετραυματίσατε, τὸν τραυματίσαντα ὑμᾶς, εὐσεβεῖς Ὀπλίται· διὸ μετατεθέντες, πρὸς ζωὴν τὰ πάθη, νῦν τῶν βροτῶν ἴσθε.

Θεοτοκίον.

Ναὸς Θεοῦ ἐδείχθη Πανάμωμε, ἐν ᾧ οἰκήσας ὑπὲρ νοῦν, τὴν βροτῶν οὐσίαν, ἐθέλωσε ποιήσας, τοὺς πιστοὺς ναοὺς, ἑαυτοῦ παραδόξως.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου.

Ἄβυσσος ἐσχάτη.

Ῥάδαμνος Προφήτα, ρίζης ἐξ ἀκάρπου ἐβλάστησας, καὶ καρδίας στερεινούσας πάσης, θεογνωσίας ἐγκάρπους εἰς αἴνεσιν, Κυρίου ἀπέδειξας.

Σύντριψον ἐν τάχει, τὸν πονηρὸν ἐν τοῖς ποσὶν ἡμῶν, καὶ κατεύθυνον ἡμῶν τοὺς πόδας, τοὺς νοητοὺς εἰς εἰρήνης ὁδόν, ταῖς προστασίαις σου Πρόδρομε.

Τείχισον Προφήτα, δικαιοσύνη τὴν ποιμνὴν σου, ἐκλυτρούμενος ἡμᾶς παντοίας, ἐπιβουλῆς τῶν δαιμόνων, καὶ τῆς αἰωνιζούσης κολάσεως.

Θεοτοκίον.

Ἕμνον σοι Παρθένε, εὐχαριστίας προσάγομεν, διὰ σοῦ Ἄγνη οἱ σεσωσμένοι, ἐκ τῆς ἀρχαίας κατάρας, καὶ πᾶσαν εὐλογίαν καρπούμεθα.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἠμάρτομεν ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν

» σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποίησαμεν,

» καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν· ἀλλὰ μὴ παραδῶης ἡμᾶς εἰς

» τέλος, ὃ τῶν πατέρων Θεός.

Τροπάρια.

Ἀποσκοπῶ εἰς τὸ ἔλεος, σοῦ τὸ ἄμετρον ἄμετρα ππαίσας· οἶδα σου τὴν συμπάθειαν, οἶδα τὸ μακρόθυμον, καὶ τὸ ἀνεξίκακον· μετανοίας μοι δώρησαι Οἰκτίρμον, καρπούς καὶ σῶσόν με.

Ἰάτρευσον τὰ ἀνιάτα, τῆς καρδίας μου Οἰκτίρμον πάθη, δίδου ἀποκοπὴν τῶν χρεῶν μου, τὸ βαρύτατον, φορτίον ἐλάφρυνον, ἵνα ἐν κατανύξει σε δοξάζω ἀεὶ, τὸν τῶν πατέρων Θεόν.

Μαρτυρικά.

Στρεβλούμενοι συγκοπτόμενοι, δαπανώμενοι πυρὶ ἐνύλω, λέουσιν ἐκδιδόμενοι βρώμα, καὶ τεινόμενοι τροχοῖς, οὐκ ἤρνησαντο, σὲ τὸν ζῶντα Θεὸν ἡμῶν οἱ θεῖοι, καὶ ἱεροὶ Ἀθληταί.

Μερίζεσθε ἐκ τοῦ σώματος, ἀλλ' ἀμέριστοι Θεοῦ ὀρᾶσθε, Μάρτυρες δι' ἐνώσεως θείας, τοῦ ἐνώσαντος ἑαυτὸν, ἀρρέυστως ἡμῖν· ὃν ἀεὶ, δυσωπήσατε σωθῆναι ἡμᾶς, πάσης ἀνάγκης φρικτῆς.

Θεοτοκίον.

Ἐβλάστησας ἄνευ σπέρματος, ὃν ἐγέννησε Πατὴρ ἀρρέυστως, ἔμεινας μετὰ τόκον παρθένος, ὡς πρὸ τοῦ τόκου· διό, μεμακάρισαι καὶ δεδόξασαι, Ἄχραντε ἀπαύστως, ὡς Μήτηρ οὔσα Θεοῦ.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου.

Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Φωνὴ τοῦ Λόγου ὑπάρχων, νῦν τὰς φωνὰς ἡμῶν πρόσδεξι, Βαπτιστὰ καὶ παθῶν καὶ κινδύνων, καὶ πολλῶν περιστάσεων, καὶ αἰωνίου λύτρωσαι, τὸν λαόν σου κολάσεως.

Χειρὶ δεικνύεις Προφήτα, ἀμνὸν Θεοῦ κόσμου αἶροντα, ἀμαρτίας ἀεὶ· ὃν δυσώπει, ἀφαιρεῖν μου τὰ πταισμάτα, τὰ χαλεπὰ καὶ χρόνια, καὶ ζωῆς ἀξιῶσαί με.

Ψυχὴ μου σπεῦσον καὶ κρᾶξον, τὸν σκοτασμὸν καταλείψασα, τῶν ἀλόγων πράξεων· Οἴκτειρόν με, Ἰησοῦ παρακλήσεσι, τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ ῥύσαί με, τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου.

Θεοτοκίον.

ἽΩ παρειστήκεισαν τρόμω, τὰ ἐπουράνια τάγματα, τοῦτον τίκεις Ἄγνη ἐνωθέντα, τοῖς βροτοῖς ἀγαθότητι· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, οἴκτειρῆσαι τοὺς δούλους σου.

ἽΩδὴ ἡ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὅν στρατιαὶ οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ

» Χερουβεὶμ, καὶ τὰ Σεραφεὶμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις,

» ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς

» αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ἀποσκοπῶ εἰς τὸ μέγα ἔλεος, τῶν οἰκτιρμῶν σου Χριστέ, ὡσπερ ὁ Δαυΐδ, ππαίσας ὑπὲρ ἐκείνον, καὶ κράζω σὺν ἐκείνω· Μόνε Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με διὰ τάχους.

Τέλος χρηστὸν γενέσθαι μοι εὖχομαι, καὶ θέσθαι ταῖς πονηραῖς, πράξει ποτέ, τέλος οὐ προθυμοῦμαι, πεπρωμένην ἔχων, τὴν ἐμὴν καρδίαν· οἰκτείρησόν με Θεοῦ Λόγε.

Μαρτυρικά.

Ὡς ἐκλεκτὰ καὶ ἄμωμα θύματα, τυθέντι ὑπὲρ ἡμῶν, τῷ μονογενεῖ, Λόγω ἐθελουσίως, προσήχθητε θυσίας, πάσας καταργοῦντες, τὰς τῶν δαιμόνων Ἀθλοφόροι.

Νευρῶν τομὰς ὀδόντων ἐκρίζωσιν, ἀφαίρεσίν τε χειρῶν, ξέσεις τε μελῶν, πᾶσαν ποινήν τε ἄλλην, ἠνέγκατε γενναίως, Μάρτυρες ὑμνοῦντες, Χριστὸν τὸν μόνον ἀθλοθέτην.

Θεοτοκίον.

Νέον ἡμῖν βρέφος ἀπεκύησας, τὸν παλαιὸν ἡμερῶν, νέας ἐπὶ γῆς, τρίβους ὑποδεικνύντα, καὶ τὴν παλαιωθεῖσαν, φύσιν καινουργοῦντα, Ἀνύμφευτε εὐλογημένη.

Κανῶν τοῦ Προδρόμου.

Νόμων πατρῶων.

Ἐπὶ τὸν Λόγον βαπτιζόμενον, περιστερᾶς ἐν εἴδει Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐθεάσω κατερχόμενον, καὶ φωνῆς ἐπακοῦσαι, κατηξιώθης Μάκαρ τοῦ Πατρός· Οὗτός ἐστιν, ὁ Υἱός μου ὁ σύνθρονος· ὃ μέλπει πᾶσα κτίσις· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πυρὶ Προφῆτα σῶν δεήσεων, τὰ φρυγανώδη πάθη τῆς διανοίας μου, καταφλέξας ἐσβεσμένον μου, τὸν λύχνον τῆς καρδίας, ἄναψον πάλιν ὅπως τηλαυγῶς κατανοῶν, ἀναμέλπω τοῦ Κτίσαντος, τὸ φῶς τῶν προσταγμάτων· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ κατακρύψας δοῦλος τάλαντον, ὅπερ εἰς ἐργασίαν ἐκ Θεοῦ εἴληφα, ἐγὼ πέφυκα ὁ ἄθλιος· καὶ τί ποιήσω ὅταν, εἰς κρίσιν ἔλθῃ, ἐκάστου τὸ ἔργον ἐκζητῶν; Πρόφθασον τοίνυν Προφῆτα, κραυγάζοντά με πίστει· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Συντήρησόν μου, τὴν διάνοιαν, ἐν ταπεινώσει Κόρη θεοχαρίτωτε, ἢ τῷ τόκῳ σου συντρίψασα, ἐπάρσεις τῶν δαιμόνων· καὶ ὕψωσόν με ἀπὸ τῆς κοπρίας

τῶν παθῶν, καὶ πεινῶντα τὴν χάριν σου, κόρεσον μελωδοῦντα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδη θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος.

» Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄφθορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ

» ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι

» αἱ γενεαί, ὡς θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως με-

» γαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ἰησοῦ φιλόανθρωπε, σὺ μόνος τὴν ἀσθένειαν, ἡμῶν γινώσκεις· ταύτην γὰρ ἐφόρεσας, δι' οἶκτον βουλόμενος, αὐτὴν ἀποκαθάραι· διὸ τοὺς σπίλους τοὺς πονηροὺς, καὶ τὰ ἔλκη τῶν παθῶν μου, ἀποκάθαρον καὶ σῶσόν με.

Ὡς πόρνη τὰ δάκρυα, προσάγω σοι Φιλόανθρωπε· ὡς ὁ τελώνης, στενάζων κραυγάζω σοι· Ἰλάσθητι σῶσόν με· ὥσπερ ἡ Χανααία, Ἐλέησόν με ἐκβοῶ· ὡς τὸν Πέτρον μεταγνόντα, συγχωρήσεως ἀξίωσον.

Μαρτυρικά.

Σαρκὶ συμπλεκόμενοι, ἀσάρκῳ κοσμοκράτορι, πυγμαῖς τῶν ἄθλων, τοῦτον κατεβάλετε, καὶ νίκης τὸν στέφανον, ἐδέξασθε ἀξίως· διὸ πρεσβεύσατε ἐκτενῶς, ὑπὲρ πάντων τῶν ἐν πίστει, εὐφημούντων ὑμᾶς Ἅγιοι.

Ἠγίασας Κύριε, τὴν γῆν ἀγίοις αἵμασι, τῶν σῶν Ἁγίων, καὶ τούτων Πανάγιε, τὰ πνεύματα πνεύμασι, Δυνάμεων ἁγίων, συνάπτεις πάντας τε δι' αὐτῶν, ἀγιαζεις τοὺς ἐν πίστει, ἀληθεῖ σε ἀγιαζοντας.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι προσάγομεν, τὴν τοῦ Ἀγγέλου Πάναγνε, εὐλογημένη· Χαῖρε ἡ χωρήσασα, Θεὸν τὸν ἀχώρητον· χαῖρε κατάρας λύσις, καὶ εὐλογίας εἰσαγωγή· χαῖρε μόνη Παραδείσου, ἡ τὴν θύραν ἀνεώξασα.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου.

Ξενίας δεσποτικῆς.

Ἰάτρευσόν μου τὸν νοῦν, φιληδονίαις τοῦ βίου, δεινῶς τραυματισθέντα, καὶ παῦσον τὸ σφοδρῶς, συνταράσσόν με κλυδώνιον· καὶ δεῖξόν μοι τῆς μετανοίας, τὰς ὁδοὺς τὰς εὐθείας, Κυρίου Πρόδρομε.

Ὡράθης μέσον ἐστῶς, τῆς Παλαιᾶς τε καὶ Νέας· τὴν μὲν Προφήτα παύων, τῆς δὲ τὸ φῶς δηλῶν· ὧ πορεύεσθαι εὐόδωσον, ἡμᾶς ἐν συνειδότι θείῳ, ὅπως σκότους ῥυσθῶμεν, διαιωνίζοντος.

Συνήφθης ταῖς στρατιαῖς, ταῖς οὐρανίαις θεόφρον· μεθ' ὧν Χριστὸν δυσώπει, τοὺς ἐπὶ γῆς ἡμᾶς, διασώζεσθαι τιμῶντάς σε, ἐν τῷ σεπτῷ σου τούτῳ οἴκῳ, Βαπτιστὰ Ἰωάννη, Κυρίου Πρόδρομε.

Ἡμέρα πλήρης θυμοῦ, ἡμέρα σκότους ὑπάρχει, τοῖς ἔργα σχοῦσι σκότους, ἢ δίκη ἢ φρικτή. Βαπτιστὰ Χριστοῦ καὶ Πρόδρομε, ἱκεσίαις σου τότε ῥῦσαι, κατακρίσεως πάσης, τοὺς σὲ γεραίροντας.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσα τῶν Χερουβεὶμ, ἀγιωτέρα Παρθένε, ὡς τὸν Θεὸν τεκοῦσα, τὸν ὑπεράγιον, πάντας ἡμᾶς καθαγίασον, τοὺς ἐν φωναῖς ἀγίαις πίστει, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, σὲ ἀγιάζοντας.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων.

Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Κατανυκτικά.

Τὰ τῆς καρδίας μου τραύματα, ἐκ πολλῶν ἀμαρτημάτων φυέντα μοι, ἰάτρευσον Σωτῆρ, ὁ τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατρός, παρέχων τοῖς αἰτοῦσι, πταισμάτων τὴν συγχώρησιν ἀεὶ· παράσχου μοι δάκρυα μετανοίας, διδούς μοι τὴν λύσιν τῶν ὀφλημάτων, Κύριε, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ.\Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρωῖ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν ὧν εἶδομεν κακά· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Γυμνὸν με εὐρῶν τῶν ἀρετῶν ὁ ἐχθρός, τῷ βέλει τῆς ἀμαρτίας ἔτρωσεν· ἀλλὰ σὺ ὡς ἰατρός ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, ὁ Θεὸς καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ.\Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, εἰ μὴ τοὺς Ἁγίους σου εἶχομεν πρεσβευτάς, καὶ τὴν ἀγαθότητά σου συμπαθοῦσαν ἡμῖν, πῶς ἐτολμῶμεν Σωτῆρ ὑμνησαί σε, ὃν εὐλογοῦσιν ἀπαύστως Ἄγγελοι; Καρδιογνώστα, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐδεις προστρέχων ἐπὶ σοί, κατησχυμμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε· ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν, καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Μνήσθητί μου, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου, καὶ σῶσόν με, ὡς ὁ μόνος φιλόφρων.

Ὁ τοῦ Πέτρου, προσδεξάμενος τὸν θρῆνον, πρόσδεξαί μου Χριστέ τὴν μετάνοιαν, καὶ σωζομένων, τῇ τάξει με σύνταξον.

Ὁ κηρύξας, τὴν μετάνοιαν ἀνθρώποις, τοῦ Κυρίου Βαπτιστὰ καὶ Πρόδρομε, μετανοεῖν με, ἐκ ψυχῆς ἰκέτευε.

Μαρτυρικόν.

Τρικυμίας, ἐνεγκόντες παθημάτων, Ἀθλοφόροι βροτῶν τὰ νοσήματα, νῦν ἐξιᾶσθε· ὅθεν μακαρίζεσθε.

Δόξα.

Ὁ Προφήταις, δοξαζόμενος Θεός, ὁ ἐν Τριάδι ἀπλή ἀσυγχύτω τε, ταῖς τοῦ Προδρόμου, σῶσον ἰκεσίαις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προστασία, τῶν ἐν θλίψεσι βεβαία, πρόστηθί μοι τοῦ βίου τοῖς πάθεσι, προσομιλοῦντι, καὶ σῶσόν με δέομαι.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ Δεσποτικά.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Ὁ Θεὸς ὁ θέλων σωθῆναι πάντας, ἐπίβλεψον ἴδε

τὴν προσευχὴν μου, καὶ μὴ μου τὰ δάκρυα, ὡς μάταια ἀπώση· τίς γὰρ προσῆλθέ σοι προσκλαίων, καὶ εὐθύς οὐκ ἐσώθη; τίς δὲ ἐβόησε θερμῶς σοι, καὶ εὐθύς οὐκ ἠκούσθη; καὶ γὰρ Δέσποτα ταχύς εὐρίσκη, εἰς σωτηρίαν πᾶσι τοῖς αἰτοῦσί σε, ἐκ πίστεως τὸ μέγα σου ἔλεος.

Τὸν ταῖς ἁμαρτίαις καταποθέντα, καὶ φιληδονίας καταρῥαγέντα, ἀνάστησον Εὐσπλαγχνε, τῇ σῆι φιλοφροσύνῃ· μὴ με ἐπίχαρμα δαιμόνων, συγχωρήσης γενέσθαι, μηδὲ ἀνάξιον ἐάσης, τῶν φρικτῶν σου μυστηρίων· ἀλλὰ πρόσδεξαί ὡς ἐλεήμων, πρὸ τῆς ἐξόδου στεναγμούς μου καὶ δάκρυα, καὶ τῶν παθῶν με ἐλευθέρωσον.

Θρήνησον ψυχή μου πρὸ τῆς ἐξόδου, πρόσπεσον τῷ Κτίστη ἐν μετανοία, δάκρυα προσάγαγε, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, κρᾶξον Χριστῷ ἐν κατανύξει· Ἡμάρτηκά σοι Λόγε, δέξαι πολλά ἡμαρτηκότα, μή με ἀποβδεύξῃ, μή παρόψῃ με Δικαιοκρίτα, μηδὲ εἰς πῦρ με ἀποπέμψῃς Μακρόθυμε, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἔτερα Στιχηρά, τῆς Θεοτόκου.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὁ γάμος ἠύτρέπισται, τοῦ οὐρανίου Νυμφίου, οἱ κήρυκες κράζουσι· τί βραδύνεις μέλαινα, ἐκουσίως ψυχή; ῥυτπαρὰ πάντα σου, ἀληθῶς ὑπάρχει, ἀσελγείαις τὰ ἱμάτια, καὶ πῶς ταλαίπωρε, μέλλεις εἰσελθεῖν; δεῦρο πρόσπεσον, πρὸ τέλους ἐκ καρδίας σου, τῇ Ἀειπαρθένῳ κραυγάζουσα· Ὑσσώπῳ πρεσβείας, ῥαντίσασα καθάρισον Ἄγνη, καὶ τοῦ Νυμφῶνος ἀξίωσον, ὅπως μεγαλύνω σε.

Νοὸς καθαρότητι, ὁ Ἡσαΐας Παρθέने, πόρρωθεν προέφησε, ποιητὴν τῆς κτίσεως, τεξομένην σε, ᾧ σεμνὴ Πάναγνε· σὺ γὰρ ὤφθης μόνη, ἐξ αἰῶνος παναμώμητος· διό σου δέομαι, τὴν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον καὶ λάμπσεως, θείας κοινωνόν με ἀνάδειξον, Κόρη τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ στάσεως αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, ὅταν καθίσῃ ὡς γέγραπται, κρῖναι κόσμον ἅπαντα.

Ἡ πόρνη κενώσασα, μύρου ἀλάβαστρον πάλαι, τοῖς ποσὶ σου Δέσποτα, πάντων ἠλευθέρωται, ᾧν περ ἔπραξεν· ὁ ληστής μόνον σου, μνημονεύσας ὤφθη, καὶ εὐθέως εἰς Παράδεισον, αὐτὸν εἰσήγαγες· ἐγὼ δὲ τί πράξω ὁ ἄθλιος; οὐ μύρον οὐ κατάνυξιν, ἔχω· δωρεάν με ἐλέησον, οἴκτειρόν με Λόγε· ἢ ἄχραντός σου Μήτηρ δυσωπεῖ, ἣν ἐδωρήσω τῷ κόσμῳ σου, μέγα καταφύγιον.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Κρίσιν Ἰσραὴλ κριταί, θανατηφόρον κριθῆναι, σὲ Υἱὲ κατέκριναν, ὡς κριτόν σε στήσαντες, ἐπὶ βήματος, τὸν νεκροὺς κρίνοντα, καὶ τοὺς ζῶντας Σῶτερ, καὶ Πιλάτῳ παριστῶσί σε, καὶ κατακρίνουσι, πρὸ τῆς δίκης φεῦ! οἱ παράνομοι· καὶ βλέπουσα τιτρώσκομαι, καὶ συγκατακρίνομαι Κύριε· ὄθεν καὶ προκρίνω, θανεῖν ὑπὲρ τὸ ζῆν ἐν στεναγμοῖς, ἢ Θεοτόκος ἐκραύγαζε, μόνε Πολυέλεε.

Προκείμενον. Ἦχος α΄.

Τὸ ἔλεός σου, Κύριε, καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου.

Στίχ. \Κύριος ποιμαίνει με, καὶ οὐδέν με ὑστερήσει εἰς τόπον χλόης, ἐκεῖ με κατεσκήνωσεν.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Σταυρώσιμα.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀντίληψις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ’ αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν σταυρωθέντα, σαρκὶ Θεὸν ὑμνοῦμεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ.\Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτερῆσαι ἡμᾶς.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε, Παράδεισον ἤνοιξε, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν σταυρωθέντα, σαρκὶ Θεὸν ὑμνοῦμεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ.\Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καὶ οὐρανοπολίται, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν· πρεσβεῖαις Κύριε, καὶ εὐχαῖς αὐτῶν, πάντας ἡμᾶς διαφύλαξον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρῶσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἢ σὲ κυήσασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον, ὃ ὀρῶ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος, ζωῆς χορηγέ;

Τῆ Τετάρτῃ Πρωΐ

ΕΝ Τῷ Ὁρθρῷ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα. Σταυρώσιμα.

Ἦχος πλ. β΄.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ, τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθησαν τοῦ θανάτου Κύριε· ὃν γὰρ κατέπτε πόθῳ ὁ ἄδης, ἀπέλυσε τρόμῳ. Ἔδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου ἅγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε Υἱὲ Θεοῦ· ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε κατέκρινάν σε Ἰουδαῖοι θανάτῳ, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων· οἱ τὴν Ἐρυθρὰν ῥάβδῳ πεζεύσαντες, Σταυρῷ σε προσήλωσαν· καὶ οἱ ἐκ πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολὴν σοι προσήνεγκαν· ἀλλ’ ἐκὼν ὑπέμεινας, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ σὲ κυήσασα Χριστέ, ἀειπάρθενος Κόρη, ἐν τῷ Σταυρῷ σε δι' ἡμᾶς ὑψωθέντα ὀρώσα, ἐτέρωτο λύπης ῥομφαία τὴν ψυχὴν, καὶ ἔκλαιε θρηνωδοῦσα μητρικῶς. Αὐτῆς ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε τοῦ ἐλέους.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Σταυρώσιμα.

Σήμερον τὸ προφητικόν, πεπλήρωται λόγιον· ἴδου γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε· καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνη Φιλάνθρωπε.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε ἡγίασαι· ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἰάματα, τοῖς ἀσθενοῦσιν ἐν ἁμαρτίας· δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή.

Ἐν ξύλῳ βλέπουσα νεκρόν, κρεμάμενον ἢ Παρθένος, Θεὸν ὃν ἔτεκε σαρκί, θρηνωδοῦσα ἐβόα· Τὴν ἄφατον μακροθυμίαν σου Υἱέ, ἐκπλήττομαι· πῶς ὡς κατάκριτον Σταυρῷ, προσήλωσαν οἱ ἄνομοι, τὸν δίκαιον Κριτὴν, καὶ μόνον σε Δεσπότην;

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Σταυρώσιμον. Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή.

Τὸ ξύλον ἤνεγκε φθοράν, ἐν Ἐδέμ τῷ γενάρχη· Σταυροῦ δὲ ξύλον τὴν ζωὴν, ἤνθησεν ἐν Κρανίῳ· πεπάτηται καὶ γὰρ κακία τοῦ ἐχθροῦ· ἠλέηται τῇ προσηλώσει τοῦ Χριστοῦ, καὶ εὔρε τὸν Παράδεισον, κραυγάζων ὁ Ἀδάμ· Ὡς ξύλον εὐλογημένον.

Μαρτυρικόν.

Ἀθλητικὸν ἀγῶνα, ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, παρὰ σοῦ κομισάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας. Δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ τὸν κόσμον ἐκ πλάνης ἐλευθερώσαντα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τοῦ ἐλεῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κανών Σταυρώσιμος, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς μετὰ τῶν Σταυροθεοτοκίων ἢ Θεοτοκίων·

Σώζεις με, Σώτερ, προσπαγεῖς ἐπὶ ξύλου, τὸν Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β´. Ὡδὴ α´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνε-

» σι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον

» Θεῶ, ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐβόα ἄσωμεν.

Τροπάρια.

Σὺ τὰς παλάμας ἀπλώσας ἐπὶ Σταυροῦ, ἠγκαλίσω Δέσποτα, ἀπωσθέντας τοὺς βροτούς, καὶ τῷ σῶ προσήγαγες Πατρί, ὡς Υἱὸς ἀγαπητός, καὶ ὁμοούσιος.

Ὡσπερ ἀμνὸς ἀνηρτήθης ἐπὶ Σταυροῦ, τὸ σὸν Λόγε πρόβατον, ἐκζητῶν τὸ πλανηθέν, καὶ εὐρῶν συνέταξας αὐτό, ἀπλανέσιν Ἰησοῦ· δόξα τῷ κράτει σου.

Μαρτυρικά.

Ζωὴν ποθοῦντες τὴν ἄνω οἱ εὐκλεεῖς, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ἐνεκρώθησαν ἐν γῆ, ὑποστάντες βάσανα πολλὰ, καὶ ποικίλους πειρασμούς, οἱ ἀξιάγαστοι.

Ἐπὶ βημάτων ἀδίκων διὰ Χριστόν, τὸν ἐν πᾶσι δίκαιον, παρεστῶτες Ἀθληταί, κρίσιν πᾶσαν ἄδικον ὑμᾶς, δικαιοῦσαν ἐν Θεῶ, καθυπεμείνατε.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἵνα ἀπάθειαν πᾶσι τοῖς ἐξ Ἀδάμ, προξενήσης Δέσποτα, πάθος φέρεις ἐν Σταυρῷ, καὶ ὀρῶσα σεῖεται ἡ γῆ, θρηνωδοῦσα μητρικῶς, ἐβόας Δέσποινα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς·

Ἔκτον προσάξω τῇ Θεοτόκῳ μέλος.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἐκ πονηρᾶς συμβουλίας τοῦ δυσμενοῦς, ἡ προμήτωρ θάνατον, ἐπεισῆξεν· ἀλλ' αὐτὴ, τὴν ζωὴν κυήσασα Ἄγνη, νεκρωθέντας τῇ φθορᾷ, ἡμᾶς ἐζώωσας.

Καὶ λογισμοῖς ὀλισθαίνων καὶ μολυσμοῖς, σαρκικοῖς σπιλούμενος, ἐπὶ σὲ τὴν καθαρὰν, ἀληθῶς καὶ ἄσπιλον Ἄγνην, καταφεύγω· Βοηθός, γενοῦ τῷ δούλῳ σου.

Τὰ τῆς καρδίας μου πάθη τὰ χαλεπά, Θεοτόκε ἴασαι· τῶν ἀστάτων λογισμῶν, τὸ δεινὸν κλυδώνιον τῇ σῆ, μεσιτεία πρὸς Θεόν, κόπασον Δέσποινα.

ᾠδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώ-
- » σας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώ-
- » σας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Τροπάρια.

Σταυρὸς ἐπήγνυτο ἐν γῆ, καὶ κατέπιπτε πλάνη, καὶ ἐσείετο κτίσις, καὶ καρδίαι στηριγμόν, σεσαλευμένα ἐχθροῦ, ἐπηρεία, πίστει ὑπεδέχοντο.

Μανεῖς ὁ ἄδικος λαός, σὲ τὸν δίκαιον μόνον, κατακρίνει θανάτῳ, δικαιοῦντα τοὺς βροτούς, καὶ ἐξ ἀδίκου χειρός, τοῦ δολίου, τούτους ἐξαιρούμενον.

Μαρτυρικά.

Ἐκίνει πᾶσαν ἑαυτοῦ, τὴν κακίαν ὁ πλάνος, τοῖς Ἁγίοις παλαίων, ἀλλ´ ἠτῆατο καθορῶν, ἀταπεινώτους αὐτούς, καὶ τῆς θείας, κοινωνοὺς λαμπρότητος.

Σωμάτων ὥρα ταῖς σφοδραῖς, ἠλλοιοῦτο αἰκίαις, ἀλλ´ ἐπέλαμπε μᾶλλον, ἡ φαιδρότης τῆς ψυχῆς, τῶν Ἀθλοφόρων Χριστοῦ, ἐνεργείᾳ, τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Σταυροθεοτοκίον.

ᾠραῖον κάλλει σε Υἱέ, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, ἐν τῷ τίκτειν ἐπέγνων· καὶ πῶς σταυρούμενος νῦν, κάλλος οὐκ ἔχεις Χριστέ; ἡ Παρθένος, ἔλεγε δακρύουσα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ὁ μόνος φύσει συμπαθῆς, ὁ τὸ αἷμα σου Λόγε, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, δι´ ἐμὲ ἐπὶ Σταυροῦ, κενώσας διὰ τῆς σέ, κυησάσης, οἴκτειρον καὶ σῶσόν με.

Ναὸς γενόμενος Θεοῦ, τῷ ἀχράντῳ σου τόκῳ, ἐκουσίως εἰς πάθη, ὠλίσθησα χαλεπά· διό σε Θεοῦ ναέ, ἱκετεύω· Δέσποινα βοήθει μοι.

Παστὰς Κυρίου ἐκλεκτή, οὐρανόυ παστάδος, ποιήσον κληρονόμον, τὸν τῆ θείᾳ σκέπη σου, ὡς ἐν παστάδι σεπτῆ, καθ´ ἐκάστην, πόθῳ σε γεραίροντα.

ᾠδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτῆ
- » Ἐκκλησία, θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ
- » διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Τροπάρια.

Ταθέντα ξύλω σε, ὀρών ὁ ἥλιος, ἐμελαίνετο φόβω, καὶ σκοτασμοῦ, πλάνης ἀπεδύετο, Ἦλιε ἄδουτε Χριστέ, πᾶσα κτίσις ἀνυμνοῦσά σε.

Ἐδέσμει χεῖράς σου, λαὸς παράνομος, καὶ δεσμῶται ἀλύτων, Σῶτερ δεσμῶν, πάντες ἀπελύοντο, καὶ ἐδεσμεῖτο ὁ ἐχθρὸς, καὶ ἡ πλάνη διελύετο.

Μαρτυρικά.

Ῥοαῖς ἐπνίξατε, αἱμάτων Μάρτυρες, Φαραῶ τὸν διώκτην, φρενοβλαβῶς, ἄμετρα καυχώμενον, καὶ πρὸς τὴν γῆν τὴν νοητὴν, ἀγαλλόμενοι μετέβητε.

Πτεροῖς τοῦ Πνεύματος, ὑπεριπτάμενοι, τοῦ ἐχθροῦ τῶν παγίδων, οἱ Ἀθηταί, χαίροντες ἀνέδραμον, ἔνθα τὸ πρῶτον ἀγαθόν, καὶ ζωὴ καὶ φῶς ἀνέσπερον.

Σταυροθεοτόκιον.

Ῥομφαία τέτρωσαι, τοῦ πάθους Δέσποινα, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὅτε αὐτόν, ἔβλεψας σταυρούμενον, καὶ λόγῃ ἄχραντον πλευράν, δι' ἡμᾶς ἐξορυπτόμενον.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ῥανίσιν Ἄχραντε, πλευρᾶς τοῦ τόκου σου, τῶν παθῶν μου τὸν ῥύπον, καὶ τοὺς δεινούς, σπίλους τῆς καρδίας μου, ἐναποκάθαρσον Ἀγνή, καὶ φωτὶ σου καταλάμπρυνον.

Ὅδοις εὐθειά μοι, ὁδοὺς εἰσάγουσα, σωτηρίας πρὸς τρίβους, ἢ τὴν ὁδόν, τέξασα γενήθητι, ἀποπλανήσει πονηρᾶ, καθ' ἐκάστην ὀλισθαίνουντι.

Σταγόνα ὄμβρισον, ἐν τῇ καρδίᾳ μου, κατανύξεως Κόρη, ἢ τὴν πηγὴν, τῆς ζωῆς κηύσασα, τὰς διεκχύσεις τῶν ἐμῶν, παθημάτων ἀναστέλλουσα.

Ἁγία Δέσποινα, τὸν ὑπεράγιον, ἢ κηύσασα Λόγον, ἀγιασμόν, τῇ ψυχῇ μου δώρησαι, καὶ τρικυμίας πειρασμῶν, τὴν ζωὴν μου ἐλευθέρωσον.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων

» σοι ψυχᾶς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι

» Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πται-

» σμάτων, ἀνακαλούμενον.

Τροπάρια.

Ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανόν, νέφεσι Χριστέ ἐπὶ Σταυροῦ, γυμνὸς ἐπάγης θελήματι, γύμνωσιν κακίας, προσαπεκδύων με, καὶ στολαῖς ἀφθαρσίας, φαιδρύνων Δέσποτα.

Σταυρω̃ ταθει̃σα ἡ ἀληθής, ἄμπελος Χριστὸς ὡς ἀληθῶς, ὦν γλυκασμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, γλεῦκος ἀποστάζει τὴν μέθην, ἅπασαν τῆς πλάνης ἀναστέλλων, τοῦ πολεμήτορος.

Μαρτυρικά.

Πεποικιλμένοι τοῖς ἱεροῖς, στίγμασι Χριστοῦ οἱ Ἀθηταί, καὶ τοῖς στεφάνοις κοσμούμενοι, τῷ σαρκὶ παθόντι Θεῷ, παρίστανται, ἡμῖν ἀμαρτημάτων, λύσιν αἰτούμενοι.

Ἀποσκοποῦντες πρὸς τὴν ἐκεῖ, δόξαν Ἀθλοφόροι καὶ ζωὴν, καὶ ἀληθῆ ἀγαλλίασιν, πᾶσαν τρικυμίαν, παθῶν ἠνέγκατε, τῷ πάθει τοῦ Δεσπότη, ἐνδυναμούμενοι.

Σταυροθεοτόκion.

Γαστρὶ χωρήσασα Χριστόν, μόνον ἀχώρητον παντί, ὠδίνων ἄνευθεν τέτοκα· νῦν δὲ ὀδυνῶμαι, ἐν τῷ σταυροῦσθαί σε, Υἱέ μου· ἡ Θεοτόκος, κλαίουσα ἔλεγεν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ξένον ὡς ἔσχηκας τοκετόν, ξένον με γενόμενον Θεοῦ, δι' ἀμαρτίας οἰκείωσιν, ξένωσον ἐκ ταύτης, καὶ τῷ Οἰκτίρμονι, οἰκείωσον Παρθένε, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ὡς ὄρος πάλαι σε Δανιήλ, βλέπει τηλαυγῶς μαρμαρυγαῖς, τῆς παρθενίας ἐκλάμπουσιν· ἐξ οὗ ἐτμήθη λίθος, συντριβῶν Πάναγνε, τὰ εἶδωλα τῆς πλάνης, σθένει θεότητος.

Τὸν ταῖς ἐφόδοις ταῖς ληστρικαῖς, τετραυματισμένον τὴν ψυχὴν, ἡμιθανῆ τε τυγχάνοντα, ἐν ὁδῷ τοῦ βίου, καὶ κινδυνεύοντα, διὰ τῆς σὲ Τεκούσης, Λόγε ἐπίσκεψαι.

Ἦδη στ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν
- » πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσ-
- » δραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν
- » μου Πολυέλεε.

Τροπάρια.

Ἔστεφθης Μακρόθυμε, ταῖς ἀκάνθαις τῶν παθῶν, ἐναποτέμνων ἄκανθαν· λόγῃ πλευρὰν ἐτρώθης καὶ τὸν ἡμᾶς, νεκροὺς ἐργασάμενον, ἀπενέκρωσας ὄφιν πολυμήχανον.

Ἰκρίῳ ἀνήρησαι, καταρράσων τοῦ ἐχθροῦ, τὴν δυναστείαν Δέσποτα, δουλείας δὲ πικρᾶς με ἐλευθερῶν, ἐδέξω ῥαπίσματα· ἀνυμνῶ σου Οἰκτίρμον τὸ μακρόθυμον.

Μαρτυρικά.

Σταυρῷ τειχιζόμενοι, πλάνης τείχη πονηρά, οἱ Ἀθηταὶ κατέστρεψαν, καὶ πρὸς τὴν ἄνω πόλιν νικητικοῖς, στεφάνοις κοσμούμενοι, μετωκίσθησαν· ὅθεν μακαρίζονται.

Εἰς ὕψος περίδοξον, μαρτυρίου ἑαυτοῦς, ἀναγαγόντες Ἅγιοι, τὰς πονηρὰς ἐπάρσεις τοῦ δυσμενοῦς, εἰς γῆν κατεπτώσατε, καὶ στεφάνους ἐξ ὕψους ἐκομίσασθε.

Σταυροθεοτόκιον.

Πατὴρ τὸ ἀπαύγασμα, πῶς ἐπήρθη ἐν Σταυρῷ, φωταγωγοῦν τὰ σύμπαντα, καὶ καταρράσσον σκότους τὸν ἀρχηγόν! ἢ πάναγνος Δέσποινα, μητρικῶς θρηνηδοῦσα ἀπεφθέγγετο.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἡ ῥάβδος ἡ ἔντιμος, ἡ βλαστήσασα ἡμῖν, ξύλον ζωῆς τὸν Κύριον, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου φθοροποιούς, ἐννοίας βλαστάνουσαν, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου ἀποκάθαρσεν.

Θηρὸς ἀμαρτίας με, ὡς κητώας ἐκ γαστρός, τὸν Ἰωνᾶν ἐξάγαγε, ταῖς ἰκεσίαις Λόγε τῆς ἐν γαστρί, ἀγνώως χωρησάσης σε, τὸν ἀχώρητον φύσει Πολυέλεε.

Ἐπλήθυναν Δέσποτα, ὑπὲρ ἄμμον θαλασσῶν, τὰ πονηρά μου ππαίσματα· ὡς κεκτημένος πέλαγος οἰκτιρμῶν, ἐπίστρεψον σῶσόν με, παρακλήσεσι Λόγε τῆς Τεκούσης σε.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος

» τοῖς ὀσίοις παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον,

» πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐ-

» λογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ἰοβόλον ἀπερράπισας τοῦ δράκοντος, κακίαν ῥαπιζόμενος, καὶ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου, μόνε Δυνατέ, τοὺς πάντας ἐφώτισας βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ξύλου εὔρατο γευσάμενος τὸν θάνατον, Ἀδὰμ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος· ὁ δὲ δεῦτερος ἐν αὐτῷ, Χριστὸς θανατωθεὶς, ἀθάνατον δίδωσι ζωὴν, ἀπονεκρώσας τὸν ἐχθρόν, τὸν πολυμήχανον.

Μαρτυρικά.

Ἵπομένοντες τὸν Κύριον ἀνήχθητε, ταλαιπωρίας Μάρτυρες, τῶν κολάσεων· καὶ ἐν πέτρᾳ, ἔστητε στερῶ, τῆς πίστεως πᾶσαν πονηράν, ὑποσκελίζοντες ἐχθροῦ, κακίαν θείᾳ ῥοπῇ.

Λαμπρυνθέντες τοῖς παθήμασιν ἐλάμψατε, ἡλίου τηλαυγέστερον, καὶ τὰς τοῦ σκοτούς ἐξουσίας, πάσας Ἀθληταί, ἐλύσατε μέλποντες Χριστῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Σταυροθεοτόκιον.

Ὁ ὑπάρχων ἀναλλοίωτος θεότητι, ἡλλοίωσας κρεμάμενος Σταυρῷ, κτίσιν ἅπασαν ἢ Παρθένοσ, ἔλεγεν Υἱέ· καὶ βλέπουσα ταῦτα θρηνωδῶ, ἐκπληττομένη τὴν φρικτὴν, οἰκονομίαν σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἡ τὴν φύσιν τοῦ προπάτορος θεώσασα, τῷ ὑπὲρ φύσιν τόκῳ σου, ἁμαρτῶντά με ὑπὲρ φύσιν, καὶ τὸν ἀγαθόν, τῇ φύσει πικράναντα Θεόν, καταλλαγαῖς σου μητρικαῖς, αὐτῷ οἰκείωσον.

Τὴν πηγάζουσαν ἐκάστοτε καρδίαν μου, ἁμαρτημάτων ῥεύματα, ἢ πηγάσασα σωτηρίας, ὕδωρ τοῖς πιστοῖς, καθάρισον μέλπειν ἐμμελῶς· Εὐλογημένη ἢ Θεόν, σαρκὶ κυήσασα.

Οὐρανὸς ἐπὶ τῆς γῆς σὺ ἐχρημάτισας, τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητοῦ· ὄν ἰκέτευε τῶν γῆς με, ῥύσασθαι κακῶν, καὶ μέτοχον τῶν ἐν οὐρανοῖς, καταξιῶσαι ἀγαθῶν, Θεογεννήτρια.

Ῥδὴ ἡ· Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις, δρόσον ἐπήγασας, καὶ δι-

» καίου θυσίαν, ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς,

» Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι· σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς

» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ἵπερήφανον ὄφιν, σὺ ἐταπείνωσας, ταπεινώσει καρδίας, ξύλῳ ὑψούμενος, ὕψιστε Θεέ, καὶ Ἀδὰμ τὸν τοῖς πάθεσι, τεταπεινωμένον, ἀνύψωσας Οἰκτίρμον.

Τὴν τοῦ ξύλου πικρίαν, μεταποιοῦμενος, ἐπὶ ξύλου ἐτύθης, χολῆς γευόμενος, πάντων γλυκασμός, καὶ

ζωὴ ἐνυπόστατος, Δέσποτα ὑπάρχων, καὶ φῶς καὶ σωτηρία.

Μαρτυρικά.

Οὐκ ἐκάμψατε γόνυ, γλυπτοῖς Πανεύφημοι, ἀλλ' ἐτύθητε ἄρνες, ὡσπερ ἀμώμητοι, καὶ τοῦ πονηροῦ, τὴν ἰσχὺν κατεκάμψατε, ἀνυμνολογοῦντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ναοὶ Πνεύματος ζῶντος, ὤφθητε Μάρτυρες, καὶ ναοὺς τῶν εἰδώλων, κατηδαφίσατε, καὶ πρὸς τὸν ναόν, τὸν οὐράνιον ἤρθητε, ἀνυμνολογοῦντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰακώβ σε προεῖδε Παρθένε κλίμακα, πρὸς οὐράνιον ὕψος, ἡμᾶς ἀνάγουσαν, τοὺς εἰς τὸν βυθόν, τῶν κακῶν ὀλισθήσοντας· ὄθεν σε ὕμνοῦμεν, Ἄγνη εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Καὶ μὴ θέλων ὁ τάλας, πράττω τὰ ἄτοπα, συνηθεία δουλεύων, καταδουλόση με, δούλοις πονηροῖς, ἐκ Θεοῦ ὀλισθήσασι· Δέσποινα Παρθένε, ἐλεύθερόν με δεῖξον.

Ὡς τὸν βότρυν τεκοῦσα, τὸν ἀγεώργητον, τὸν πηγάζοντα οἶνον, πᾶσι σωτήριον, μέθη με πικρᾶς, ἀμαρτίας σκοτούμενον, Δέσποινα Παρθένε, σωφρόνισον καὶ σῶσον.

Μὴ με στήσης ἐν ὥρᾳ, Δέσποτα κρίσεως, μετὰ τῶν κατακρίτων, ὄντα κατάκριτον· ἀλλὰ τὸν μικρόν, στεναγμόν μου δεξάμενος, σῶσον με πρεσβείαις, τῆς σῆς Μητρὸς Οἰκτίρμον.

Ἦδη θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ

» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε

» ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγα-

» λύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς, σὲ μακα-

» ρίζομεν.

Τροπάρια.

Ὡρῶν καὶ χρόνων ὑπάρχων Κύριος, μέσον τῆς γῆς μεσοῦσης τῆς ἡμέρας
Μακρόθυμε, ἐπὶ ξύλου ὑψώθης σταυρούμενος, καὶ μέσον τοῦ Παραδείσου,
τὸν ὑπομείναντα, ὄλισθον καρπὸν φθοροποιόν, ἐπανορθούμενος.

Σταυρὸς ἐπήγνυτο καὶ ὁ τύραννος, ἐν τῇ ψυχῇ καιρίαν τὴν πληγὴν ὑπέδεχετο,
καὶ δεσμῶται φθορᾶς ἀπελύοντο, γνῶσις πᾶσιν ἀνθρώποις, ἐνεφυτεύετο,
ἐχθρὸς κατηργεῖτο καὶ χαρᾶς, πάντα πεπλήρωται.

Μαρτυρικά.

Ἡ γῆ συνήφθη Κυρίου Μάρτυρες, τοῖς οὐρανοῖς ἀφ' οὗ Χριστὸς ἐτύθη
σταυρούμενος, καὶ ὑμῶν τὴν πληθὺν ἐπεσπάσατο, πλήθος πολλῶν βασάνων,
καθυπομείνασαν, καὶ πληθύι θείων λειτουργῶν, συνεξαστράπτουσιν.

Φωτὶ αὐτῷ ἐναπαστράπτοντες, θέσει Κυρίου χρηματίζετε Μάρτυρες,
πρωτοτόκων σκηναῖς ἀυλιζόμενοι, καὶ τῆς αἰωνιζούσης, δόξης πληρούμενοι·
ὄθεν κατὰ χρέος οἱ πιστοί, ὑμᾶς γεραίρομεν.

Σταυροθεοτοκίον.

Φρικτὴν λοχείαν ὑπέστην Δέσποτα, ἐν τῷ φρικτῶς σε τίκειν· ὃν ἡ κτίσις
σταυρούμενον, ἐπὶ ξύλου θελήσει Μακρόθυμε, ἔφριξε καθορῶσα, πάλαι ἡ
Ἄμεμπτος, ἔκλαιε βοῶσα μητρικῶς, ἦν μεγαλύνομεν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἐμὲ τὸν μόνον καταπατήσαντα, φρενοβλαβῶς

τὸν νόμον σου Χριστέ τὸν σωτήριον, καὶ δεινῆ πα-

ραβάσει δουλεύοντα, καὶ κατακεκριμένον, σῶσον οἰκτείρησον, διὰ τῆς
τεκούσης σε Ἀγνῆς, ὡς ὑπερ-άγαθος.

Λιμὴν ἐν ζάλη μοι κινδυνεύοντι, τῶν πειρασμῶν

γενοῦ Θεοχαρίτωτε Δέσποινα, καὶ παθῶν μου, τὸν σάλον πραῖνουσα, τὸ τῶν
ἁμαρτιῶν μου ξήρανον

πέλαγος, ὅπως κατὰ χρέος σὲ ὑμνῶ, τὴν πολυύμνη-τον.

Ὅδον εὐθεϊάν μοι καθυπόδειξον, δι' ἧς εὐρεῖν

δυνήσομαι τὴν πύλην τὴν φέρουσαν, πρὸς τὰ ἄνω Παρθένε Βασίλεια, πρὸς τὰ
τοῦ Παραδείσου, θεῖα σκηνώματα, πρὸς τὴν δι' αἰῶνος ἀληθῆ, μακαριό-

τητα.

Στρατὸς Μαρτύρων Ὁσίων σύλλογος, Ἱεραρχῶν

Δικαίων Προφητῶν Ἀποστόλων τε, τῶν ἁγίων Ἀγ-

γέλων τὰ τάγματα, μετὰ τῆς σέ Τεκούσης, ἐκδυσωποῦσί σε· Σῶσον ἡμᾶς, οἴκτειρον Χριστέ, ὡς πολυέλεος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων. Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Σταυρώσιμα.

Ἐν τῷ Σταυρῷ τὴν ἐλπίδα κέκτημαι, καὶ ἐν αὐτῷ καυχώμενος βοῶ·
Φιλάνθρωπε Κύριε, τὴν ἀλαζονείαν κατάβαλε, τῶν μὴ ὁμολογούντων σε, Θεὸν
καὶ ἄνθρωπον.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτὶ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα καὶ
εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν
ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν ὧν εἶδομεν κακά· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ
ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Οἱ τῷ Σταυρῷ τειχιζόμενοι, τῷ ἐχθρῷ ἀντιπασσόμεθα, μὴ δειλιῶντες τὰς
αὐτοῦ, μεθοδείας καὶ ἐνέδρας· ὡς γὰρ ὑπερήφανος κατήργηται, καὶ
καταπεπάτηται, τῇ δυνάμει τοῦ ἐν ξύλῳ προσπαγέντος Χριστοῦ.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν
χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν
κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν.

Μνήμη Μαρτύρων ἀγαλλίαμα, τοῖς φοβουμένοις τὸν Κύριον· ἀθλήσαντες γὰρ
διὰ Χριστόν, στεφάνους παρ' αὐτοῦ ἐκομίσαντο· καὶ νῦν ἐν παρρησίᾳ
πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἀνεβόα θρηνωδοῦσα
μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος
ἐπονείδιστον;

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Μνήσθητί μου, ὁ Θεὸς ὁ Σωτήρ μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου, καὶ
σῶσόν με, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Ἐκουσίως, ὑψωθείς ἐπὶ τοῦ ξύλου, τοὺς εἰς βάθη, κακῶν ὀλισθήσαντας,
ἀνεκαλέσω, μόνε Πολυέλεε.

Γῆ ἐσειέσθη, καὶ ὁ ἥλιος ἐσβέσθη, καθορῶν σε, ἐπὶ ξύλου Ἥλιε, δικαιοσύνης,
θελήματι πάσχοντα.

Μαρτυρικόν.

Παθημάτων, Ἀθλοφόροι κοινωνοῦντες, τοῦ Δεσπότη, καὶ θείας λαμπρότητος, συκοινωνεῖτε, μεθέξει θεοῦμενοι.

Δόξα.

Ὑψωσόν με, ἐκ βυθοῦ τῆς ἀμαρτίας, τῆς Τριάδος, ὁ εἷς ἐθελούσιον, καθυπομείνας, Χριστέ μου καθήλωσιν.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Παρεστῶσα, τῷ Σταυρῷ καὶ καθορῶσα, ἐκουσίως, τὸν σὸν Υἱὸν πάσχοντα, Παρθενομήτορ, τοῦτον ἐμεγάλυνας.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ Ἀποστολικά.

Ἦχος πλ. β´. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Δύναμιν οὐράνιον, τοῦ Παρακλήτου λαβόντες, τῶν ἐχθρῶν τὰς φάλαγγας, οἱ Χριστοῦ Ἀπόστολοι, ἐτροπώσαντο· βασιλεῖς ἤλεγξαν, καὶ σοφοὺς ἥσχυναν, ἰδιῶται καὶ ἀγράμματοι, γυμνοὶ καὶ ἄοπλοι, εὐαγγελικῶς παρετάξαντο· τῷ λόγῳ δὲ τῆς χάριτος, τὰς τερατουργίας εἰργάσαντο· καὶ οὕτω τὰ ἔθνη, ὑπήκοα ποιοῦμενοι Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σὲ ἐπιποθήσαντες, οἱ εὐκλεεῖς Μαθηταί σου, καὶ ἀπαρνησάμενοι, ἑαυτοὺς προθύμως σοι, ἠκολούθησαν· καὶ Σταυρὸν ἄραντες, σοῦ αὐτοῦ ὀπίσω, πειθαρχοῦντες τῇ προστάξει σου, τὴν γῆν κατέλιπον, καὶ τοὺς οὐρανοὺς ἐκκληρώσαντο, τὰ ἔθνη ἐπιστρέφοντες, εἰς τὴν ἀληθῆ σου ἐπίγνωσιν· καὶ νῦν διὰ πάντων, ὑπήκοοι γενόμενοι ἀεὶ, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἄπαντα τὸν βίον μου, ἐν ἀμελείᾳ διάγων, πρὸς τὸ τέλος ἔφθασα, ἄκαρπος ὁ δείλαιος, Ὑπεράγαθε, πονηρῶν πράξεων, ἐπιφέρων μόνον, νῦν φορτία τὰ δυσβάστακτα· ἅπερ Φιλάνθρωπε, σκόρπισον ῥοπῇ τοῦ ἐλέους σου, καὶ δίδου μοι κατάνυξιν, καὶ ἐπιστροφὴν τὴν σωτήριον, θείαις Ἀποστόλων, πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις ὁ Θεός, οὓς εἰς πρεσβείαν προσάγω σοι, καὶ τὴν σὲ κύησασαν.

Ἔτερα Στιχηρὰ, τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Νικόλαε μακάριε προσπίπτοντα βοήθησον, δέομαί σου καὶ τὰ ὄμματα σοφέ, φώτισον τῆς ψυχῆς μου, ἵνα καθαρῶς βλέψω, τὸν Φωτοδότην καὶ Οἰκτίρμονα.

Ἐχθρῶν ἐπιζητούντων με, κακοποιῆσαι Ἄγιε, λύτρωσαί με παρῤῥησίαν πρὸς Θεόν, ὡς ἔχων Ἱεράρχα, καὶ σῶσόν με ἐκ βλάβης, καὶ ἐξ ἀνδρῶν αἱμάτων ῥῦσαί με.

Λιμένα σε ἀχείμαστον, καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, Ἱεράρχα νῦν κεκτήμεθα πιστῶς, καὶ πύργον ἀσφαλείας, καὶ θύραν μετανοίας, καὶ ὁδηγὸν πιστὸν καὶ πρόμαχον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Μέγιστον δωρημάτων ἡμῖν, ὁ τόκος ὁ ἀλόχευτος, τῆς Παρθένου πᾶσι γέγονε σαφῶς· Θεὸς γὰρ τὴν φθαρεῖσαν, καινίζει πάλιν φύσιν, καὶ ἀναπλάσσει τὸ ἀνθρώπινον.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α΄.

Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με, καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρινεῖς με.

Στίχ. Ὁ Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Ἀποστολικά.

Ποτὲ οἱ Μαθηταὶ σου Χριστέ, ἐν πλοίῳ χειμαζό-

μενοι, ἀνεβῶν· Διδάσκαλε σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύ-

μεθα· καὶ νῦν ἡμεῖς κραυγάζομεν· Φιλάνθρωπε Σωτὴρ ἡμῶν, ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν, ἡμῶν δεόμεθα.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτείρησαι ἡμᾶς.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι κατέλαβον, ποτὲ μὲν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης διὰ δικτύων, ποτὲ δὲ τὸ ὕψος τῆς Βασιλείας διὰ δογμάτων· καὶ τῇ μὲν τέχνῃ, τὸν ἀκατάληπτον βυθὸν ἠρεύνησαν τῇ δὲ πίστει, τὸν ἀπερίγραπτόν σου κόλπον ἔφθασαν, καὶ τῷ κόσμῳ ἐκήρυξαν τὸν ἄχρονον Υἱόν σου· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν, ὄπλον ἀήττητον· ἔβλεπον γὰρ τὸν προκείμενον θάνατον, ἀλλὰ προβλέποντες τὴν μέλλουσαν ζωὴν, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σὲ ἐνεδυναμοῦντο. Αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΠΡΩΪ

ΕΝ Τῶ ΟΡΘῶΡῶ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἀποστολικά.

Ἦχος πλ. β΄.

Ὡς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου παρεγένου Σωτήρ, τὴν εἰρήνην διδοὺς αὐτοῖς, ἐλθὲ καὶ μεθ' ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή.

Ὡς φῶς σταλέντες ἐπὶ γῆς, ἐφωτίσατε πάντας, σοφοῖς διδάγμασιν ὑμῶν, καὶ ἐν δόγμασι θείοις, διώξαντες πολυθειᾶς σκοτασμόν, καὶ λάμπαντες τὸν τῆς Τριάδος φωτισμόν, καὶ σώσαντες λαοὺς πολλοὺς, ἐκ πλάνης ἀφεγγοῦς, Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχῆσωμεν· ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία, τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἀποστολικά.

Τῶν Ἀποστόλων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται ἡ οἰκουμένη· διὸ δίδου ἡμῖν ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ δωδεκάς τῶν Ἀποστόλων Κύριε, δωδεκάπυρρος ὡς ἥλιος, ὥφθη τῇ γῇ· δι' αὐτῶν γὰρ ἐμάρανας πλάνης τὴν βλάβην· δι' αὐτῶν καταυγάζεις ψυχὰς, τῶν σῶν δούλων· δι' ὧν καὶ ἡμᾶς σῶσον Εὐσπλαγχνε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή.

Ἁγία Δέσποινα ἀγνή, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, ἡ τὸν ἀπάντων Ποιητὴν, ἀπορρήτως τεκοῦσα, ἰκέτευε σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, ἐκάστοτε τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ ἄφεισιν ἡμῖν, δοῦναι ἁμαρτημάτων.

Μετὰ τὴν γ΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἀποστολικόν.

Τῇ σαγήνῃ τῆς ἐνθέου πίστεως, τὰς διπλόας ἀνατρέψαντες οἱ ἀλιεῖς, ἐκ βυθοῦ ματαιότητος εἴλκυσαν πάντας, καὶ παρέσχον αὐτοὺς τῷ Θεῷ εὐσεβοῦντας, καὶ τοῦτον ἀεὶ μεγαλύνοντας.

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἁγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ κτίσις· διὸ παράσχου ἡμῖν τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ ναῷ ἐστῶτες τῆς δόξης σου, ἐν οὐρανῷ ἐστάναι νομίζομεν· Θεοτόκε, πύλη ἐπουράνιε, ἄνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου.

Κανῶν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἦχος πλ. β΄. Ὤδῃ α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴ-

» χνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον

» Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόα ᾄσωμεν.

Τροπάρια.

Φῶς πεφυκότες τοῦ κόσμου φωτιστικαῖς, Θεηγόροι λάμψεσι, καταυγάσατε ἡμᾶς, καὶ παθῶν λυτρώσατε νυκτός, καὶ ὁμίχλης πειρασμῶν, θεομακάριστοι.

Ἄρχοντας γῆν ἐπὶ πᾶσαν Πνεῦμα ὑμᾶς, τὸ σεπτὸν κατέστησε, τοῦ Κυρίου Μαθηταί· τοῦ ἀέρος ἄρχοντας διό, ἐτροπώσασθε πιστούς, ἐκλυτρωσάμενοι.

Ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ αὔλου ὡς φωταυγεῖς, ἀναφθέντες ἄνθρακες, τὰ ὑλώδη μου Σοφοί, πάθη καταφλέξατε πρὸς φῶς, ἀπαθείας καὶ ζωῆς, καθοδηγοῦντές με.

Θεοτοκίον.

Τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις καὶ Προφητῶν, καὶ Μαρτύρων Κύριε, Ἰησοῦ παμβασιλεῦ, καὶ τῆς κυρησάσης σε Ἁγνῆς, κατοικτείρησον λαόν, ἡμαρτηκότα σοι.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς μετὰ τῶν Θεοτοκίων·

Ἐκτον μέλισμα, Νικόλαε, προσδέχου. Ἴωσήφ.

Ὁ αἰσθητὸς Φαραώ.

Ἐν οὐρανοῖς κατοικῶν, χαρμονικῶς Πάτερ σοφέ, ἐπὶ γῆς τῶν ἐν πίστει, συμφώνως ἀνυμνοῦντων σε, πᾶσαν λύπην καρδίας, πονηρὰν διασκέδασον, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Κατὰ παθῶν βλαβερῶν, κατὰ ἐχθρῶν φθοροποιῶν, κατὰ πάσης τοῦ πλάνου, κακίας νῦν ἐνίσχυσον, τοὺς τῇ σκέπῃ σου πάτερ, τῇ ἁγίᾳ Νικόλαε, πίστει προστρέχοντας.

Τραυματισθέντας ἡμᾶς, ὑπ' ἀοράτων τοξευτῶν, τῇ μοτώσει τῆς σῆς, Νικόλαε πρεσβείας, περιποίησαι ὅπως, ὑγιῶς βηματίζωμεν, τὰς τοῦ Κυρίου ὁδοὺς.

Θεοτοκίον.

Ὁ συνυπάρχων Πατρί, ὁ συναΐδιος Υἱός, ἐπ' ἐσχάτων βουλευθείς, κατώκησε τὴν μήτραν σου, εἰς ἡ-

μῶν Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἀναγέννησιν· ὄθεν ὑμνοῦμέν σε.

Ῥοδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώ-

» σας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώ-

» σας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Τροπάρια.

Τὸ θεῖον Πνεῦμα ταῖς ὑμῶν, γλώσσαις ἀναχωνεῦσαν, ἐπελεύσει φρικώδει, συντριβέντας πρὸς ζωὴν, καινοποιεῖ δι' ὑμῶν, τοὺς ἀνθρώπους, ἔνδοξοι Ἀπόστολοι.

Ἐν γνώσει Λόγε πλημμελῶν, ποίαν ἔξω συγγνώμην, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης; διὰ τοῦτό σοι βοῶ· Διὰ τῶν σῶν Μαθητῶν, οἴκτειρόν με, τὸν αὐτοκατάκριτον.

Οἱ μιμησάμενοι Χριστοῦ, τὰ σωτήρια πάθη, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, τὰ χρόνια καὶ δεινά, ἴασασθε ἰατροί, πεφυκότες, ἔνδοξοι Ἀπόστολοι.

Θεοτοκίον.

Ἡμαρτηκότα με Χριστέ, διὰ τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν σῶν Ἀποστόλων, ἐπιστρέψας ὡς Θεός, ἐλέησον καὶ πυρός, αἰωνίου, Σῶτερ ἐλευθέρωσον.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Ἐν τῇ στερεῇ τῆς πίστεώς σου.

Νίκην σαφῶς κατὰ τῶν ψυχοφθόρων, ἤρας παθῶν Νικόλαε παμμάκαρ· ὑφ' ὧν ἡμᾶς πάντοτε, πορθομένους χαλεπῶς, σαῖς προσευχαῖς ἀπολύτρωσαι.

Μέλη σαρκὸς νεκρώσας ἐγκρατεία, πρὸς τὴν ζωὴν μετέβης τὴν ἀγήρω· ἦν καὶ ἡμᾶς πρέσβευε, ἀπολήψεσθαι Σοφέ, χαρμονικῶς εὐφημοῦντάς σε.

Ἐπισκοπῶν ἡμᾶς ἐξ οὐρανόυ, περιωπῆς μὴ παύση Ἱεράρχα, ἀποσοβῶν ἅπαντα, τὰ τοῦ βίου δυσχερῆ, σαῖς πρὸς Θεὸν παρακλήσεσιν.

Θεοτοκίον.

Λύσιν ἡμῖν Ἀγνή ἀμαρτημάτων, τὸν Λυτρωτὴν δοθῆναι ἐκδυσώπει, τὸν σκοτασμὸν ἅπαντα, τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀεί, ταῖς σαῖς πρεσβείαις σκεδάζουσα.

Ἦδη δ'· Ὁ Εἰρμός.

» Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ

» Ἐκκλησία, θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ

» διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Τροπάρια.

Λιμένες εὐῖδοι, λιμένες ἄκλυστοι, γαληνὸν με πρὸς ὄρμον, ἀληθινῆς, μετανοίας σώσατε, ἀμαρτημάτων χαλεπῶν, τρικυμία χειμαζόμενον.

Ψυχὴ μου στέναξον, ψυχὴ μου δάκρυσον· ταπεινὴ μου καρδία, τῷ Ἀγαθῷ, ὀλικῶς κολληθήτη, ὅπως μελλούσης σε φλογός, καὶ κολάσεως λυτρώσηται.

Σωτῆρα Κύριον, σωτῆρες πέλοντες, τῶν βροτῶν δυσωπεῖτε, ὅπως ἡμᾶς, σώση ὡς φιλόανθρωπος, πειρατηρίων χαλεπῶν, παμμακάριστοι Ἀπόστολοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένε ἄχραντε, Παρθένε ἄμωμε, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, ὑπὲρ ἡμῶν, ἱκεσίαν ποίησον, ὅπως ῥυσθίημεν δεινῶν, πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Ἀκήκοα Κύριε.

Ἰάτρευσον Ἄγιε, τὴν πληγωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πλάνου, ἀδιόρθωτον καρδίαν μου δραστηρίῳ, θείῳ σου φαρμάκῳ δεήσεων.

Συνέτριψας ξόανα, τῆς ἀπωλείας Χριστοῦ θεράπον· ὅθεν πίστει ἱκετεύω σε τοῦ νοός μου, κάκιστα ἰνδάλματα μείωσον.

Μυρίπνοος γέγονας, δικαιοσύνης ἔργοις θεόφρον, καὶ τῶν Μύρων
κατεκόσμησας τὴν καθέδραν, πάτερ ἱεράρχα Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Ἄνυμφευτε Δέσποινα, εὐλογημένη θεοκυήτορ, τοὺς ὑμνοῦντάς σε περισώζε
πάσης βλάβης, μόνη τῶν ἀνθρώπων βοήθεια.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων

» σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι

» Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πται-

» σμάτων, ἀνακαλούμενον.

Τροπάρια.

Ὅδὸν τὴν φέρουσαν εἰς ζωὴν, διὰ στενωτάτης ἀγωγῆς, καὶ πειρασμῶν τε καὶ
θλίψεων, Μαθηταὶ τοῦ Λόγου, σαφῶς ὁδεύσαντες, τὰς τρίβους τῆς ψυχῆς
μου, ἐξομαλίσατε.

Λύχνοι τῆς θείας ἀνατολῆς, ῥύσασθε ἐκ σκότους με παθῶν, καὶ ἡδονῶν
ἀμαυρότητος, καὶ πειρατηρίων, καὶ περιστάσεων, καὶ ζάλης καὶ κινδύνων,
Χριστοῦ Ἀπόστολοι.

Τόμοι τοῦ Λόγου θεοειδεῖς, βίβλῳ με γραφῆναι τῆς ζωῆς, ἐκδυσωπεῖτε
Ἀπόστολοι, τῶν ἀμαρτιῶν μου, τὸ χαλεπώτατον, ῥηγνύντες γραμματεῖον, ταῖς
προσευχαῖς ὑμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἡ σωτηρία μου καὶ ἐλπίς, σῶσόν με ἐλπίζοντα εἰς σέ, πάντων ἐλπίς
ἀκαταίσχυντε, πρὸς τὸν Δεσπότην σου, παρακλήσεσι, τῶν θείων Μαθητῶν τε,
μόνη Πανύμνητε.

Κανῶν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Ὁ τὸ φῶς ἀνατέλλων.

Νυσταγμῷ ἀμελείας κρατούμενον, πρόθυμόν με ἀπέργασαι, ἱεραῖς μεσιτείαις
σου Νικόλαε.

Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα ἰκέτευε, Ἱεράρχα Νικόλαε, αἰωνίου κολάσεώς με
ῥύσασθαι.

Κοσμικῶν με σκανδάλων διάσωσον, καὶ δαιμόνων κακώσεως, ἱεράρχα
Νικόλαε πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ὁ τὸ εἶναι ἡμῖν παρεχόμενος, σοῦ τὴν μήτραν κατώκησε, Θεοτόκε· ὄν αἴτησαι σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἦδη στί· Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν
» πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσ-
» δραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν
» μου Πολυέλεε.

Τροπάρια.

Ὡς πλάκες θεόγραφοι, τὰς τοῦ Πνεύματος σεπτὰς, νομοθεσίας ἔνδοξοι, ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐσχήκατε ἀψευδῶς· δι' ὧν τὸν ἐν γράμματι, κατηργήσατε νόμον κόσμον σώσαντες.

Ψυχὴ ἁμαρτάνουσα, συνηθεία τε κακῆ, φρενοβλαβῶς δουλεύουσα, ἐπιστροφῆ ἐπίστρεψον καὶ Θεῷ, οἰκτίρμονι βόησον· Διὰ τῶν Ἀποστόλων Λόγε σῶσόν με.

Προβάτοις με σύνταξον, δεξιοῖς ἐν τῇ φρικτῇ, καὶ φοβερᾷ ἐλεύσει σου, τῶν ἐκλεκτῶν προβάτων σου προσευχαῖς, τῶν θείων κηρύκων σου, ὁ τυθεὶς ὑπὲρ πάντων ἀμνὸς ἄκακος.

Θεοτοκίον.

Χορὸς ἰκετεύει σε, ἀσωμάτων λειτουργῶν, Υἱὲ Θεοῦ προάναρχε· ἐκδυσωπεῖ σε δῆμος τῶν Μαθητῶν, διὰ τῆς Τεκούσης σε, τῷ λαῷ σου παράσχου τὰ ἐλέη σου.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Τῷ κήτει καταποθείς.

Λαμπτήρᾳ σε νοητόν, ἔχουσα ἢ κτίσις Νικόλαε, φωτίζεται ἀκτίσι, τῶν ἀπείρων θαυμασίων σου.

Ἀνύστακτε πρεσβευτά, τῶν σοὶ προστρεχόντων Νικόλαε, ὕπνου χαλεπωτάτου, ῥαθυμίας με ἀπάλλαξον.

Ἐρρύσω πάλαι Σοφέ, μέλλοντας ἀδίκως τεθνήξεσθαι· ὡσαύτως οὔν με ῥῦσαι, ψυχοφθόρων παραπτώσεων.

Θεοτοκίον.

Παρθένε μόνη ἀγνή, Κεχαριτωμένη βοήθει μοι, ἀεὶ χειμαζομένω, ταῖς τοῦ βίου περιστάσεσι.

Ἦδη ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, ἄγγελος

» τοῖς ὁσίοις παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον,

» πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐ-

» λογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Τῷ ἀγκίστρῳ τῷ τοῦ λόγου ἀνελκύσαντες, βυθοῦ τῆς πλάνης ἅπαντας, προσηγάγετε τῷ τυθέντι, Λόγω δι' ἡμᾶς, Ἀπόστολοι μέλποντες αὐτῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Τῷ φανέντι ὕλη σώματος Ἀπόστολοι, ἀμέσως ὁμιλήσαντες, ἐφωτίσθητε φωτοδότοις, λάμπεσιν αὐτοῦ· διό με φωτίσατε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Τὸν Ποιμένα τὸν καλὸν ἐκδυσωπήσατε, εἰς ὄρη με πλανώμενον, παραβάσεως ἐκζητῆσαι, θεῖοι Μαθηταί, καὶ σῶσαι βοῶντα ἐμμελῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὺν Προφήταις Ἀποστόλοις τε καὶ Μάρτυσι, Παρθένε ὄν ἐκύησας, καθικέτευε λυτρωθῆναι, πάντας τῶν δεινῶν, τοὺς φόβῳ κραυγάζοντας αὐτῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Ὁ τῶν ὁσίων σου παίδων.

Ῥώμη Θεοῦ Παμμάκαρ, αἰρετιζόντων στίφος, κατεπάτησας καὶ τῆς τούτων ἀπάτης, τὸ ποίμνιον διέσωσας.

Ὁ ἐποφθεῖς τοῖς πλωτῆρσι, καὶ τὴν πόλιν σου θρέψας, κινδυνεύουσαν ψυχοφθόρου λιμοῦ με, εὐχαῖς σου Πάτερ λύτρωσαι.

Στήριξον Πάτερ εὐχαῖς σου, τοὺς σὲ προσκαλουμένους, εἰς βοήθειαν κατευνάζων δαιμόνων, τὸ πονηρὸν κλυδώνιον.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων ἀνθρώπων, ἁγία Θεοτόκε, τῆς

δουλείας με τῶν παθῶν σαῖς πρεσβείαις, τελείως ἐλευθέρωσον.

Ἦδη ἡ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις, δρόσον ἐπήγασας, καὶ δι-
- » καίου θυσίαν, ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς,
- » Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι· σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς
- » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Χερσωθείσας καρδίας, κατενεώσατε, τῷ ἀρότρῳ τοῦ λόγου, ἐγκατασπείραντες, δόγμα τὸ σεπτόν, στάχυν ἑκατοστεύοντα, τοὺς διασωθέντας, ἐδρέψασθε θεόπται.

Πρεσβειῶν τῇ δρεπάνῃ, ἐπικαθάρατε, τὰ ζιζάνια πάντα, τῆς διανοίας μου, θεῖοι γεωργοί, τοῦ Σωτῆρος Ἀπόστολοι, ὅπως σωτηρίας, καρποφορήσω στάχυν.

Τοῦ ἐχθροῦ τὴν κακίαν, κατακοιμήσαντες, ἐκοιμήθητε ὕπνον, δίκαιοις πρέποντα, ἄγρυπνοι ἡμῶν, πρεσβευταὶ χρηματίζοντες, μαθηταὶ τοῦ Λόγου, Ἀπόστολοι θεόπται.

Θεοτοκίον.

Τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, ῥῦσαί με Κύριε, Προφητῶν καὶ Μαρτύρων, καὶ Ἀποστόλων σου, καὶ τῆς ἐν γαστρὶ, χωρησάσης ἀρρήτως σε, Κόρης ἀπειράνδρου, πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις.

Κανῶν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Οἱ ὄσιοί σου παῖδες.

Ἐν ὕψει πολιτείας φαινοτάτης, ἀναδραμῶν ὠφθης γνώριμος, τῇ οἰκουμένη θαυματουργίαις, θεοφόρε ποικίλαις, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει Νικόλαε.

Χαρίτωσον ἐνθέως ἐπαγρυπνοῦντας, τοὺς σὲ τιμῶντας Νικόλαε· καὶ κατακοίμισον τὴν κακίαν, ἐχθραινόντων ἀνθρώπων, ἡμῖν ἐπεμβαινόντων μακάριε.

Ὁ πάσας τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου, σθένει συντρίψας τοῦ Πνεύματος, ἐκ τούτων ῥῦσαί με σαῖς πρεσβείαις, κυβερνῶν τὴν ζωὴν μου, θεόφρον Ἱεράρχα Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Ἕμνουμέν σε Παρθένε Θεοκυῆτορ, δι' ἧς ἀρὰ ἀπεστείρωται, καὶ εὐλογία πᾶσιν ἐπῆλθε, τοῖς εἰδόσι σε μόνῃν, Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἄνανδρον.

Ἦδη θ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ
- » Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε
- » ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγα-
- » λύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς, σὲ μακα-
- » ρίζομεν.

Τροπάρια.

Θεὸν ἀνθρώποις προσομιλήσαντα, καὶ τὸ θνητὸν ἐνώσει ἀσυγχύτῳ
θεώσαντα, εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον κηρύξαντες, πάντας ἀθέου πλάνης,
ἤλευθερώσατε· ὅθεν μακαρίζεσθε αἰεὶ, θεῖοι Ἀπόστολοι.

Χριστοῦ τὸ πάθος ἐξεικονίζοντες, διὰ παθῶν τοῦ σώματος ποικίλων
Ἀπόστολοι, τῆς σαρκὸς μου τὰ πάθη νεκρώσατε, καὶ τὴν ἐξασθενοῦσαν, καὶ
κινδυνεύουσαν, καὶ νενεκρωμένην μου ψυχὴν, ζωοποιήσατε.

Ὁδὸς γενοῦ μοι καθοδηγοῦσά με, πρὸς ἀπλανῆ ὁδὸν τῶν ἐντολῶν σου
Φιλάνθρωπε, ἀμαρτίας πεσόντι εἰς βάραθρα, καὶ περιπλανωμένῳ, καὶ
ἀποκλίναντι, ἐπὶ τὰς ὁδοὺς τὰς πονηράς, καὶ κινδυνεύοντι.

Θεοτοκίον.

Χοροὶ Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων τε, Ἐξουσιῶν Δυνάμεις καὶ Ἀρχαὶ Κυριότητες,
Χερουβείμ καὶ Σεραφεῖμ καὶ Θρόνοι Χριστέ, δῆμος τῶν Ἀποστόλων, σὺν τῇ
Τεκούσῃ σε, μόνε δυσωποῦσι Βασιλεῦ· Σῶσον τοὺς δούλους σου.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Ἦ τὸ Χαῖρε δι' Ἀγγέλου.

Ἱερέων καλλονὴ θαυμάτων βρύσις, ἐκδυσώπει Θεὸν τὸν φιλάνθρωπον,
ἀμαρτημάτων εὐρεῖν ἡμᾶς ἄφεςιν.

Ὡσπερ πάλαι τοὺς δεσμώτας ἐλυτρώσω, τοῦ θανάτου ἡμᾶς οὕτω λύτρωσαι,
πειρατηρίων τοῦ βίου Νικόλαε.

Σὺ ἐν Μύροις τῆς Λυκίας τεθαμμένος, μύρα βρύεις πάντοτε Νικόλαε, τὴν
δυσωδίαν τῶν παθῶν διώκοντα.

Ἦ τοῦ Κτίστου παρουσία ἐπὶ θύραις· μὴ ἀμέλει ψυχὴ ἀλλὰ βόησον· Ταῖς
Νικολάου εὐχαῖς Χριστέ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Φῶς τεκοῦσα τῆς καρδίας μου τὰς κόρας, ἀβλεπτούσας Πανύμνητε φώτισον,
ἵνα ὑμνῶ σε διὰ σοῦ σωζόμενος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν. Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Ἀποστολικά.

Ποτὲ οἱ Μαθηταί σου Χριστέ, ἐν πλοίῳ χειμαζόμενοι, ἀνεβόων· Διδάσκαλε
σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα· καὶ νῦν ἡμεῖς κραυγάζομεν· Φιλάνθρωπε Σωτήρ
ἡμῶν, ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν, ἡμῶν δεόμεθα.

Στίχ.\|Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτὶ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα καὶ
εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν
ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν ὧν εἶδομεν κακά· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ
ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι κατέλαβον, ποτὲ μὲν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης διὰ δικτύων,
ποτὲ δὲ τὸ ὕψος τῆς Βασιλείας διὰ δογμάτων· καὶ τῇ μὲν τέχνῃ, τὸν
ἀκατάληπτον βυθὸν ἠρεύνησαν, τῇ δὲ πίστει, τὸν ἀπερίγραπτόν σου κόλπον
ἔφθασαν, καὶ τῷ κόσμῳ ἐκήρυξαν τὸν ἄχρονον Υἱόν σου· αὐτῶν ταῖς
παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ.\|Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν
χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν
κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἁγίους ἐθαυμάστωσε, καὶ Ἁγίας ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἀγαλλιᾶσθε καὶ
εὐφραίνεσθε, πάντες οἱ δοῦλοι αὐτοῦ· ὑμῖν γὰρ ἠτοίμασε τὸν στέφανον, καὶ
τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ, ἀλλ' αἰτοῦμεν, καὶ ἡμῶν μὴ ἐπιλάθησθε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Μεγάλων χαρισμάτων ἀγνή, Παρθένε θεομήτορ σεμνή, ἠξιώθης ὅτι ἔτεκες
σαρκί, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Μνήσθητί μου, ὁ Θεὸς ὁ Σωτήρ μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου, καὶ
σῶσόν με, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Ὡς νεφέλαι, ἐπωμβρήσατε τὸ ὕδωρ, ἐν τῷ κόσμῳ

τῆς ἐνθέου γνώσεως, πεφωτισμένοι, Κυρίου Ἀπόστολοι.

Ὡς ἀκτῖνες, μυστικαὶ διαδραμόντες, εἰς τὸν κόσμον Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, ἀνθρώπων γένος, πίστει ἐφωτίσατε.

Μαρτυρικόν.

Τῶν βασάνων, τῷ πυρὶ προσομιλοῦντες, θείαν δρόσον ὑμᾶς ἀναψύχουσαν, παρὰ Κυρίου, ἐδέξασθε Μάρτυρες.

Δόξα.

Τὴν ἁγίαν, καὶ σεπτήν πιστοὶ Τριάδα, προσκυνοῦντες συμφώνως βοήσωμεν· Τῶν Ἀποστόλων, λιταῖς σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ τεκοῦσα, διὰ λόγου ὑπὲρ λόγον, Θεοτόκε Πατρὶ τὸν συνάναρχον, αὐτὸν δυσώπει, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ Σταυρώσιμα.

Ἦχος πλ. β´. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Μακρόθυμε Φιλάνθρωπε, Θεέ μου Πολυέλεε, καὶ Οἰκτίρμον πῶς ὑπήνεγκας σφαγὴν, καὶ νέκρωσιν ἐν ξύλῳ, ὑπὲρ ἀνθρώπων γένους; δοξολοῦμέν σου τὸ εὔσπλαγχνον.

Ῥαπίσματα ὑπήνεγκας, καὶ σταύρωσιν Μακρόθυμε, καὶ ὄνειδη θέλων πάντας ἐκ χειρός, λυτρώσασθαι τοῦ πλάνου, ὁ μόνος ζωοδότης, καὶ πάντα φέρεις ὑπεράγαθε.

Ἀνήλθες ὁ Ποιμὴν ἐν Σταυρῷ, καὶ ἔτεινας τὰς χεῖρας βοῶν· Δεῦτε πρὸς με καὶ φωτίσθητε βροτοί, οἱ πλάνη σκοτισθέντες· ἐγὼ γὰρ φῶς ὑπάρχω. Δόξα σοι μόνε Φωτοπάροχε.

Ἔτερα Στιχηρά, τῆς Θεοτόκου.

Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Κατακαμπτομένην δυσφορωτάτῳ, βάρει τὴν ψυχὴν μου, τῷ τῶν παισμάτων, καὶ κατασυγκύπτουσαν, ἀνόρθωσον Παρθένε· σὺ γὰρ τὸν τοὺς κατέρραγμένους, ἀνορθοῦντα Σωτῆρα, ἔχεις πειθόμενον εὐκόλως, μητρικῇ παρρησίᾳ· καὶ διάρρηξον σῆ μεσιτεία, τῆς ἁμαρτίας τὸ χειρόγραφον δέομαι, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Τὸν κατεγνωσμένον ταῖς ἁμαρτίαις, καὶ ἐσπιλω-

μένον ταῖς ἀνομίαις, τὸν καταφρονήσαντα, Θεοῦ

τῶν προσταγμάτων, ἴδε καὶ μὴ με ἀπορρίψης, ἀπὸ

τοῦ σοῦ προσώπου· σὺ γὰρ ὑπάρχεις Θεοτόκε, ἐλπίς μου καὶ προστάτις· διὸ πρόσχες μου σαῖς ἰκεσίαις, ἀπὸ πάσης με κηλίδος καθάρισον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἄνοιξόν μοι θύραν τῆς μετανοίας· δός μοι Παναγία πηγὴν δακρύων, παράσχου κατάνυξιν, καὶ σὺφρονα καρδίαν· σὲ γὰρ βεβαίαν προστασίαν, ἐπιγράφομαι μόνην· πᾶσαν ἐπὶ σὲ προσδοκίαν, τὴν ἐμὴν ἀναφέρω· μὴ ἀπώση με κατησχυμένον, ἀλλὰ προσδέχου καὶ διάσωσον Δέσποινα, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ὅρῳσά σε ἡ Πάναγνος, ἐν ξύλῳ καθηλούμενον, ἀνεβόα· ὦ Υἱέ μου καὶ Θεέ, τί τὸ παράδοξόν σου, καὶ ἄκουσμα τὸ ξένον, ὃ ὑπομένεις δι' οἶκτον πολύν;

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν.

Στίχ. Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν ἤξει ἡ βοήθειά μου.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Σταυρώσιμα.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀντίληψις, ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν σταυρωθέντα, σαρκὶ Θεὸν ὑμνοῦμεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε, Παράδεισον ἤνοιξε, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν σταυρωθέντα, σαρκὶ Θεὸν ὑμνοῦμεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβεΐαις, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τριήμερος ἀνάστης Χριστέ.

Παρίστατο τῷ ξύλῳ ποτέ, καιρῷ τῷ τῆς σταυρώσεως, ἡ Παρθένος σὺν παρθένῳ Μαθητῇ, καὶ κλαίουσα ἐβόα· Οἴμοι πῶς πάσχεις πάντων, Χριστέ ὑπάρχων ἢ ἀπάθεια!

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΠΡΩΪ

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Σταυρώσιμα. ᾠχος πλ. β΄.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ, τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθησαν τοῦ θανάτου Κύριε· ὄν γὰρ κατέπιε πόθῳ ὁ ἄδης, ἀπέλυσε τρόμῳ. ᾠδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε Υἱὲ Θεοῦ· ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε κατέκρινάν σε Ἰουδαῖοι θανάτῳ, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων· οἱ τὴν Ἐρυθρὰν ῥάβδῳ πεζεύσαντες, Σταυρῷ σε προσήλωσαν· καὶ οἱ ἐκ πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολὴν σοι προσήνεγκαν· ἀλλ' ἐκὼν ὑπέμεινας, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή.

Ἡ μόνη ἄμωμος ἀμνάς, Θεοτόκε Παρθένε, τὸν ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν, σαρκωθέντα ὀρώσα, κρεμάμενον ἐθελουσίως ἐν Σταυρῷ, ἐκραύγαζες Κόρη ἐν δάκρυσιν πικροῖς· Υἱέ μου ἀνεξίκακε, ὕμνῳ σου τὴν φρικτὴν, πᾶσαν οἰκονομίαν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Σταυρώσιμα.

Σήμερον τὸ προφητικόν, πεπλήρωται λόγιον· ἴδου γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε· καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνε Φιλάνθρωπε.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε ἡγίασται· ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἰάματα, τοῖς ἀσθενοῦσιν ἐν ἁμαρτίαις· δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή.

Παρισταμένη τῷ Σταυρῷ, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ, τοῦ ἄνευ πάθους ἐξ αὐτῆς, ὑπὲρ νοῦν σαρκωθέντος, ἐκραύγαζε δακρυρροοῦσα μητρικῶς· Οὐ φέρω σε νεκρὸν κρεμáμενον ὄραν, πνοὴν τὸν παρεχόμενον, τοῖς ζῶσιν ἐπὶ γῆς, ὦ Υἱὲ καὶ Θεέ μου.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Σταυρώσιμον. Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή.

Σταυρὲ δαιμόνων ὀλετήρ, ἰατρὲ τῶν νοσοῦντων, ἰσχύς καὶ φύλαξ τῶν πιστῶν, βασιλέων τὸ νίκος, τὸ καύχημα τῶν Ὁρθοδόξων ἀληθῶς, τὸ στήριγμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, γενοῦ ἡμῖν ἀσφάλεια, καὶ τεῖχος καὶ φρουρός, ξύλον εὐλογημένον.

Μαρτυρικόν.

Φῶς δικαίοις διὰ παντός· οἱ γὰρ Ἅγιοι ἐν σοὶ φωτισθέντες, καταλάμπουσιν αἰεὶ ὡς φωστῆρες, λύχνον ἀσεβῶν σβέσαντες· ὧν ταῖς εὐχαῖς Σωτῆρ ἡμῶν, σὺ φωτιεῖς λύχνον μου Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου, μὴ ἐγκαταλίπης με· ἀνθρωπίνῃ προστασίᾳ, μὴ καταπιστεύσης με, ἀλλ' αὐτὴ ἀντιλαβοῦ, καὶ ἐλέησόν με.

Κανὼν Σταυρώσιμος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς, ἄνευ τῶν Σταυροθεοτοκίων τῆς α' ἕως καὶ τῆς στ' ὠδῆς·

Πάθος τὸ σεπτὸν αἰνέσω τοῦ Δεσπότη. Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β'. Ὤδῆ α'. Ὁ Εἰρμός.

- » Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα πάλαι, διώκτην
- » τύραννον, ὑπὸ γῆν ἔκρυψαν, τῶν σεσωσμένων οἱ
- » παῖδες· ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ νεάνιδες, τῷ Κυρίῳ ἄσω-
- » μεν· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τροπάρια.

Πάθει σου τιμίῳ, τὴν ἀτιμασθεῖσαν, φύσιν ἐτίμησας, τῆς ἀνθρωπότητος· διὸ τιμῶντές σε φόβῳ, μεγαλύνομεν τὸ κράτος σου, καὶ πιστῶς δοξάζομεν, δεδοξασμένε Κύριε.

Αἷματί σου Λόγε, αἱμάτων ἀδίκων, χύσιν ἀνέστειλας, καὶ ἀπεκάθηρας, ρύπου κακίας τὴν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων Παντοδύναμε· διὸ σὲ δοξάζομεν, σωζόμενοι τῷ πάθει σου.

Μαρτυρικά.

Θήρας αίμοβόρους, ένίκησεν ὄντως, ἡ άξιέπαινος, Μαρτύρων ένστασις·
πυρός ύπέταξε φύσιν, ὄροσισμῶ ένθέου χάριτος· καὶ σφοδρὸν κλυδώνιον,
πολυθειΐας ἔπαυσεν.

Ὅμβροις τῶν αἱμάτων, ὄμβρήματα πλάνης, άποξηράναντες, ὄμβρους ίάσεων,
άποχετεύετε κόσμῳ, καὶ φλογμὸν παθῶν διώκετε, άληθείας Μάρτυρες·
έντεϋθεν μακαρίζεσθε.

Σταυροθεοτοκίον.

Κάλλος έν τῷ πάσχειν, Ὡραΐον έν κάλλει, οὐδ' εἶδος ἔχοντα, ἡ άπειρόγαμος,
κατανοοῦσά σε Κόρη, τῶν πιστῶν τὸ ἔγκαλλώπισμα, μητρικῶς ὠλόλυζε, καὶ
πόθῳ σε ἔδόξαζε.

Κανῶν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ άκροστιχίς κατ' Ἀλφάβητον·

Εἶρμὸς ὁ αὐτός.

Ἄχραντε Παρθένε, Κεχαριτωμένη, Μαρία ένδοξε, τῆς χαρᾶς πρόξενε, τοὺς
ύμνητάς σου ένθέως, θείαις χάρισι χαρίτῳσον, ὅπως χαριστήριον, ὠδὴν σοὶ
άναπέμψωμεν.

Βαβαὶ Θεομητορ, τῶν σῶν μυστηρίων! τῶν ποιημάτων γάρ, ἔδειχθης
Δέσποινα, ὄν οὐ τολμᾶ άτενίσαι, τῶν Ἀγγέλων τὰ στρατεύματα, έν άγκάλαις
φέρουσα· διό σε μακαρίζομεν.

Γένος βροτῶν ἅπαν, φθορᾶ τοῦ θανάτου, καταδεδίκασται, τῇ τῆς προμήτορος,
άπογεύσει τοῦ ξύλου· διὰ σοῦ δὲ άνακέκληται, ὡς ζωὴν τεκούσης σου, Ἄγνη
τὴν άδιάφθορον.

Ἦδη γ'. Ὁ Εἶρμός.

» Σὲ τὸν ἐπὶ ὕδάτων, κρεμάσαντα πᾶσαν τὴν γῆν

» άσχέτως, ἡ κτίσις κατιδοῦσα, έν τῷ Κρανίῳ κρε-

» μάμενον, θάμβει πολλῶ συνέιχετο· Οὐκ ἔστιν ἄ-

» γιος, πλήν σου Κύριε κραυγάζουσα.

Τροπάρια.

Σὲ τὸν ἐπὶ ὕδάτων, κρεμάσαντα πᾶσαν τὴν γῆν άσχέτως, έν ξύλῳ ὕψωθέντα,
καὶ τὴν πλευρὰν ὄρυπτόμενον, κατανοῶν ὁ ἥλιος, συνεσκοτίζετο, πάντων
φωτισμὸν γινώσκων σε.

Τέτρωταί σου τοῖς ἡλοῖς, μακρόθυμε ὁ Παραδείσω πάλαι, τρώσας Ἀδὰμ
κακοῦργος, καὶ πληγωθεὶς ἀνιάτρευτος, εἰς τὸν αἰῶνα ἔμεινε, πιστοὶ δὲ
εὖρομεν, πάντων τῶν τραυμάτων ἴασιν.

Μαρτυρικά.

Ὅτε χορὸς Ἀγγέλων, ἔώρακε Μαρτύρων τὰς ἀγέλας, ὑπὲρ Ἀμνοῦ τυθέντος,
συγκοπτομένας ἐθαύμαζε, πῶς δυσμενεῖς οἱ ἔνυλοι, ἀύλους ἔτρεπον, νίκης
στέφος κομιζόμενοι.

Σθένος ἐνδεδυμένοι, οἱ Ἅγιοι τοῦ ἐν ἰσχύι μόνου, τὰ πάντα δυναμοῦντος, τῷ
δυσμενεῖ συνεπλέκοντο, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνίσχυρον, ἐπάτουν δύναμιν, στέφος
ἐκ Θεοῦ δεχόμενοι.

Σταυροθεοτόκιον.

Σὺ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, ὡς ἔβλεπας πιρωσκόμενον λόγχῃ, ἐτρώθης τὴν
καρδίαν, ὑπεραγία Πανάμωμε, καὶ θαμβουμένη ἔλεγες· Τί σοι ἀπέδωκε,
Τέκνον δῆμος ὁ παράνομος;

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Δόλω με δελεάσας, θεώσεως ἐχθρὸς τῷ πόθῳ πάλαι, ἐξ Ἐδὲμ Θεομητορ, εἰς
γῆν ἐρπύσας συνέτριψεν· ἀλλ' ὁ Χριστὸς οἰκτεῖρας με, ἐκ τῆς νηδύος σου,
σάρκα προσλαβὼν ἀνέπλασεν.

Ἐλύθη ἡ τῆς κατάρας, τῆς ἐκπαλαι ἡ δίκη Θεομητορ, ἐν τῇ σῆ μεσιτείᾳ·
ἐπιφανεῖς γάρ σοι Κύριος, πᾶσιν ἀφθόνως ἔβλυσεν, ὡς ὑπεράγαθος, πᾶσαν
εὐλογίαν Πάναγνε.

Ζωῆς ὠράθης πύλη, προφήτῃ πρὶν Ἰεζεκιὴλ Κόρη, ἦν ὁ Κύριος μόνος,
σεσαρκωμένος διώδευσε, καὶ κεκλεισμένην πάλιν σε, Ἀγνή τετήρηκεν, ὡς
αὐτὸς οἶδεν ὁ Ὑψιστος.

Ῥδὴ δ' Ὁ Εἰρμός.

- » Τὴν ἐν σταυρῷ σου θεῖαν κένωσιν, προορῶν
- » Ἀββακούμ, ἐξεστηκῶς ἐβόα· Σὺ δυναστῶν διέ-
- » κοψας, κράτος Ἀγαθέ, ὁμιλῶν τοῖς ἐν ᾄδῃ, ὡς
- » παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Ἐκτεταμένης χειρὸς Κύριε, τὴν ὀρμὴν ἀναιρῶν, πρὸς τὴν τοῦ ξύλου βρῶσιν, χεῖρας ἐν ξύλῳ Δέσποτα, τείνεις βουλευθεῖς, ἐκ πλευρᾶς ἀποστάζων, δεσμώταις ἄφεςιν.

Παθεῖν ἠνέσχου Ὑπεράγαθε, ὅπως λύσης ἡμᾶς, παθῶν τῆς ἀλογίας· χολῆς ἐγεύσω βρύων μοι, θεῖον γλυκασμόν· ἐνεκρώθης ζωὴν μοι, παρέχων Δέσποτα.

Μαρτυρικά.

Τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγαπήσεως, ἐν ψυχῇ λογικῇ, προσφέροντες ἐμφρόνως, πῦρ ἀνομούντων ἔσβεσαν, καὶ φωτιστικά, οἱ Χριστοῦ Ἄθλοφόροι, λαμπάδες ὤφθησαν.

Οἱ θεῖοι φίλοι τοῦ παντάνακτος, σαρκικῆς ἑαυ-

τούς, χωρίσαντες φιλίας, πρὸς ἅπασαν ἐχώρησαν, βάσανον στερρώως, καὶ νικήσαντες δόξη, ἐστεφανώθησαν.

Σταυροθεοτόκιον.

Ἐκτός σε πάθους ἀπεκύησα, καὶ πῶς βλέπω σε νῦν, πάθει προσομιλοῦντα; πῶς φέρεις τοῦτο ἔκραζεν, ἄναρχε Υἱέ, ἡ Παρθένος; δοξάζω σου τὸ μακρόθυμον.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἡ ἐκλεκτὴ τε καὶ ὑπέρτιμος, ἐκ πασῶν γενεῶν, ἀναφανεῖσα μόνη, ἡ ἀρεταῖς ἐκλάμπασα, Ἄχραντε σεμνή, τοὺς σε ὑμνολογοῦντας, αἴγλη σου λάμπρυνον.

Θεὸν σαρκὶ Παρθένε τέτοκας, ἐξ ἀγνῶν σου Σε-

μνή, αἱμάτων Θεομήτορ, Σωτῆρα τὸν λυτρούμενον, πάντας ἐκ δεινῶν, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Κόρη, θεοχαρίτωτε.

Ἱερουργεῖ τῷ θείῳ τόκῳ σου, Θεοτόκε ἀγνή, ἡ τῶν αὐλῶν φύσις, καὶ τῶν βροτῶν τὸ σύστημα, πόθῳ σε ὑμνεῖ· ἀλλὰ σοῦ τῆ ἐλλάμπει, ἡμᾶς καταύγασον.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Πρὸς σε ὀρθρίζω, τὸν δι' εὐσπλαγχνίαν, σεαυτὸν

» τῷ πεσόντι, κενώσαντα ἀτρέπτως, καὶ μέχρι παθῶν,

» ἀπαθῶς ὑποκύψαντα, Λόγε Θεοῦ· Τὴν εἰρήνην πα-

» ράσχου μοι Φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Νεκρὸς ὄρασαι, ἐπὶ τοῦ Κρανίου, ὁ νεκρῶσας τὸν ἄδην, τῷ πάθει τῆς σαρκός σου, καὶ εἶδος Χριστέ, οὐδὲ κάλλος σὺ εἶχες, κρεμάμενος, καλλωπίσαι με θέλων ὡς φιλάνθρωπος.

Ἄδὰμ τοῦ πρώτου, ἐξηλῶσαι θέλων, ἐμπαθεῖς διαθέσεις, τοῖς ἥλοις προσηλοῦσαι, καὶ λόγχη τρωθεῖς, τὴν φλογίνην ῥομφαίαν, κωλύεις Χριστέ, τοῦ κωλύειν τὴν εἴσοδον τοῖς δούλοις σου.

Μαρτυρικά.

Ἰχνηλατοῦντες, πάθη τοῦ Δεσπότη, οἱ χοροὶ τῶν Μαρτύρων, ἐν ξύλῳ ἀναρτῶνται, καὶ χεῖρας ὁμοῦ, ἀφαιροῦνται καὶ πόδας, πρὸς τρίβον σεπτοῦ, μαρτυρίου ἐνθέως ἰθυνόμενοι.

Νοῖ τελείῳ, νοῦν τὸν ἀλαζόνα, ἐπαιρόμενον θράσει καθείλετε τελείως, ταπεινωθέντες, ἐν μιμήσει τοῦ πάντας, ὑψώσαντος, ταπεινώσει καρδίας Χριστομάρτυρες.

Σταυροθεοτόκιον.

Ἐκ ρίζης Κόρη, Ἰεσσαὶ βλαστάνεις, καὶ ὡς ἄνθος προσφέρεις, τὸν φυτουργὸν τοῦ κόσμου, παραφυάδας, ξηράναντα θείῳ φυτῷ, τοῦ Σταυροῦ, ὃν σαρκὶ κατεδέξατο ὡς εὔσπλαγχνος.

Κανῶν τῆς Θεοτόκου.

Θεοφανείας σου Χριστέ.

Κλίμαξ φανεῖσα τυπικῶς, τῷ Ἰακώβ πρὸς ὕψος ἐπηρμένη, τοῦ σοῦ Θεονύμφευτε ὑπέφηνε, τοκετοῦ τὸ ὄντως ἐξάισιον· διὰ σοῦ γὰρ ὄντως Θεός, ἡμῖν ὠμίλησε συγκαταβάσει, τῇ θείᾳ καὶ πρὸς ζωὴν, πάλιν ἐπανήγαγε.

Λελυτρωμένοι διὰ σοῦ, τῆς μητρικῆς λύπης Θεοκυῆτορ, θυμηδίας ἔμπλεοι γεγόναμεν, εὐφροσύνην πᾶσι κηήσασα, καὶ παγκόσμιον χαρμονήν· διὸ Πανύμνητε τοὺς σοὺς ὑμνολόγους, κινδύνων ταῖς σαῖς πρεσβείαις, διαφύλαξον.

Μυσταγωγούμενος τὴν σὴν, θεοπτικῶς ὁ Μωϋσῆς εἰκόνα, προεώρα βάτον ἀκατάφλεκτον, τῷ πυρὶ Παρθένε Πανάμωμε· ἐν σοὶ γὰρ ὁ Πλαστοουργός, οἰκήσας οὐκ ἔφλεξέ σε τὴν ἀνωτέραν, ἀπάντων τῶν ποιημάτων, Θεονύμφευτε.

Ἰδοὺ σὺ· Ὁ Εἰρμός.

» Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στέρνοις κητώοις

» Ἰωνᾶς· σοῦ γὰρ τὸν τύπον φέρων, τοῦ παθόντος

- » καὶ ταφῆ δοθέντος, ὡς ἐκ θαλάμου τοῦ θηρὸς
- » ἀνέθορε, προσεφώνει δὲ τῇ κουστωδίᾳ· Οἱ φυλασ-
- » σόμενοι μάταια καὶ ψευδῆ, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατε-
- » λίπετε.

Τροπάρια.

Ἐναλλάπτων, χεῖρας προετύπου, πάλαι Ἰακῶβ τὸν Σταυρόν, ἐπευλογῶν τοὺς παῖδας· ὅθεν Ὑψιστε ἐν τούτῳ βαίνων, ἀρᾶς τῆς πάλαι λύεις τὸ ἀνθρώπινον, καὶ πηγάζεις νῦν τὴν εὐλογίαν, τοῖς εὐλογοῦσί σε μόνε εὐλογητέ, καὶ Δημιουργὲ καὶ Ὑπεράγαθε.

Σοῦ τὸ πάθος, προτυπῶν ὁ μέγας, Λόγε Μωϋσῆς ἀνουσοῖ, χαλκοῦν τὸν ὄφιν πάλαι, ἐξαιρούμενον τοὺς καθορῶντας, τοῦ ἰοβόλου δῆγματος τῶν ὄφειων· καὶ γὰρ Δέσποτα σοῦ σταυρωθέντος, βλάβης τοῦ ὄφειως ἅπαντες οἱ πιστοί, τοῦ θεοστυγοῦς ἀπελυτρώθημεν.

Μαρτυρικά.

Ὡσπερ ἄλλου, πάσχοντος οἱ θεῖοι, πάλαι καὶ σεπτοὶ Ἀθληταί, διέκειντο ἀθλοῦντες, προορώμενοι τὰς ἀντιδόσεις, τὰς αἰωνίους καὶ τὴν ἀγαλλίασιν. Ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν Χριστὲ Οἰκτίρμον, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε λύτρωσαι πειρασμῶν, καὶ ἁμαρτιῶν καὶ περιστάσεων.

Τοὺς χειμάρρους, ἔπαυσαν τῆς πλάνης, ρεῖθροις αἱμάτων οἱ σεπτοί, καὶ θεῖοι Ἀθλοφόροι, καὶ πηγαὶ πιστοῖς θεογνωσίας, βλύζουσαι ὕδωρ ὄντως ἀνεδείχθησαν. Ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὄμβρησον ἄφεισιν ἅπασιν καὶ ζωὴν, καὶ τὸν ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ποιμένα, πάντων καὶ Δεσπότην, ξύλω ὀρώσα ἡ Ἀμνάς, ἐναπηρωρημένον, θρηνωδοῦσα μητρικῶς ἐβόα· Τί τοῦτο τέκνον τὸ καινὸν μυστήριον; πῶς ἀθάνατος τὸ κατ' οὐσίαν, ὑπάρχων θάνατον δέδεξαι τοὺς βροτούς, θέλων ἐκ φθορᾶς ἀπολυτρώσασθαι;

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Νομικοὶ σε, τύποι Θεοτόκε, καὶ αἱ προρρήσεις σαφῶς, τῶν Προφητῶν ἐδήλουν, τεξομένην τὸν τοῦ κόσμου ῥύσπην, καὶ εὐεργέτην ἀπάσης τῆς κτίσεως, τὸν πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως, εὐεργετήσαντα τοὺς πίστει τε καὶ στοργῇ, Δέσποινα ἀγνή δοξολογοῦν-

τάς σε.

Ξενωθέντας, πάλαι ἐξ ἀπάτης, τοῦ ἀνθρωποκτό-

νου ἐχθροῦ, Θεοῦ τοὺς πρωτοπλάστους, τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου μόνη, Θεογεννήτορ αὔθις ἐπανά-γαγες, πρὸς Παράδεισον ἀποτεκοῦσα, Σωτήρα Κύριον σταύρωσιν καὶ ταφήν, θεία ἐξουσία ὑπομεί-

ναντα.

Ὁ βουλήσει, θεία καὶ δυνάμει, δημιουργικῆ ἑαυτοῦ, τὰ πάντα ἐκ μὴ ὄντων, συστησάμενος Ἄγνη προῆλθεν, ἐκ σῆς νηδύος καὶ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, καὶ τοὺς ἐν σκότει τῆς ἀγνοίας, τὸ πρὶν ὑπάρχοντας λάμψεσι θεϊκαῖς, Δέσποινα ἀγνή φαιδρῶς κατηύγασεν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἄφραστον θαῦμα! ὁ ἐν καμίνῳ ῥυσάμενος, τοὺς
- » ὀσίους παῖδας ἐκ φλογός, ἐν τάφῳ νεκρός, ἄπνους
- » κατατίθεται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων·
- » Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Ὅτε Σταυρῶ σε, δῆμος Ἑβραίων κατέκρινε, θεωροῦσα ἔφριξεν ἡ γῆ, ἥλιος τὸ φῶς, τὸ ἴδιον ἔπαυσε, καὶ οἱ ἐν σκότει φῶς εἶδον μελωδοῦντες· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἦβριν ὑπέστης, καλάμῳ Σῶτερ τυπτόμενος, καὶ ἀκάνθαις οἷα βασιλεύς, βουλήσει Χριστέ, ὁ Θεὸς στεφόμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μαρτυρικά.

Δεσμείσθε πᾶσαν, τοῦ διαβόλου Πανεύφημοι, τὴν ἀπάτην λύοντες σαφῶς· φέρετε ποινάς, καὶ θάνατον ἄδικον, ζωὴν ποθοῦντες τὴν ἄνω καὶ βοῶντες· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἔστητε μέσον, φλογός πανεύφημοι Μάρτυρες, τὴν ἀπάτην φλέγοντες σαφῶς, καὶ τῷ δροσισμῷ, τῆς ἐνθέου χάριτος, μὴ φλογισθέντες βοᾶτε μελωδοῦντες· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σταυροθεοτοκίον.

Σταυροῦσαι θέλων, ἡ Θεοτόκος ἐκραύγαζε, καὶ ὀρῶσα ἄναρχε Υἱέ, λύπη τὴν ψυχὴν, νῦν καταβαπτίζομαι· θνήσκεις παρέχων ζωὴν τοῖς μελωδοῦσι· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Πεποικιλμένην, σὲ κεκτημένην διάχρυσον, Θεομήτορ κόσμον εὐπρεπή, ἔστερξεν ὁ σός, Υἱός τε καὶ Κύριος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν σοὶ βοώντων· Ὁ καρπός σου, Ἄγνη εὐλογημένος.

Ῥόδον ἐν μέσῳ, τῶν ἀκανθῶν εὐρῶν Ἄχραντε, ὁ Δεσπότης ἐπλησεν ἡμᾶς, ὁσμαῖς σου τερπναῖς, χαρίτων τοῦ Πνεύματος, τοὺς ἐκβοῶντας αὐτῷ ἐν κατανύξει· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σύμβολα πάντες, θεῖοι Προφῆται θεώμενοι, τοῦ σοῦ θεοῦ τόκου εὐκλεῶς, ἐβόων Ἄγνη· Ὁ Θεὸς ἐλεύσεται, ἐκ τῆς Παρθένου τοῦ σῶσαι τοὺς βοῶντας· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἔκστηθι φρίπτων οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν, τὰ
- » θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν
- » ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὄν
- » παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερ-
- » υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Πίνεις ποτήριον Χριστέ, ὃ ἐπεθύμησας, διὰ πάθους τοῦ Σταυροῦ, πηγὰς μοι προχέων ἀφέσεως, ἐκ ζωηφόρου πλευρᾶς, τῷ διὰ πλευρᾶς θανατωθέντι· διόπερ ἀνυμνῶ σε· ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅτε σε ἄνομος λαός, μέσον κατέκρινε, σταυρωθῆναι Ἰησοῦ, ἀνόμων ζωοδότα Κύριε, διεδονήθη ἡ γῆ, καὶ πάντες ἀνέμελπον ἐν φόβῳ· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μαρτυρικά.

Τίμιος ἔναντι Θεοῦ, ὑμῶν ὁ θάνατος, ἀπεφάνθη Ἀθληταί· πολλοῖς γὰρ ὀμιλοῦντες πάθει, πάθους σεπτοῦ κοινωνοί, βοῶντες ἐδείχθητε ἐμφρόνως· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅντως οὐ σαρκικὰ ὑμῶν, τὰ ὄπλα Μάρτυρες, πρὸς παράταξιν ἐχθρῶν, ἐλπὶς δὲ πίστις καὶ ἀλήθεια· δι' ὧν τυχόντες Θεοῦ, Ἀγγέλων χοροῖς συναριθμεῖσθε, βοῶντες τῷ Δεσπότη· ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἵψιστε ἄναρχε Υἱέ, φέρεις ἐμπτύσματα, καὶ ὄνειδη καὶ Σταυρόν, καλάμῳ παικτικῶς τυπτόμενος, ἢ Θεοτόκος ἐβόα· δοξάζω τὴν σὴν μακροθυμίαν· ἦν παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τῷ θεολήπτῳ Δανιήλ, σὺ προτεθέασαι, ἀλατόμητον ὄρος· ἐκ σοῦ γὰρ Κόρη λίθος τέμνεται, Χριστὸς ὁ μόνος Θεός, Παρθένε ἄνευ χειρὸς ἀνθρώπου· ὄν παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἵμνοις τὸν τόκον σου Ἀγνή, ἀεὶ δοξάζουσιν, οἱ τῶν ἄνω στρατηγοί· καὶ σὲ δὲ Κόρη Ἀειπάρθενε, χαρμονικῶς σὺν ἡμῖν, ὡς Θεομήτορα ἀνυμνοῦσιν· ἦν παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φέγγους σου ταῖς μαρμαρυγαῖς, τοὺς σὲ φρονοῦντας νῦν, Θεοτόκον ἀληθῆ, Μαρία φωταυγεῖς ἀπέργασαι, φωτογεννητορ Ἀγνή· φωτὸς γὰρ σκηνὴ ὥφθης Παρθένε, τοῖς πίστει σοι βοῶσι· Χαῖρε εὐλογημένη, καὶ δεδοξασμένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδη θ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Μὴ ἐποδύρου μου Μήτηρ, καθορῶσα ἐν τάφῳ, ὄν
- » ἐν γαστρὶ ἄνευ σπορᾶς, συνέλαβες Υἱόν· ἀναστή-
- » σομαι γὰρ καὶ δοξασθήσομαι, καὶ ὑψώσω ἐν δόξῃ,
- » ἀπαύστως ὡς Θεός, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, σὲ
- » μεγαλύνοντας.

Τροπάρια.

Ἵνα τὸν βρώσει φθαρέντα, ἐνηδόνῳ τοῦ ξύλου, μόνε Σωτῆρ ὡς ἀγαθός, λυτρώση τῆς φθορᾶς, σταυρωθῆναι σαρκὶ θανατωθῆναί τε, κατεδέξω· ὑμνοῦμεν, ἀπαύστως Ἰησοῦ, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχίαν, καὶ δυναστείαν σου.

Ἦ πῶς ὑπέστης ὀδύνας, ἐν Σταυρῷ ἠπλωμένος, τῶν ὀδυνῶν τῶν χαλεπῶν, ἐξαίρων με Σωτῆρ! πῶς ἀκάνθας στεφθεῖς πάσας ἀνέσπασας, τῶν παθῶν τὰς ἀκάνθας! πῶς ὄξος ποτισθεῖς, εὐφροσύνης κρατῆρα, ἡμῖν ἐκέρασας!

Μαρτυρικά.

Στενοχωρούμενοι πόνοις, καὶ εἰρκταῖς ὁμιλοῦντες, καὶ μεληδὸν οἱ Ἀθηλαί, τεμνόμενοι δεινῶς, καὶ τροχοῖς ἀπηνῶς κατατεινόμενοι, καὶ βορὰ τοῖς θηρίοις, διδόμενοι Χριστόν, τὸν ἀπάντων Δεσπότην, οὐκ ἐξηρνήσαντο.

Ἡλιακῶν λαμπηδόνων, πλειοτέρως ἐκλάμπει, τῶν Ἀθλητῶν ἢ παμφαῆς, καὶ εὖσημος μνήμη, καὶ ψυχὰς εὐσεβῶν φωτίζει πάντοτε, καὶ διώκει τὸ σκότος, παθῶν καὶ πειρασμῶν, καὶ δαιμόνων σκεδάζει, ζόφον βαθύτατον.

Σταυροθεοτοκίον.

Φέρεις τὸν φέροντα πάντα, καὶ κατέχεις ὡς βρέφος, ἐν ταῖς χερσὶ τὸν ἐκ χειρός, ῥυσάμενον ἡμᾶς, πολεμίου ἐχθροῦ Ἄχραντε Δέσποινα· καὶ ὀρθῶς ἐπὶ ξύλου, ὑψούμενον Σταυροῦ, τὸν ἐκ βόθρου κακίας, βροτοὺς ὑψώσαντα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Χαρᾶς ἡμῖν αἰωνίου, καὶ ζωῆς ἀνεδείχθης, ὑπερφυῶς Θεογεννητορ, πρόξενος Ἄγνη, τὸν Σωτῆρα πάντων κυοφορήσασα, τὸν τῆς γῆς ἐκ προσώπου, πᾶν δάκρυον σαφῶς, ἀφελόντα καὶ πᾶσι, χαρὰν βραβεύσαντα.

Ψάλλων Δαυΐδ σὸς προπάτωρ, κιβωτόν σε προέφη, συμβολικῶς καὶ θείου μάννα, χρυσὴν στάμον, Μωϋσῆς ὁ θεόπτης· καὶ γὰρ ἐχώρησας, τὸν ἐκ κόλποις πατρῷοις, ὑπάρχοντα ἀεὶ, Θεοτόκε· διό σε, ὕμνοις δοξάζομεν.

Ὡς ἀληθῶς ὑπερτέρα, πάσης κτίσεως πέλεις· τὸν γὰρ Θεὸν τῶν ἀπάντων, ἐκύησας σαρκί· διό σε προστάτιν ἔχομεν Δέσποινα, καὶ ἐλπίδα βεβαίαν, καὶ τεῖχος ὀχυρόν, διὰ σοῦ σωτηρίας, τυχεῖν ἐλπίζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Σταυρώσιμα.

Ἐν τῷ Σταυρῷ τὴν ἐλπίδα κέκτημαι, καὶ ἐν αὐτῷ καυχώμενος βοῶ· Φιλάνθρωπε Κύριε, τὴν ἀλαζονεῖαν κατάβαλε, τῶν μὴ ὁμολογούντων σε, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτὸ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν ὧν εἶδομεν κακά· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Οἱ τῷ Σταυρῷ τειχιζόμενοι, τῷ ἐχθρῷ ἀντιπασσόμεθα, μὴ δειλιῶντες τὰς αὐτοῦ, μεθοδεῖας καὶ ἐνέδρας· ὡς γὰρ ὑπερήφανος κατήργηται, καὶ καταπεπτάτηται, τῇ δυνάμει τοῦ ἐν ξύλῳ προσπαγέντος Χριστοῦ.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων σου, πᾶσα ἡ κτίσις ἐορτάζει, οὐρανοὶ ἀγάλλονται, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται, σὺν τοῖς ἀνθρώποις. Αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπάγην μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἐν ξύλῳ καὶ νενέκρωμαι, καὶ ἐν τάφῳ κατετέθην ὡς θνητός· ἀλλ' ὡς Θεὸς ἐν δόξῃ, Μητὲρ ἀγνή Παρθένε, πάλιν ἀνίσταμαι τριήμερος.

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Μνήσθητί μου, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου, καὶ σῶσόν με, ὡς ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Ἵφαπλώσας, τὰς παλάμας ἐπὶ ξύλου, ἠγκαλίσω τὰ ἔθνη ὑμνοῦντά σου, τὴν εὐσπλαγχνίαν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Προσηλώθης, ἐκουσίως ἐπὶ ξύλου, καὶ τὰ κέντρα Χριστὲ τοῦ ἀλάστορος, τῇ σῆ δυνάμει, τελείως ἐξήλειψας.

Μαρτυρικόν.

Ταῖς βασάνοις, ἐντροφῶντες Ἀθλοφόροι, Παραδείσου τρυφῆς ἠξιώθητε, ὑπὲρ τοῦ κόσμου, ἀπαύστως δεόμενοι.

Δόξα.

Ἀπὸ πάσης, ἐξελοῦ ἡμᾶς βασάνου, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ σύνθρονον, Πνεῦμα τὸ θεῖον, τοὺς δούλους σου Κύριε.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Καθορῶσα, σὲ Σταυρῷ ἐφηπλωμένον, ἡ Παρθένος δακρύνουσα ἔστενεν· ἦς ταῖς πρεσβείαις, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ Δεσποτικά.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Ῥῥσαί με γεέννης ἀποκειμένης, ἐξελοῦ πυρός με τοῦ αἰωνίου, Κριτὰ δικαιοτάτε, τὸν κατακεκριμένον· δεῖξον ἐκ ζάλης ἐναντίας, ἀνάλωτόν με Λόγε· τρέμω ὁ τάλας ἐννοῶν μου, τὸ τῶν πταισμάτων πλήθος, καὶ προσπίπτω σοι μετὰ δακρύνων, καὶ συντριβῆς καρδίας μου Φιλάνθρωπε, τὸ σὸν αἰτούμενος ἔλεος.

Τίς ἐμὲ μὴ κλαύσῃ τὸν παραβάντα, ἐντολὴν Δεσπότη δι' ἀκρασίαν; τὸν ἄδην οἰκήσαντα, ἀντὶ τοῦ Παραδείσου; βρώσις γλυκεῖά μοι φανεῖσα, εἰς χολὴν μετετράπη· ξένος τῆς δόξης σου Οἰκίτημον, καὶ Ἀγγέλων ἐδείχθη· ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦντα, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Κύριος, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στιχηρὸν Νεκρώσιμον, ὁμοιον.

Πάντας τοὺς ἐν πίστει κεκοιμημένους, τάξον Ζωοδότα ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν τόποις ἀνέσεως, ἐν σκηναῖς αἰωνίοις, ἔνθα τὸ φῶς τοῦ σοῦ προσώπου, ἀφθόνως καταλάμπει, ὅπου τρυφή καὶ χαρμοσύνη, καὶ εἰρήνη τῶν δικαίων, παριδῶν αὐτῶν τὰ ἐπταισμένα, ἔργῳ καὶ λόγῳ διανοία τε Δέσποτα, διὰ πολλὴν ἀγαθότητα.

Ἔτερα Στιχηρά, Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. β'.

Οἱ μαρτυρήσαντες, διὰ σὲ Χριστέ, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν, καὶ τέλειον ἀπέλαβον, τὸν στέφανον ἐν οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καὶ οὐρανοπολῖται, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν· πρεσβεῖαις Κύριε, καὶ εὐχαῖς αὐτῶν, πάντας ἡμᾶς διαφύλαξον.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν, ὄπλον ἀήττητον· ἔβλεπον γὰρ τὸν προκείμενον θάνατον, ἀλλὰ προβλέποντες τὴν μέλλουσαν ζωὴν, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σὲ ἐνεδυναμοῦντο. Αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Ὁ Θεός, ἀντιλήπτωρ μου εἶ· τὸ ἔλεός σου προφθάσει με.

Στίχ. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός, καὶ ἐκ τῶν ἐπανισταμένων ἐπ' ἐμὲ λύτρωσαί με.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, ἐλέησον ἡμᾶς.

Νεκρώσιμα.

Στίχ.\Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Ἀρχή μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστοουργόν σου γέγονε πρόσταγμα· βουληθεὶς γὰρ ἐξ ἄοράτου τε, καὶ ὀρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θεία σου καὶ ζωοποιῶ ἐμπνεύσει. Διό, Χριστέ, τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων ἀνάπαυσον.

Στίχ.\Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀύλισθήσονται.

Ἄλγος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν, ἢ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις, πάλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφις ἰὸν ἐξηρεύξατο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος, παγγενῆ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Δεσπότης, καθεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδώρησατο· πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φεῖσαι Σωτήρ, καὶ οὓς προσελάβου μετὰ δικαίων ἀνάπαυσον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε Χριστέ, καὶ τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Τῶ ΣΑΒΒΑΤῶ ΠΡΩΪ

ΕΝ Τῶ ΟΡΘΡῶ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα. Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. β΄. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Ἀθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, τυραννικαὶ αἰκίσεις ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας, καὶ ἴσαντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης· ἐξέστησαν τυράννους, καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθεῖλον τὸν βελίαρ, ὁμολογία Χριστοῦ. Ὁ ἐνισχύσας αὐτούς, Κύριε δόξα σοι.

Ἀθλητικὸν ἀγῶνα, ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, παρὰ σοῦ κομισάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας. Δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῶν Ἁγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ κτίσις· διὸ παράσχου ἡμῖν τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα, ἦλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσία βουλή, λάμπας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀδάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχαρήτέ μοι, ὅτι εὐρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμή. Ὁ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας, δόξα σοι.

Ἔτερα Καθίσματα, μετὰ τὸν Ἄμωμον.

Μαρτυρικόν.

Φῶς δικαίους διὰ παντός· οἱ γὰρ Ἅγιοι ἐν σοὶ φωτισθέντες, καταλάμπουσιν ἀεὶ ὡς φωστῆρες, λύχνον ἀσεβῶν σβέσαντες· ὧν ταῖς εὐχαῖς Σωτῆρ ἡμῶν, σὺ φωτιεῖς λύχνον μου Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Νεκρώσιμον.

Ἀληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δὲ βίος σκιά καὶ ἐνύπνιον· καὶ γὰρ μάτην ταραττεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή· ὅτε τὸν κόσμον κερδήσομεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσομεν, ὅπου ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοί. Διὸ Χριστὲ ὁ Θεός, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή.

Ἡ κραταιὰ τῶν γηγενῶν, προστασία καὶ σκέπη, Θεοκυῆτορ Μαριάμ, ἡ τεκοῦσα ἐν χρόνῳ, τὸν ἄχρονον Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἰκέτευε αὐτὸν ὡς Μήτηρ ἐκτενῶς, σὺν Μάρτυσι καὶ Προφήταις, καὶ θείοις Ἀσκηταῖς, σῶσαι τοὺς μεταστάντας.

Περὶ τῶν ψαλτέων Καθισμάτων, εἰ ἔστι Θεὸς Κύριος ἡ Ἀλληλούϊα, βλ. τυπικὰς ὁδηγίας ἐν σελ. 274 τῆς παρούσης βίβλου.

Κανῶν εἰς πάντας τοὺς Ἁγίους, οὔ ἢ ἀκροστιχίς, μετὰ τῶν Νεκρωσίμων καὶ τῶν Θεοτοκίων·

Λόγοις γεραίρω τοὺς ἐραστὰς τοῦ Λόγου, ὁ Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β´. Ὡδὴ α´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ αἰσθητὸς Φαραῷ, κατεποντίσθη πανστρατί,

» Ἰσραὴλ δὲ διελθὼν, ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης, ἀνεβόα·

» Κυρίῳ, τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Λελαμπρυσμένῳ νοῖ, τοὺς σκοτεινοὺς περὶ τὸ φῶς, δυσσεβοῦντας τυράννους, οἱ Μάρτυρες αἰσχύναντες, πρὸς ἀνέσπερον φέγγος, νικηφόροι γενόμενοι, σαφῶς μετέβησαν.

Οἱ Ἱεράρχαι Χριστοῦ, καὶ τῶν Ὁσίων ὁ χορός, Προφητῶν καὶ Δικαίων, ὁμήγυρις ἀπάντων, ἀρετῶν ταῖς ἰδέαις, ἀστραπτόμενοι ἔφθασαν, πρὸς σκηναὺς οὐρανίους.

Γυναίων πᾶσα πληθὺς, οἰκειωθεῖσα τῷ Θεῷ, καὶ τὴν Εὐαν τὸν δεινῶς, ἀπάτη θανατώσαντα, συμπατήσασα πόνους, ἀνδρικοῖς μακαρίζεται, ἐνθέοις ἄσμασι.

Νεκρώσιμον.

Ὁ ἀπὸ γῆς κατ' ἀρχάς, πλάσας τὸν ἄνθρωπον Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν σῶν δούλων, ἀνάπαυσον δεόμεθα, ἐν σκηναῖς τῶν δικαίων, καὶ ἐν τόποις ἀνέσεως, ὡς Ὑπεράγαθος.

Θεοτοκίον.

Ἱερωτέρα Ἀγνή, τῶν Χερουβείμ καὶ Σεραφεείμ, ἀνεδείχθης τεκοῦσα, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως· ὃν ἀπαύστως δυσώπει, οἰκτειρήσαι τοὺς δούλους σου, τοὺς σὲ δοξάζοντας.

Κανῶν εἰς Κοιμηθέντας, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς μετὰ τῶν Θεοτοκίων·

Ἐκτον προσαιδῶ τοῖς ἀπελθοῦσιν μέλος.

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ.

Ἐν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς, οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, δυσωποῦσί σε Χριστέ· Οὓς ἐκ γῆς μετέστησας πιστούς, αἰώνιων ἀγαθῶν, τυχεῖν ἀξίωσον.

Κατακοσμήσας τὰ πάντα ζῶον μικτόν, μέσον με τὸν ἄνθρωπον, ταπεινότητος ὁμοῦ, καὶ μεγέθους ἔπλασας· διό, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Τοῦ Παραδείσου πολίτην καὶ γεωργόν, κατ' ἀρχάς με ἔταξας, παραβάντα δὲ τὴν σὴν, ἐντολὴν ἐξώρισας· διό, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐκ πλευρᾶς διαπλάσας Εὐαν τὸ πρὶν, τὴν ἡμῶν προμήτορα, ἐξ ἀχράντου σου γαστρός, σάρκα περιβάλλεται δι' ἧς, τοῦ θανάτου τὴν ἰσχύν, Ἀγνή διέλυσε.

Ἐδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ στερόβῃ τῆς πίστεώς σου πέτρα, τὸν λογισμὸν

» ἐδράσας τῆς ψυχῆς μου, στερέωσον Κύριε, σὲ γὰρ

» ἔχω Ἀγαθέ, καταφυγὴν καὶ στερέωμα.

Τροπάρια.

Σωματικοῖς προσομιλοῦντες πόνους, οἱ Ἀθληταὶ τὴν ἄπνον ἐσκόπουν, ἀντίδοσιν χαίροντες· καὶ νῦν παύουσιν ἡμῶν, πόνους μυρίου ἐν χάριτι.

Γνώμη στερῶσθε σοβοῦντες τὰ θηρία, τὰ πονηρὰ οἱ θεῖοι Ἱεράρχαι, ἐρῶσαντο ἄτρωτα, τῆς κακίας αὐτῶν, τὰ τοῦ Χριστοῦ θεῖα θρέμματα.

Ἐθελοντὶ ζυγὸν τὸν τοῦ Κυρίου, ὑπεισελθὼν χορὸς ὁ τῶν Ὁσίων, ἐνέκρωσε φρόνημα, τῆς σαρκὸς καὶ τὴν ζωὴν, τὴν δι' αἰῶνος ἀπέλαβε.

Νεκρώσιμον.

Ῥῦσαι πυρὸς Χριστὲ τοῦ αἰωνίου, τοὺς εὐσεβῶς τοῦ βίου μεταστάντας, καὶ δὸς αὐτοῖς ἄφεσιν, ὀφλημάτων Ἀγαθῆ, καὶ αἰωνίαν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Αἱ τὸν Χριστὸν ποθήσασαι Γυναῖκες, σὲ τὴν αὐτὸν ἀρρήτως τετοκυῖαν, Πανάχραντε Δέσποινα, γεγηθὸτι λογισμῶ, περιστῶσαι χορεύουσιν.

Κανὼν εἰς Κοιμηθέντας.

Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Νομίμως ἤθλησαν οἱ σοί, Μάρτυρες Ζωοδότα, καὶ στεφάνω τῆς νίκης, κοσμηθέντες παρὰ σοῦ, τοῖς μεταστᾶσι πιστοῖς, αἰωνίαν λύτρωσιν, αἰτοῦσί σε.

Παιδεύσας πρότερον πολλοῖς, τέρασι καὶ σημείοις, ἐμὲ τὸν πλανηθέντα, ἐπ' ἐσχάτων σεαυτὸν, κενώσας ὡς συμπαθῆς, καὶ ζητήσας, εὔρες καὶ διέσωσας.

Ῥεόντων ἄστατον φορὰν, τοὺς πρὸς σὲ διαβάντας, ἐν σκηναῖς αἰωνίαις, κατοικεῖν χαρμονικῶς, ἀξίωσον Ἀγαθῆ, δικαιώσας, πίστει τε καὶ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος ὡς σύ, πάναγνε Θεομητορ· μόνη γὰρ ἐξ αἰῶνος, τὸν Θεὸν τὸν ἀληθῆ, συνέλαβες ἐν γαστρί, τοῦ θανάτου, λύσαντα τὴν δύναμιν.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀκήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην, κα-

» τενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην· δόξα τῇ δυνάμει

» σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ἰστάμενοι ἐβλεπον, τὸν ἀλαζόνα οἱ Ἀθλοφόροι, πρὸ ποδῶν αὐτῶν πατούμενον καὶ τὸν πάντων, Κτίστην εὐχαρίστως ἐδόξαζον.

Ῥημάτων λαμπρότητας, οἱ Ἱεράρχαι καθοπλισθέντες, πρὸς τὸ φῶς τῆς ἐπιγνώσεως τοὺς ἀνθρώπους, σκότους τῶν αἰρέσεων ἔσωσαν.

Ὡς ἄνθρακες ὠφθησαν, τῇ πρὸς τὸ θεῖον θερμῇ συνέσει, καὶ τὰ πάθη καταφλέξαντες τὰ ὑλώδη, Ὅσοι μεγάλως δοξάζονται.

Νεκρώσιμον.

Τῶν ζώντων τε Κύριε, καὶ τῶν θανόντων ἐξουσιάζων, οὓς μετέστησας ἀνάπαυσον μετὰ πάντων, εὐαρεστησάντων σοι Δέσποτα.

Θεοτοκίον.

Ὁ Κύριος Ἄχραντε, ἐκ σοῦ ἀρρήτως σάρκα φορέσας, τῶν Γυναίων τὸν κατάλογον ἐν ἀνδρείᾳ, διηγωνισμένον προσήκατο.

Κανὼν εἰς Κοιμηθέντας.

Χριστὸς μου δύναμις.

Σοφίας μείζονος, δεικνύων γνώρισμα, καὶ τῆς περὶ τὰ δῶρα, πολυτελοῦς, Δέσποτα χρηστότητος, τὰς τῶν Μαρτύρων χορείας, τοῖς Ἀγγέλοις συνηρίθμησας.

Ἀφράστου δόξης σου, τυχεῖν ἀξίωσον, τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας, ἔνθα Χριστέ, τῶν εὐφραينوμένων ἐστίν, ἡ κατοικία καὶ φωνή, καθαρᾶς ἀγαλλιάσεως.

Ὑμνοῦντας πρόσδεξαι, τὸ θεῖον κράτος σου, οὓς ἐκ γῆς προσελάβου, τέκνα φωτός, τούτους ἐργαζόμενος, τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀχλύν, ἐκκαθαίρων Πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Δοχεῖον ἄχραντον, ναὸν πανάμωμον, κιβωτὸν παναγίαν, παρθενικόν, τόπον ἀγιάσματος, σὲ καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, ὁ Δεσπότης ἐξελέξατο.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τὸ φῶς ἀνατέλλων τῷ κόσμῳ Χριστέ, φώτισον

» τὴν καρδίαν μου, ἐκ νυκτός σοι κραυγάζοντος,

» καὶ σῶσόν με.

Τροπάρια.

Ὑφαντὸν ἐκ τῆς ἄνωθεν χάριτος, ἐνδυθέντες ἱμάτιον, Ἀθληταὶ τὸν ἐχθρόν, ἀπεγυμνώσατε.

Σὺν ἀγίοις Προφήταις τιμήσωμεν, Ἱεράρχας θεόφρονας, καὶ Ὅσιους Θεῶ, εὐαρεστήσαντας.

Νεκρώσιμον.

Ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων σου Κύριε, τοὺς σοὺς

δούλους κατάταξον, παρορῶν τὰ ἐν βίῳ, τούτων πταίσματα.

Θεοτοκίον.

Ῥυομένη ἡμᾶς πάσης φάνηθι, τοῦ ἐχθροῦ βλάβης Δέσποινα, δυσωποῦσα Χριστόν, τὸν μόνον εὐσπλαγχνον.

Κανῶν εἰς Κοιμηθέντας.

Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ὡς ὀλοκάρπωσις ἱερά, καὶ ὡς ἀπαρχὴ τῆς ἀνθρωπίνης, οἱ Μάρτυρες φύσεως, τῷ δεδοξασμένῳ, προσενεχθέντες Θεῷ, ἡμῖν τὴν σωτηρίαν, ἀεὶ βραβεύουσι.

Τῆς οὐρανοῦ διαγωγῆς, τῆς διανομῆς τῶν χαρισμάτων, ἀξίωσον Δέσποτα, τοὺς προκοιμηθέντας, πιστοὺς οἰκέτας σου, παρέχων τῶν πταισμάτων, τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ὁ μόνος φύσει ζωοποιός, τὸ τῆς ἀγαθότητος ὄντως, ἀνεξιχνίαστον πέλαγος, τοὺς τελειωθέντας, τῆς Βασιλείας τῆς σῆς, ἀξίωσον Οἰκτίρμον, μόνε Ἀθάνατε.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύς καὶ ὕμνησις ὁ ἐκ σοῦ, Δέσποινα τοῦ κόσμου γεννηθεῖς, καὶ σωτηρία ἐγένετο, τοῖς ἀπολλυμένοις, ἐκ τῶν τοῦ ἄδου πυλῶν, ρυόμενος τοὺς πίστει, σὲ μακαρίζοντας.

Ἦδη σ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ κήτει καταποθείς, τῷ τῆς ἀμαρτίας, κραυγάζω

» σοι Χριστέ· ὡς τὸν Προφήτην, ἐκ φθορᾶς με ἔλευ-

» θέρωσον.

Τροπάρια.

Αἱμάτων θεαῖς ῥοαῖς, νοητοὺς ἐχθροὺς ἐβυθίσατε, πιστῶν δὲ τὰς καρδίας, ἄθλοφόροι κατηρδεύσατε.

Σταυρώσαντες ἑαυτοὺς, κόσμῳ καὶ τοῖς πάθεσιν, Ὅσοι σοφοί, σὺν ἱεράρχαις, θείας δόξης ἠξιώθητε.

Τῶν Προφητῶν ὁ χορός, καὶ σεπτῶν Γυναίων, κατάλογος καλῶς, ἠγωνισμένοι, κατὰ χρέος μακαρίζονται.

Νεκρώσιμον.

Ἀνάπαυσον ὁ Θεός, τῶν προκοιμηθέντων, τὰ πνεύματα, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου, παρορῶν αὐτῶν τὰ πταίσματα.

Θεοτοκίον.

Σαρκί τεκοῦσα Χριστόν, τῆς σαρκός μου, τὰ πάθη θανάτωσον, καὶ ζώωσον Παρθένε, τὴν ψυχὴν μου μεσιτεία σου.

Κανῶν εἰς Κοιμηθέντας.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σταυρῷ προσηλούμενος, τῶν Μαρτύρων τοὺς χορούς, πρὸς ἑαυτὸν συνήγαγες, μιμουμένους τὸ πάθος σου Ἀγαθέ· διό σου δεόμεθα, τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας διανάπαυσον.

Ἀφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ἔλθῃς φοβερός, κρῖναι τὸν κόσμον ἅπαντα, ἐν νεφέλαις εὐδόκησον Λυτρωτά, φαιδρῶς ὑπαντήσαί σοι, οὐς ἐκ γῆς προσελάβου πιστοὺς δούλους σου.

Πηγῇ ζωῆς πέφυκας, ἐν ἀνδρεία θεϊκῇ, πεπεδημένους Δέσποτα, ὁ ἐξάγων τοὺς δούλους σου τοὺς πρὸς σέ, πιστῶς ἐκδημήσαντας, ἐν τρυφῇ Παραδείσου κατασκήνωσον.

Θεοτοκίον.

Εἰς γῆν ἀπεστράφημεν, παραβάντες τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐντολὴν τὴν ἐνθεον· διὰ σοῦ δὲ Παρθένε πρὸς οὐρανόν, ἐκ γῆς ἀνυψώθημεν, τὴν φθορὰν τοῦ θανάτου ἐκτινάξαντες.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τῶν ὁσίων σου παίδων, τὸν ὕμνον ἔπακούσας,

» καὶ τὴν κάμινον καιομένην δροσίσας, εὐλογητὸς

» εἶ Κύριε.

Τροπάρια.

Τοὺς τοῦ Χριστοῦ Ἀθλοφόρους, τοὺς σβέσαντας τὴν φλόγα, ὄμβροις αἱμάτων τῆς δεινῆς ἀθεΐας, μελωδικῶς τιμήσωμεν.

Οἱ εὐκλειεῖς Ἱεράρχαι, αἰρέσεων χειμῶνα, διαλύσαντες πρὸς τὸ ἕαρ τὸ θεῖον, χαρμονικῶς μετέστησαν.

Ὑπομονῇ ἐν πλουσία, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν, ἐπλουτήσατε Ἀσκηταὶ καὶ τὰ θράση, τῶν δυσμενῶν ὠλέσατε.

Νεκρώσιμον.

Λειμώνας τοὺς τῆς τρυφῆς σου, κληρώσασθαι ἐν πίστει, καταξίωσον τοὺς μεταστάντας τοῦ βίου, Οἰκτίρμον ὡς φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον.

Ὁ σὲ τὴν Παρθένον δείξας, ἀγνὴν καὶ μετὰ τόκον, τῶν ἀγίων σου Γυναικῶν τὰς χορείας, ἀκολουθοῦσας ἔσχηκε.

Κανῶν εἰς Κοιμηθέντας.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Λυτρωθέντες τῷ σῶ αἵματι οἱ Μάρτυρες, τῆς πρώτης παραβάσεως, ῥαντισθέντες δὲ τῷ ἰδίῳ, αἵματι τὴν σὴν, σαφῶς εἰκονίζουσι σφαγὴν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θρασυνόμενον τὸν θάνατον ἐνέκρωσας, Λόγε ζωαρχικώτατε· τοὺς ἐν πίστει δὲ κοιμηθέντας, πρόσδεξαι τὰ νῦν, ὑμνοῦντας καὶ ψάλλοντας Χριστέ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ψυχώσας με τὸν ἄνθρωπον φύσῃματι, θείῳ θεαρχικώτατε, τοὺς μεταστάντας Βασιλείας, Δέσποτα τῆς σῆς, ἀξίωσον ψάλλειν σοι Σωτήρ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἵπερτέρα πάσης κτίσεως Πανάμωμε, γέγονας συλλαβοῦσα Θεόν, τὸν συντρίψαντα τοῦ θανάτου, πύλας καὶ μοχλοὺς, συνθλάσαντα· ὅθεν σε Ἀγνή, ὑμνολογοῦμεν οἱ πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

Ἦδὴ ἡ· Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ὄσιοί σου παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, τὰ Χερουβεὶμ

» ἐμιμήσαντο, τὸν τρισάγιον ὕμνον βοῶντες· Εὐλο-

» γεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Γενναίως τῶν βασάνων τὴν τρικυμίαν, οἰακιζόμενοι χάριτι, οἱ θεῖοι Μάρτυρες διελθόντες, εἰς γαλήνην βαθεῖαν, τῆς ἄνω Βασιλείας κατήνησαν.

Οἱ ὄσιοι καὶ πάνσοφοι Ἱεράρχαι, ἀναφανέντες ὡς ἥλιος, φωταγωγοῦσι τὴν οἰκουμένην, διδασμάτων ἀκτίσι, καὶ ταῖς τῶν ἰαμάτων λαμπρότησιν.

Νεκρώσιμον.

Ἕμνήσωμεν Δικαίους τοὺς ἀπ' αἰῶνος, τοὺς θεηγόρους Προφήτας τε, καὶ ἐκβοήσωμεν κατανύξει· Τούτων Λόγε πρεσβείαις, τοὺς πίστει μεταστάντας ἀνάπαυσον.

Θεοτοκίον.

Ὅλην σε τὴν πλησίον Θεοῦ Παρθένε, χορὸς Γυναίων ἠγάπησε, καὶ σοῦ ὀπίσω προσηνέχθη, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, συμφώνως μακαρίζων σε Ἄχραντε.

Κανῶν εἰς Κοιμηθέντας.

Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις.

Σταθερῶς τοὺς ἀγῶνας, ἐπιδειξάμενοι, τῷ τῆς νίκης στεφάνῳ, κατεκοσμήθητε, Μάρτυρες Χριστοῦ, ἀθλοφόροι κραυγάζοντες· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰερῶς τοὺς τὸν βίον, ἀπολιπόντας πιστούς, καὶ πρὸς σὲ τὸν Δεσπότην, μεταχωρήσαντας, δέξαι προσηνῶς, ἀναπαύων ὡς εὐσπλαγχνος, σὲ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νῦν ἐν γῆ τῶν πραέων πάντας αὐλίζεσθαι, τοὺς προκεκοιμημένους, Σῶτερ εὐδόκησον, πίστει τῇ εἰς σέ, δικαιώσας καὶ χάριτι, σὲ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζομεν πάντες, σὲ Παμμακάριστε, τὴν τὸν Λόγον τὸν ὄντως, ὄντα μακάριον, σάρκα δι' ἡμᾶς, γεγονότα γεννήσασαν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἡ τὸ Χαῖρε δι' Ἀγγέλου δεξαμένη, καὶ τεκοῦσα

» τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, Παρθένε σῶζε τοὺς σὲ με-

» γαλύνοντας.

Τροπάρια.

Ἱερεῖα καθαρὰ προσενεχθέντες, τῷ Δεσπότη ἀθλοφόροι Μάρτυρες, αὐτὸν αἰτεῖσθε σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡς ποιμένες ἐπὶ χλόην εὐσεβείας, Ἱεράρχαι πιστοὺς ἐποιμάνετε, καὶ νῦν εἰς μάνδραν θείαν ἐσκηνώσατε.

Σὺν ἀγίοις Ἱεράρχαις καὶ Προφήταις, καὶ Γυναίοις στερρῶς ἐνανθλήσασι, τοὺς τῶν Ὁσίων χοροὺς μακαρίσωμεν.

Νεκρώσιμον.

Ἦς μετέσχον εὐφροσύνης αἰδίου, τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι ἀξίωσον, τοὺς μεταστάντας τυχεῖν Πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Φῶς τεκοῦσα φωταγωγήσον Παρθένε, τὴν ψυχὴν μου τὸ σκότος διώκουσα, τῆς ἁμαρτίας Ἄγνη τὸ βαρύτατον.

Κανῶν εἰς Κοιμηθέντας.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ἐλπίς Μαρτύρων χοροὺς ἐνεύρωσε, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην διαπύρως ἐπτέρωσε, τῶν μελλόντων τούτοις προτυπώσασα, τὴν μὴ σαλευομένην, ὄντως ἀνάστασιν, ἧς τοὺς μεταστάντας Ἀγαθέ, πιστοὺς ἀξίωσον.

Λαμπρᾶς καὶ θείας τυχεῖν ἐλλάμπεως, τῆς σῆς Χριστέ τοὺς πίστει μεταστάντας εὐδόκησον, τὴν ἐν κόλποις Ἀβραὰμ ἀνάπαυσιν, μόνος ὡς ἐλεήμων, τούτοις δωρούμενος, καὶ τῆς αἰωνίου ἀξιῶν, μακαριότητος.

Ὁ ὢν τῇ φύσει χρηστὸς καὶ εὖσπλαγχνος, καὶ θελητῆς ἐλέους εὖσπλαγχνίας ἡ ἄβυσσος, οὗς ἐκ τόπου τούτου τῆς κακώσεως, καὶ σκιᾶς τοῦ θανάτου, Σῶτερ μετέστησας, ἔνθα καταλάμπει σου τὸ φῶς, τούτους κατάταξον.

Θεοτοκίον.

Σκηγὴν ἀγίαν Ἄγνη γινώσκομεν, καὶ κιβωτὸν καὶ πλάκα σὲ τοῦ νόμου τῆς χάριτος· διὰ σοῦ γὰρ ἄφεσις δεδῶρηται, τοῖς δεδικαιωμένοις, διὰ τοῦ αἵματος, τοῦ σωματωθέντος ἐκ τῆς σῆς, γαστρὸς Πανάμωμε.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ὅταν ἔνι Ἀλληλούϊα.

Στιχηρὰ Μαρτυρικά. Ἦχος πλ. β΄.

Κύριε, εἰ μὴ τοὺς Ἁγίους σου εἶχομεν πρεσβευτάς, καὶ τὴν ἀγαθότητά σου συμπαθοῦσαν ἡμῖν, πῶς ἐτολμῶμεν Σωτὴρ ὑμνήσαί σε, ὄν εὐλογοῦσιν ἀπαύστως Ἄγγελοι; Καρδιογνώστα, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μνήμη Μαρτύρων ἀγαλλίαμα, τοῖς φοβουμένοις τὸν Κύριον· ἀθλήσαντες γὰρ διὰ Χριστόν, στεφάνους παρ' αὐτοῦ ἐκομίσαντο· καὶ νῦν ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοὺς Ἁγίους ἐθαυμάστωσε, καὶ Ἁγίας ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀγαλλιᾶσθε καὶ εὐφραίνεσθε, πάντες οἱ δοῦλοι αὐτοῦ· ὑμῖν γὰρ ἠτοίμασε τὸν στέφανον, καὶ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ, ἀλλ' αἰτοῦμεν, καὶ ἡμῶν μὴ ἐπιλάθησθε.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Ἐτίμησας εἰκόνι σου, τὸ τῶν χειρῶν σου Σῶτερ πλαστούργημα, ζωγραφήσας ἐν ὑλικῇ μορφῇ, τῆς νοερᾶς οὐσίας τὸ ὁμοίωμα, ἧς καὶ κοινωνόν με κατέστησας, θέμενος τῶν ἐπὶ γῆς κατάρχειν με τῷ αὐτεξουσίῳ Λόγῳ· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργῶν καὶ πληρῶν· Προφήτας ἐξαπέστειλας Χριστέ, προφητεῦσαί σου τὴν παρουσίαν, καὶ Ἀποστόλους κηρῦξαι σου τὰ μεγαλεῖα· καὶ οἱ μὲν προεφήτευσαν τὴν ἔλευσίν σου, οἱ δὲ τῷ βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη· Μάρτυρες δὲ ἔτυχον ὧν περ ἐπόθουν· καὶ πρεσβεύει σοι ὁ χορὸς τῶν ἀμφοτέρων σὺν τῇ Τεκούσῃ σε· Ἀνάπαυσον Κύριε ψυχάς, ἃς προσελάβου· καὶ ἡμᾶς καταξίωσον τῆς Βασιλείας σου, ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ὁ λυτρωτῆς μου καὶ Θεός.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων. Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Νεκρώσιμα, ψαλλόμενα, ὅταν ἔνι Ἀλληλούϊα.

Ποίημα Θεοφάνους. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἐχων ἀκατάληπτον, τὴν εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνίαν, καὶ πηγὴν ἀκένωτον, θεϊκῆς χρηστότητος, Πολυέλεε, τοὺς πρὸς σὲ Δέσποτα, μεταβεβηκότας, ἐν γῆ ζώντων κατασκήνωσον, εἰς τὰ σκηνώματα, τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα, κατάσχεσιν δωρούμενος, τὴν διηνεκῶς διαμένουσαν· σὺ γὰρ ὑπὲρ πάντων, ἐξέχεας τὸ αἷμά σου Χριστέ, καὶ ζωηφόρῳ τιμήματι, κόσμον ἐξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Νέκρωσιν ὑπέμεινας, ζωοποιὸν ἐκουσίως, καὶ ζωὴν ἐπήγασας, καὶ τρυφὴν αἰῶδιον, πιστοῖς δέδωκας· ἐν ἧ' κατὰταξον, τοὺς κεκοιμημένους, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως, τὰ τούτων πταίσματα, πάντα συγχωρῶν ἀγαθότητι, ὡς μόνος ἀναμάρτητος, μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, ἵνα διὰ πάντων, ὑμνήταί σου τὸ ὄνομα Χριστέ, καὶ σεσωσμένοι δοξάζωμεν, τὴν οἰκονομίαν σου.

Στιχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Ζώντων κυριεύοντα, θεαρχικῆ ἐξουσία, καὶ νεκρῶν δεσπύζοντα, σὲ Χριστέ γινώσκοντες ἰκετεύομεν· Τοὺς πιστοὺς δούλους σου, τοὺς πρὸς σὲ τὸν μόνον, εὐεργέτην ἐκδημήσαντας, αὐτοὺς ἀνάπαυσον, σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου Φιλόανθρωπε, ἐν τόποις ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῶν ἁγίων λαμπρότησι· θελητῆς ἐλέους, ὑπάρχεις γὰρ καὶ σώζεις ὡς Θεός, οὓς κατ' εἰκόνα σου ἔπλασας, μόνη Πολυέλεε.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ἵψθης ἐνδιαίτημα, θεοπρεπὲς Παναγία· Θεὸν γὰρ ἐχώρησας, καὶ Χριστὸν ἐγέννησας Ἀπειρόγαμε, βροτὸν ὀρώμενον, ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἐν μιᾷ τῇ ὑποστάσει δέ· ὃν ἐκδυσώπησον, ὡς μονογενῆ καὶ πρωτότοκον, τὸν σὲ παρθένον ἄμωμον, καὶ μετὰ τὸν τόκον φυλάξαντα, ψυχὰς ἀναπαῦσαι, τῶν πίστει κοιμηθέντων ἐν φωτί, ἐν ἀκηράτῳ φαιδρότητι, καὶ μακαριότητι.

Εἰ ἐνὶ Θεὸς Κύριος, ψάλλομεν εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων τὰ εἰς τοὺς Αἴνους κείμενα Στιχηρὰ Μαρτυρικὰ καὶ τὸ Νεκρώσιμον.

ΕΝ Τῆ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Μνήσθητί μου, ὁ Θεὸς ὁ Σωτήρ μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου, καὶ σῶσόν με, ὡς ὁ μόνος φιλόνητος.

Ὁ Προφήτας, Διδασκάλους καὶ Ὁσίους, καὶ Δικαίους δοξάσας Φιλόνητε, αὐτῶν πρεσβείαις, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Μαρτυρικόν.

Πῦρ καὶ ξίφος, καὶ ἀγρίους θῆρας, Ἄθλοφόροι μὴ ππήξαντες ἐνδοξοί, τῆς αἰδίου, ζωῆς ἠξιώθητε.

Νεκρώσιμον.

Μετὰ πάντων, τῶν Ἁγίων καὶ Δικαίων, τάξον Λόγε οὐς πίστει μετέστησας, ἐκ τῶν προσκαίρων, ὅπως σὲ δοξάζωμεν.

Δόξα.

Παντοκράτορ, ἡ Τριάς ἡ ἐν μονάδι, ὑμνουμένη ἐκ γῆς οὐς μετέστησας, πιστοὺς ἐν κόλποις, Ἄβραὰμ κατάταξον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρία, γενεαῖς ἐν πάσαις ὡφθῃς· τὸν Θεὸν γὰρ τὸν ὄντως μακάριον, ἀνερμηνεύτως, ἐκύησας Ἄ-

χραντε.